MARY CATHERINE HANSON

Castelul Wicklow

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Soneria deșteptătorului sparse liniștea din dormitorul lui Marieth Clair. Era șase dimineața, într-o zi fierbinte de august, iar soarele se ridicase deja deasupra clădirilor înalte din Manhattan, aruncându-și razele peste un oraș încă adormit.

Marieth își ridică brațele lungi deasupra capului și se întinse leneș. Întinzându-se spre ceasul de pe măsuța de toaletă, își privi mâinile cu atenție. Era foarte devreme, dar se simțea nerăbdătoare să înceapă ziua.

Zâmbi, sărind repede din pat, plină de entuziasm. Urma să fie o zi agitată, plină de promisiuni, pentru că seara, la ora nouă, va lua avionul spre Irlanda.

Primise o invitație să petreacă zece zile la Tallagera, proprietatea lordului Quenton Marth, în timpul sărbătoririi "Săptămâna expoziției de cai", ținută în fiecare august. Invitația sosise de la bunul ei prieten Peter Alexander, un englez care se mândrea cu moștenirea lui aristocratică. În ciuda vanității lui uneori enervante, Peter era un bărbat amabil, blând și foarte ușor de îndrăgit.

Bărbatul trăise în New York vreme de trei ani, înainte de a se întoarce în Anglia pentru a avea grijă de familia rămasă fără sprijin o dată cu moartea tatălui lui, Sir Henry Alexander. Marieth nu-l mai văzuse de atunci, dar în urmă cu trei săptămâni primise o scrisoare și invitația de a-l însoți la Tallagera. Pe invitația oficială nu erau scrise decât câteva cuvinte: "Abia aștept să te văd. Quent".

Tânăra era încântată la gândul că-l va revedea pe dragul ei prieten Peter. Îi lipsise silueta lui înaltă și uscățivă, ca și ochii mari, albaștri, care dădeau impresia că este mereu surprins. Peter o trata cu o prietenie protectoare, aproape ca un frate mai mare, cu toate că avea o oarecare aplecare spre frumusețea feminină– care era mai întotdeauna primită cu entuziasm. Cu toate acestea, avea grijă de Marieth cu devotament, asigurându-se că este întotdeauna primită în cercurile în care se învârtea el.

O dată pe săptămână, miercurea, după ce ieșea de la serviciul din Bloomingdale, prietenul ei lua cina cu unii dintre cei mai bine priviți oameni din înalta societate: câțiva europeni cu titluri nobiliare și americani foarte bogați. Tânăra își amintea amuzată una dintre seri, în care ea și fiica unui duce celebru ajunseseră primele. Peter le rugase să descojească niște portocale pentru că, deși ora de începere se apropia cu repeziciune, nu reușise să termine pregătirile la timp. Bărbatul le adusese portocalele într-un bol și apoi se întorsese în bucătărie. Era un bucătar excelent și pretindea că învățase toate rețele în armata britanică. Când se întorsese din bucătărie, descoperise spre marea lui uimire că lady Jane descojise portocalele până aproape de miez, punându-le într-o scrumieră.

– Doamne, Janie! Ai descojit portocalele în scrumieră! exclamase el, luând scrumiera și aruncând portocalele la coșul de gunoi.

Lady Jane ridicase din umerii ei frumoși.

– Cred că Peter e supărat pe mine, spusese ea.

Introducerea lui Marieth în societatea internațională nu fusese făcută inițial de Peter, ci de fostul ei soț, a cărei familie provenea din aceași pătură socială ca familia lui Peter. Dar familia soțului ei credea că numele lor trebuie să apară în ziare cu trei prilejuri: la naștere, la căsătorie și la înmormântare. Dacă apărea cu altă ocazie, era ceva vulgar și lipsit de bun-simț. Crescută în New Orleans, tânăra femeie era de aceeași părere: dacă numele tău apare în ziare și cu altă ocazie, e ca și cum ai fi fost arestat și ținut în închisoare.

Pe de altă parte, Peter și grupul lui de prieteni era foarte amuzat când își citea numele în ziare, la rubrica de mondenități sau mai bine zis, bârfe. Chiar dacă Peter cunoștea familia soțului ei, ei doi nu se cunoscuseră formal decât după divorțul ei.

Marieth continuă să împacheteze, pregătindu-se sufletește pentru convorbirea cu părinții ei, care urma inevitabil. Aceștia nu puteau înțelege de ce fiica lor nu vine acasă, la New Orleans, unde să găsească un tânăr potrivit pentru ea și să se stabilească pentru restul vieții. Conversațiile telefonice luau sfârșit întotdeauna cu replica tatălui ei:

– Draga mea, de ce nu vii acasă?

Când slujba ei de realizator de ilustrații nu-i oferea prea multe satisfacții, când se simțea singură și nesigură, Marieth își amintea de căsuța lor din Garden District, albă și primitoare, cu veranda din lemn vopsită într-un vișiniu cald. Grădina era umbrită de magnolii imense, cu frunze închise la culoare și strălucitoare și cu flori albe și parfumate. Tulpini lungi de iederă îmbrățișau gardul metalic al grădinii, dându-i o atmosferă de vis. De câte ori aceste imagini îi veneau în minte, tânăra femeie ofta și se întreba: "De ce stau în New York, unde trebuie să urc

pe jos trei etaje ca să ajung într-un apartament care nu este prea măreț, ca să nu spun mai mult?"

Dar aceste clipe de nostalgie treceau și era din nou sigură că New York este cel mai fascinant oraș din lume.

Oricum, fiind proaspăt divorțată când îl întâlnise pe Peter, era încântată să se lase târâtă peste tot. O făcea să se simtă dorită și nu ca o ciudățenie.

Începu să cânte încet, inventariind ce avea de făcut înainte de plecarea spre aeroport. Mai întâi, să cumpere puloverul acela de la Saks, apoi să se vadă cu Rainbow pentru prânz, ca de obicei la Plaza. Oricât de interesante ar fi informațiile despre oaspeții lordului Marth, pe care Rainbow i le promisese, trebuie să nu stea prea mult. Timpul zboară mereu prea iute.

Ceasul din holul hotelui Plaza arăta ora unu când Marieth intră prin ușile turnante. Rainbow nu ajunsese încă, dar era sigură că va sosi curând. Poate că prietena ei avea multe defecte și o limbă ascuțită, uneori de-a dreptul mușcătoare, dar rareori întârzia.

Făcând câțiva pași pe holul acoperit cu un covor verde, se întrebă cum poate fi lordul Marth. Auzise destul despre el de la prietena ei și știa că aceasta avusese cu el o relație catastrofală, despre care se vorbise în câteva țări. Câteva dintre celebrele lor certuri îi făcuseră să fie dați afară din cele mai sofisticate restaurante și hoteluri ale lumii.

Marieth și Rainbow erau foarte diferite: Marieth, liniștită și de o veselie calmă, în timp ce exuberanța sofisticată a prietenei ei exploda ca focurile de artificii pe 4 iulie. Rainbow nu era atât de insensibilă cum părea deseori, dar replicile ei puteau fi necruțătoare dacă se simțea amenințată, mai ales de o femeie care îi era rivală. Cu toate acestea, avea o inimă bună și ar fi fost în stare să-i dea unui prieten și

ultimul bănuț, fără să se gândească să mai ceară ceva înapoi. Își aducea aminte că o văzuse fiind de o gelozie vecină cu nebunia, cu ocazia unei petreceri date în cinstea unei actrițe, bună prietenă a ei. Una dintre invitate, o femeie cochetă, de un farmec artificial, începuse să se arate interesată de partenerul de atunci al lui Rainbow. Femeia o privise flirtând cu nerușinare, mai întâi calmă. Apoi i se adresase cu voce răsunătoare:

– Doamnă, lipsa aceasta de bună creștere nu este egalată decât de urâțenia dumneavoastră.

– Oh, doamne! exclamase femeia, roșie la față și jenată, apoi se întorsese pe călcâie și părăsise sala.

Rainbow ridicase din umeri zâmbind ironic și-și continuase conversația.

Marieth zâmbea la amintirea acestei întâmplări, când își zări prietena apropiindu-se cu pași mari. Deși erau atât de diferite din punct de vedere al personalității, erau amândouă foarte frumoase. Marieth era înaltă și zveltă, cu ochi verzi și păr întunecat, tăiat la nivelul umerilor. Purta cercei cu perle înconjurate de frunze mici din aur, care scoteau în evidență strălucirea pielii bronzate. Rainbow era la fel de bronzată, dar avea o siluetă băiețească și o tunsoare scurtă și îndrăzneață. Purta întotdeauna un fard de pleoape verde-albăstrui care ilumina ochii mari și luminoși, de un căprui deschis și care străluceau mereu ironic.

– Am întârziat, draga mea? întrebă Rainbow, în timp ce o prindea de braț și o trăgea jucăuș spre restaurant.

– Nu, ai ajuns tocmai la timp.

Aleseră o masă lângă fereastră, de unde aveau vedere spre Central Park și un chelner le aduse imediat meniul.

– Doamnele ar dori să bea ceva? întrebă el, aplecându-se ușor.

– Eu aș dori un pahar de vin alb, răspunse Marieth.

– Și eu la fel.

După ce aleseră meniul și gustară din vinul răcoros, femeile începură să vorbească despre subiectul zilei: lordul Marth.

– Mai întâi, zâmbi Rainbow, trebuie să te rog să nu mi-l iei pe Quent. O să te placă, sunt sigură.

Marieth începu să râdă.

– Rainbow, știu mai bine decât atât. Nu vreau să mă omori.

Râseră amândouă, privindu-se cu afecțiune.

– Nu, serios, spuse Rainbow, dacă apare ceva între tine și Quent, nu ezita.

Prietena ei o privi fără să răspundă. O cunoștea prea bine să știe când încerca să spună un neadevăr.

– De fapt, am vorbit azi-noapte cu el, continuă tânăra femeie. La noi era unsprezece noaptea, la ei cinci. Trebuie să-ți mărturisesc: nu era prea fericit să-mi audă vocea. Conversația a început cam așa, continuă ea, imitându-l pe fostul iubit: "Știi cât este ceasul?" După ce s-a calmat, mi-a spus care sunt invitații de anul acesta, așa că nu m-a deranjat ce-a spus mai devreme. Oricum, acolo era foarte devreme și aici foarte târziu, deci nu văd de ce s-ar plânge, râse ea.

După o scurtă pauză în care gustă din vin, Rainbow continuă:

– Va veni Tilly Grant-Montgomery, care, deși are șaizeci și opt de ani, arată de patruzeci și opt. E o prietenă de familie… dar soțul ei nu va fi acolo, pentru că este plecat într-o călătorie de afaceri. Datorită lui Tilly, proprietatea este împânzită de cai de vânătoare și de câini. Uneori poate fi de-a dreptul înspăimântătoare. Are un vocabular care l-ar face de rușine și pe un marinar, dar este inofensivă.

– Apoi, continuă femeia după o scurtă pauză în care fixase tavanul gânditoare, mai este Nicholas Beardsley, Iris Gantlyn– poate ai auzit de tatăl ei, lordul Gantlyn. A trebuit să demisioneze din Parlament, din cauza unui scandal absolut senzațional, dar care din nefericire a ajuns și în presa internațională. Quent spune că din această cauză Iris este retrasă și rușinată, deși ea nu are nici o vină.

– Da, cred c-am văzut ceva în ziare, spuse Marieth, dar nu i-am dat prea multă importanță. Ce s-a întâmplat?

– A avut loc în urmă cu vreo opt luni. Din nefericire, eram acolo. Ne dusesem cu toții la Eden Hall pentru a petrece sfârșitul de săptămână. Lordul Gantlyn hotărâse sub impulsul momentului să dea o petrecere acasă la el, așa că ne invitase pe câțiva dintre cunoscuți. Am ajuns vineri seara, dar era prea frig să se poată face ceva în afară de a sta în jurul focului cu ceva de băut. Știi foarte bine cât de frig se poate face în casele acelea imense și vechi, cu tot cu șemineele care nu sunt bune de nimic.

– Bine, bine, lasă astea, continuă, o grăbi prietena ei.

– Dacă așa vrei, ridică femeia din umeri. Adevărul e că șoferul lordului a fost omorât. Mai precis, a fost împușcat în camera lui de deasupra garajului. E uimitor să fii atât de aproape de cineva care a murit de o moarte violentă. Într-un fel, nu ți-ai imagina niciodată că așa ceva ți se poate întâmpla.

Rainbow se opri pentru câteva secunde, iar Marieth clătină din cap, înfiorându-se.

– S-a aflat cine a fost criminalul?

– Nu, nici măcar acum nu se știe acest lucru. A fost foarte neplăcut, iar lordul a avut de înfruntat interogatoriul securității naționale. Și deși nimic n-a putut fi dovedit împotriva lui, a fost nevoit să demisioneze.

Vărul lui Iris, care era și el acolo, a fost indignat la vederea nedreptății la care a fost supus unchiul lui. N-au aflat niciodată cine a fost criminalul. Am văzut-o pe Iris în acea seară, tocmai venise acasă. De fapt, a dat peste mine în hol, numai că era prea supărată să-și ceară scuze sau să mai spună ceva. Cred că nu știa că tatăl ei avea oaspeți.

– E îngrozitor, oftă Marieth, șocată.

– Iris simte ceva pentru Nicholas Beardsley, dar el nu se poate hotărî dacă o vrea sau nu. Cred că se certau la fel de mult ca mine și Quent.

– Poate se va rezolva, spuse Marieth.

– Poate. La urma urmei, eu continuu să sper și pentru Quent și mine… Dar să nu devenim morbide, propuse tânăra femeie, îndepărtând din minte detaliile crimei. Vor veni la Tallagera și ambasadorul haitian, Pierre Corbelles cu soția. Am auzit că va deschide o expoziție de artă haitiană la Dublin, dar încă nu i-am cunoscut. A, să nu uit! Draga mea, mai ales dacă ești un mare fan al rockului, va fi acolo și Jasper Jamerson cu soția, frumoasa și celebra Veronica.

– Nu sunt un fan al lui Jamerson, dar am citit destule despre soția lui, ridică prietena ei din umeri, fără să pară prea impresionată de prezența starului.

Rainbow începu să râdă.

– Și, în câteva zile, voi fi și eu acolo.

– Oh, îmi pare atât de bine! râse Marieth ușurată. Mă gândeam că voi fi singură printre străini. E într-adevăr o veste foarte bună.

Prietena ei era încântată de reacția spontană, de evidentă plăcere.

– Când va veni Peter? întrebă ea.

– Nu sunt sigură, dar cred că va ajunge după o zi sau două de la sosirea mea.

– Nu-ți face probleme, voi fi și eu curând acolo, se încruntă Rainbow. Veronica nu e o persoană tocmai plăcută și am înțeles că ea și Jasper au probleme.

Masa luase sfârșit.

– Vrei desert? întrebă Marieth.

– Nu, doar cafea, răspunse aceasta, pipăindu-și talia de viespe. Simt că fac burtă.

– Glumești, râse prietena ei, privindu-i silueta suplă.

– Fac cinste, anunță Rainbow, deschizând poșeta. Azi mi-a sosit cecul și n-o duc deloc rău. Cred că va fi foarte amuzant, declară apoi zâmbind, aplecându-se peste masă și fixându-și prietena cu o privire jucăușă.

***

A doua zi dimineață, Marieth încerca să zărească orașul prin ferestrele Boeingului 747 care ateriza pe aeroportul din Dublin.

Pentru că soarele se ascundea din când în când în norii pufoși, tânăra femeie rosti rugător în gând: "Măcar de n-ar ploua!" De fiecare dată când ajunsese într-un oraș nou și fusese întâmpinată de ploaie, excursia se dovedise un dezastru. Acum își dorea din toată inima o vacanță reușită. Fără să știe nici ea de ce, își pusese mari speranțe în această vizită și nu dorea ca ploaia să-i afecteze starea de spirit.

Pentru moment, părea să fie frumos, iar razele soarelui înveseleau peisajul neobișnuit. Căsuțe albe, cu acoperișuri de stuf, erau presărate pe dealurile blânde, iar câmpurile verzi erau mărginite de grupuri

întunecate de copaci. Castele din piatră cenușie se înălțau semețe spre cer, unele perfect restaurate, altele în ruină, dar încă păstrându-și aerul regal. Scena era încântătoare.

Avionul se înclină, începând apropierea de pista de aterizare. Ateriză la zece fix, dându-i timp suficient lui Marieth să-și recupereze bagajul și să caute un semn de la lordul Marth. Chiar dacă trimisese pe cineva după ea, de unde să știe pe cine să caute? Încercă să dea un telefon la Tallagera, dar linia era constant ocupată. După o oră, renunță să mai încerce și hotărî să ia un autobuz spre oraș.

Ajunsă în stație, încercă din nou să telefoneze, dar cu același rezultat: ton de ocupat. Singura soluție era să încerce să ajungă singură la Wicklow, dar n-avea nici cea mai vagă idee unde este Tallagera. Uitându-se în jur, văzu un chioșc de ziare și un tânăr stând în spatele tejghelei, așa că se îndreptă spre el.

– Scuzați-mă, spuse ea, puteți să-mi spuneți de unde pot lua un taxi care să mă ducă la Tallagera, în Wicklow? Mi-e teamă că n-am nici cea mai mică idee unde este.

Tânărul părea încântat că i se adresase.

– Nu cred că doriți să luați un taxi până la Tallagera, domnișoară. O să vă coste cinsprezece lire.

Aruncă o privire spre stația de autobuz și strigă unui bărbat care stătea în ușa garajului:

– Matt, pleacă în curând vreun autobuz spre Bray? Doamna vrea să ajungă la Tallagera.

Matt, un bărbat mărunțel, care ar fi putut fi considerat cu ușurință un spiriduș din basmele populare irlandeze, se întoarse și veni spre ei zâmbind. Scoase un ceas frumos de aur, care era agățat de unul dintre buzunarele jachetei și răspunse cu un accent puternic irlandez:

– Pleacă un autobuz spre Bray în cincisprezece minute. Ia-ți bagajul și vino cu mine, domniță.

Ridică repede valiza cea mai grea a lui Marieth și o conduse spre autogară. După ce ajunseră la peron, bărbatul explică:

– Când ajungi la Bray, lași bagajul în autogară și faci câțiva pași în susul străzii. Vei găsi un semn mare, pe care scrie "Cleary's". Acolo găsești un taxi care te va duce la Tallagera, cam la vreo patru mile de Bray. O zi bună, domniță! adăugă el făcând o mică plecăciune, apoi îndreptându-se spre clădirea din care ieșise.

Când bărbatul se îndepărtă, Marieth își dori ca străinii ajunși în New York să poată găsi un ghid la fel de binevoitor.

Autobuzul sosi curând și, după ce tânăra femeie urcă, porni pe străzile orașului.

O oră mai târziu, era deja în Bray. Urmând sfaturile lui Matt, lăsă bagajele în autogară și porni spre firma de taxi. Nu avu nici un fel de probleme s-o găsească și intră imediat în răcoarea unei camere largi. La sunetul clopoțelului agățat deasupra ușii răspunse o femeie subțiratică și cu păr alb, strâns într-un coc înalt.

– Bună ziua, zâmbi femeia.

– Bună ziua. Mi s-a spus că pot lua de aici un taxi spre Tallagera.

– A, da, răspunse femeia. Cleary este plecat acum, dar se întoarce repede. Puteți să-l așteptați aici, adăugă ea, făcându-i semn spre un fotoliu confortabil de lângă fereastră.

Marieth observă că firma era în același timp și ceainărie, cu mese mici acoperite cu fețe de masă albe, bine apretate. Pe fiecare masă era un vas mic, cu flori proaspete. Femeia zâmbi.

– Ați dori un ceai? întrebă ea.

– Mi-ar plăcea, mulțumesc, răspunse tânăra femeie, așezându-se la una dintre mese.

În câteva minute femeia era înapoi, cu un ceainic și câțiva biscuiți.

– Eu sunt doamna Cleary, spuse ea. E mare agitație în Dublin cu prilejul "Săptămânii expoziției de cai". Cleary e mereu ocupat. A fost deja de două ori în Tallagera de azi-dimineață.

După servirea ceaiului, femeia rămase în preajmă.

– Sunteți de departe, domniță? întrebă ea.

– Sunt din New York, răspunse Marieth. Mi se pare c-am plecat de mult de acolo.

– Am un văr care trăiește acolo, declară bătrâna cu mândrie. A, s-a întors Cleary! exclamă ea brusc.

Cu ajutorul bărbatului, tânăra femeie își duse bagajele în mașină, un Mercedes albastru. Se așeză apoi pe bancheta din spate și privi pe geam, gândindu-se cât de diferită era mașina încăpătoare de taxiurile înguste din orașul ei.

Drumul de țară era destul de accidentat și îngust, uneori fiind mărginit de ziduri înalte de cărămidă. Copaci cu coroană bogată și desișuri umbroase se aplecau peste drum ca o umbrelă mătăsoasă, lăsând puținele raze de soare care răzbăteau să deseneze imagini fantastice în praf.

Marieth era copleșită de frumusețea fără vârstă a locurilor. "Într-adevăr, își spuse ea zâmbind la amintirea legendei irlandeze, Dumnezeu a aruncat un smarald în mare și l-a numit Irlanda."

Mașina începu să urce încet un deal abrupt. Păreau că urcă direct spre rai. Dealurile domoale se întindeau până la linia orizontului, iar aerul era parfumat de tufișurile de lavandă și de flori galbene, al căror nume îi era necunoscut. Din loc în loc treceau pe lângă dealuri care păreau să fi fost pradă flăcărilor de curând.

– Iarba este atât de frumoasă! exclamă ea. Dar de ce unele dealuri sunt arse?

– Fermierii au dat foc, răspunse bărbatul. Spun că ajută la fertilizarea solului. Dar mulți dintre noi ne dorim să nu fie așa. Nu arată foarte plăcut, ridică el din umeri.

– Înțeleg că nu aveți șerpi în Irlanda, comentă Marieth.

– Nici șerpi și nici iepuri, râse Cleary.

– Nu sunt iepuri? întrebă tânăra femeie surprinsă.

– Nu. Și nici nu le ducem dorul.

– Da, nici mie nu-mi lipsesc șerpii, dar iepurii sunt drăgălași, zâmbi ea, privindu-l pe șofer în oglindă.

Cleary începu să râdă:

– Nu sunt decât niște rozătoare, domniță. Rod tot ce le iese în cale.

În mod sigur, era imposibil să urce mai sus de atât, fără să le crească aripi. În acea clipă, ca prin minune, mașina începu să alunece spre vale. Dealurile acoperite cu verdeață lăsaseră locul ierburilor înalte și vegetației luxuriante de câmpie. Trecură pe lângă o căsuță albă, în pragul căreia stătea un bărbat, făcând un semn prietenesc cu mâna spre mașină. Aceasta își continua coborârea prin iarba din ce în ce mai înaltă. Brusc, tăindu-i respirația, în fața lor se ivi strălucind ca o nestemată uriașă, lacul Tallagera. Mașina făcu un ocol pe lângă un șir de rododendroni și opri în fața unei alei acoperite cu pietre.

Înalt și copleșitor, în fața lor se ridica Tallagera.

Capitolul 2

Imaginea pe care Marieth și-o construise în minte despre această proprietate era foarte diferită de castelul cenușiu care se înălța în fața ochilor ei. Era oricum, mai puțin înfricoșător. De fapt, părea chiar vesel. Ridicându-se maiestuos în aer cu cele trei etaje înalte, era construit din piatră albastru-cenușie, cu zona de lângă ferestre pictată în alb și cu uși franțuzești ce se deschideau spre terase luminate feeric. Ferestrele din centrul fiecărui etaj erau arcuite și înalte, aducând un aer grațios structurii impunătoare. Grădini înverzite se întindeau de ambele părți ale intrării, parfumând aerul cu miresme.

Un grup de bărbați și femei îmbrăcați elegant, adunat în jurul unor mașini de lux, întoarseră capul la vederea mașinii care oprise în fața porții. Marieth ieși din mașină și rămase o clipă nemișcată, privind mulțimea de necunoscuți a căror atenție era fixată asupra ei. Se împotrivi reacției instinctive de a întoarce spatele și a fugi și făcu un pas spre grup, când din acesta se desprinse un bărbat foarte elegant, cu un păr de culoarea mierii și zâmbet fermecător.

– Cred că ești Marieth. Eu sunt Quent Marth, spuse el. Sunt încântat să te cunosc, adăugă el, strângându-i mâna cu căldură. Am trimis o mașină după tine, dar Patrick a spus că nu te-a putut găsi. Îmi era teamă că te-ai răzgândit și nu mai vrei să vii.

Lordul Marth părea într-adevăr bucuros să o vadă.

– M-am gândit că ai trimis pe cineva, răspunse ea, dar pur și simplu nu știam nici unul cum arată celălalt.

– Îmi pare rău, dar acum că ești aici, nu mai contează, zâmbi gazda. Vino, dă-mi voie să-ți prezint restul invitaților. Ea este Marieth, zâmbi el spre grup. Marieth, ți-o prezint pe Lady Grant-Montgomery – Tilly.

O femeie înaltă și dreaptă, dar cu părul cenușiu, îi întinse mâna cu un zâmbet încântător. Rainbow exagerează, își spuse tânăra femeie în gând. Lady Grant-Montgomery nu e deloc înfricoșătoare, zâmbi ea, strângând cu căldură mâna întinsă.

– Domnul ambasador și doamna Corbelles, continuă lordul Marth.

Un bărbat negru, cu o chelie impresionantă și un zâmbet părintesc dezarmant îi întinse mâna. Soția lui era o femeie blândă, cu o piele de o culoare caldă, cafea-cu-lapte, și părea la fel de amabilă ca soțul ei.

– Lordul Beardsley– Nicholas.

Prezentările continuară, iar un bărbat tânăr făcu un pas în față. Era mai degrabă scund și îndesat, cu o coamă de păr negru care îi cădea pe frunte ca unui școlar. Pentru Marieth părea îngrozitor de tânăr pentru un lord.

– Ar fi cazul să te instalăm, nu-i așa? îi zâmbi gazda, apoi făcu un semn spre un bărbat în livrea care aștepta lângă ușa de la intrare. John, du, te rog, lucrurile doamnei Clair în camera ei.

Tânărul majordom luă repede bagajul tinerei femei, care rămăsese în tot acest timp aproape de marginea drumului pietruit. Pentru prima

oară, Marieth observă că șoferul de taxi plecase. Întorcându-se spre lordul Marth, exclamă:

– Dar nu i-am plătit cursa!

– Nu e nici o problemă, Cleary știe că vom rezolva acest lucru, răspunse bărbatul cu un gest care dădea de înțeles că se va ocupa de nota de plată.

Condusă spre camera ei, tânăra femeie observa frumusețea castelului, cu holurile largi și scările interioare bogat ornamentate, cu candelabrele de cristal și mobila franțuzească, în culori asortate cu covoarele bogate.

Când ajunseră pe un coridor larg, gazda ei se opri în fața unei uși închise și bătu ușor. Fu deschisă de o tânără blondă, înaltă și sofisticată. Tânăra își aruncă pe spate părul lung și blond cu o mișcare energică, descoperind cerceii mari de aur, foarte potriviți cu bluza exotică, model mexican, care îi lăsa umerii goi.

– Bună, Quent, zâmbi ea.

– Iris, ea este Marieth Clair.

Cele două femei își strânseră mâinile.

– Iris, vrei s-o aștepți pe Marieth înainte de plecarea la Dublin? O să vă ducă Patrick. Oh, îmi pare rău, Marieth, am uitat să-ți spun. Suntem cu toții pe punctul de a pleca spre Dublin, pentru vizitarea expoziției de artă haitiană. Domnul ambasador Corbelles trebuie să deschidă oficial expoziția în această seară. Noi o să plecăm foarte curând, dar o să ai timp să faci o baie și să te schimbi. Acum, să mergem să vezi camera ta.

– O să te aștept în holul de jos, Marieth, spuse Iris, înainte de a închide ușa.

– N-o să întârzii foarte mult, răspunse tânăra femeie, apoi își urmă gazda.

Camera ei nu era foarte departe, undeva pe la mijlocul coridorului. Era încântătoare, cu tapet cu flori mari de lavandă, covor în aceeași culoare și cuverturi de mătase moale. În vatra șemineului era un încălzitor electric, iar lordul îi explică modul de funcționare.

– Ai ajuns într-o zi foarte frumoasă în Irlanda, zâmbi el. De obicei este destul de răcoare și umezeală, așa că nu ezita să folosești încălzirea de câte ori crezi că e nevoie. Cred că merge bine.

După ce aruncă o privire în cameră să se asigure că totul e la locul lui, bărbatul se întoarse spre ea:

– Mae va veni să te ajute la despachetat. Ne vedem în Dublin, zâmbi el, ieșind și închizând ușa.

Marieth n-avu nevoie de prea mult timp să facă o baie și să se schimbe. Mae, menajera lordului Marth, veni s-o ajute, dar n-avea prea multe de făcut.

– O să vă despachetez bagajele cât sunteți plecată, propuse aceasta.

– Oh, nu, Mae. Nu este nevoie, pot să fac și eu acest lucru la întoarcere. Mulțumesc.

În câteva minute, coborî la parter, unde Iris și șoferul o așteptau. În drumul spre oraș, cele două femei se cunoscură mai bine, descoperind că se simțeau bine împreună. În ora necesară pentru a ajunge la expoziție, erau deja prietene.

– De când îl cunoști pe Peter? o întrebă Iris.

– Cred că de patru ani.

– Știi că a vândut Chesam?

– Oh, nu! Știu cât de mult iubește această proprietate. Îmi pare foarte rău, clătină Marieth din cap, îngrijorată pentru prietenul ei. Avea speranțe atât de mari pentru Chesam, când s-a hotărât să se întoarcă în Anglia.

– Din nefericire, astfel de lucruri se mai întâmplă în zilele noastre, replică Iris, răsucindu-și inelele de pe degete.

Curând, mașina opri în fața galeriei de artă și șoferul le deschise ușa. În sala aglomerată, tinerele femei uitară aerul distant al aristocrației. Se vorbea, se râdea și șampania curgea în valuri. Pereții galeriei erau acoperiți cu picturi în culori puternice.

Iris fu oprită aproape de intrare de o prietenă, dar Marieth îți continuă explorarea. Fu încântată să descopere o figură familiară, cea a lui Katie O'Mally, una dintre prietenele lui Rainbow din New York. O plăcea pentru că era o femeie deschisă și fără inhibiții. Katie o zări și ea și își făcu loc cu coatele prin mulțimea aproape de netrecut.

– Bună, Marieth! exclamă femeia imediat ce ajunse în preajma ei.

– Katie! Îmi pare bine să te văd, zâmbi Marieth, puțin mai încrezătoare la descoperirea că nu era în totalitate pierdută într-o mare de necunoscuți. Nu știam că ești în Dublin.

– Am venit săptămâna trecută și stau la Doris O'Connor. Ne simțim minunat. Tu când ai ajuns?

– Oh, Katie! Chiar în această dimineață. N-am dormit cum trebuie de două zile! Sper că nu voi leșina sub vreo masă, zâmbi tânăra femeie, după ce făcuse o figură suferindă.

– Hm, la cât îl știu pe Quent, s-ar putea să fie așa. El e capabil să stea treaz zile la rând, dădu din cap înțelegătoare Katie.

– Katie! se auzi vocea unui bărbat, de la oarecare distanță.

– Mă scuzi două secunde, Marieth? Trebuie să-l salut pe Mackey.

Tânăra femeie se îndepărtă repede, făcându-i cu ochiul. Rămasă din nou singură, Marieth încercă să descopere o altă figură familiară, când mulțimea avu o mișcare bruscă, întorcându-se spre intrare. Se întoarse și ea, curioasă să vadă despre ce era vorba.

În fața tuturor stătea o femeie înaltă, îmbrăcată într-o jachetă albastră și cu o pălărie asortată care îi acoperea buclele strălucitoare, de un roșu întunecat. Uluitor de frumoasă, femeia poza, știindu-se în centrul atenției. Pe buzele perfect rujate încremenise un zâmbet arogant. Era Veronica Jamerson, frumoasa și celebra soție a starului rock Jasper Jamerson.

Deși aceasta era invitată la Tallagera, nu făcuse parte dintre oaspeții prezentați de Quent. Iar soțul ei nu era de văzut nicăieri. Marieth era la fel de absorbită de contemplarea frumuseții Veronicăi, ca restul invitaților, când o voce îi răsună la ureche:

– Ești cea mai frumoasă femeie din această sală.

Se întoarse tresărind, pentru a întâlni cea mai albastră pereche de ochi pe care o văzuse vreodată. Aceștia aparțineau unui bărbat înalt, care părea să aibă în jur de treizeci și patru de ani, cu păr blond și des, o idee mai lung decât obișnuit. Cu intensitatea unui laser, ochii lui o fixau, strălucind de amuzament.

– Te-am speriat, îmi cer scuze, zâmbi el, descoperindu-și dinții regulați, de un alb strălucitor. Sunt Marcus Somerset.

Marieth era atât de copleșită de prezența bărbatului care o privea cu atâta îndrăzneală, încât uită să se prezinte.

– Tu ești…? întrebă el.

Marieth zâmbi, sperând că poate arăta la fel de relaxată ca interlocutorul ei.

– Sunt Marieth Clair.

– Să mergem, Marieth. Pot să-ți spun pe nume?

– Desigur, răspunse ea repede, îmbujorându-se ca o adolescentă.

– Foarte bine, te rog să-mi spui Marcus, zâmbi el, luându-i mâna. Ai vizitat expoziția?

– Nu, abia am ajuns, răspunse tânăra femeie, urmându-l.

Bărbatul o conduse spre tabloul unei girafe, pictat cu un galben strălucitor.

– Privește această minunată girafă, zâmbi el. Artistul și-a folosit imaginația din plin. Știi, în Haiti nu sunt girafe. N-au nici măcar o grădină zoologică sau ceva asemănător. Cum îți place ghidul până acum? întrebă bărbatul, făcându-i un semn cu ochiul.

– Cred că ești un ghid excelent, intră Marieth în jocul lui, simțind că începe să se relaxeze.

– Îmi pare bine. Cu timpul, devin din ce în ce mai bun. Pentru cât timp ești în Irlanda?

– Pentru zece zile. Am venit pentru "Săptămâna expoziției de cai".

– Ești jocheu? întrebă Marcus cu o strălucire jucăușă în priviri.

– Nu, răspunse tânăra femeie râzând. Călăresc foarte puțin, doar cu cel mai blând cal pe care îl pot găsi.

Bărbatul o conduse spre o altă pictură.

– Stai la Quent Marth, nu-i așa? întrebă el.

– Da.

Ochii albaștri luciră ironic.

– Poate o să-mi faci o vizită, să alegi cel mai blând cal pentru o partidă de călărie, înainte de plecare.

Marieth tocmai voia să-i răspundă că n-are haine de călărie în bagaje, când bărbatul spuse:

– Uf, uite că vine Quent să te revendice. Bună, Quent! Văd c-ai venit s-o răpești pe Marieth de lângă mine, zâmbi el spre lordul Marth, care se oprise în fața lor.

– Bună, Marcus! Nu te-am mai văzut în ultimul timp, ce mai faci?

– Pe aici prin preajmă… N-am mai făcut nimic important.

Chiar dacă bărbatul părea relaxat, Marieth observă privirea furișă pe care o aruncase în direcția Veronicăi, însoțită de o încruntare bruscă. Sclipirea din ochii lui dispăruse pentru o secundă, înlocuită de o privire dură și oțelită.

– Noi trebuie să plecăm, suntem invitați în oraș, spuse Quent, întinzându-i mâna. A, Marcus, adăugă el brusc, după ce făcuse deja un pas, Iris se află la Tallagera.

– Mulțumesc, dădu din cap interlocutorul lui. O să încerc să-i fac o vizită înainte de plecare.

Când părăsiră galeria de artă, Marieth se întrebă dacă îl va revedea vreodată pe Marcus Somerset.

La hotelul Shelbourne fură întâmpinați de un bărbat scund și îndesat, plin de entuziasm.

– Îmi pare bine să te văd, Quent. Intră, te rog! Totul este gata, spuse el repede, punând o mână pe umărul lordului.

Marieth înțelese că acesta era gazda lor, Albert Dudwick. Fusese făcută o prezentare grăbită dar, deși Marieth prinsese numele lui, era sigură că el nu reținuse cum se numea ea. Bărbatul era atât de încântat de vizita lordului Marth, încât nu avea timp de oaspeții și de prietenii acestuia. Era ceea ce se numea "un proaspăt îmbogățit" și acest lucru era vizibil, ca și faptul că lordul Marth se simțea mai bine în compania chelnerului șef.

Marieth era așezată lângă soția ambasadorului. Aceasta se aplecă spre ea și zâmbi:

– De când ești aici, Iris pare să fie mai relaxată. Înainte era mai retrasă și nu prea vorbea cu nimeni. Îmi pare bine să văd că se simte mai bine.

După ce masa fu servită, toată lumea se relaxă, părând să se distreze de minune, mai puțin Quent, așezat lângă Albert Dudwick. Gazda lor se apleca mult prea des spre lordul Marth, vizibil deranjat. Uneori, când voia să puncteze o idee, îl prindea de mâna cu care ținea furculița, oprind-o la câțiva centimetri de gură.

După cină, Marieth o așteptă pe Iris în hol, unde îl revăzu pe Marcus Somerset, de această dată în compania unei frumoase brunete. Bărbatul îi făcu un semn prietenesc din mână, apoi își urmă însoțitoarea.

Tânăra femeie era uluită să constate că se simțea dezamăgită la vederea cuplului. Iris apăru în hol și cele două femei ieșiră pe terasă, să respire aer curat. Șoferul lordului Marth, care aștepta pe terasă, se apropie de ele:

– Doriți să vă întoarceți la Tallagera?

Ideea era ispititoare pentru Marieth, care se simțea brusc epuizată.

– Nu cred, interveni Iris. Am impresia că lordul Marth… Quent vrea să te întorci cu el.

Nu mai era nimic de spus, iar tânăra femeie fu nevoită să aștepte.

– Bună, Iris, răsună o voce în spatele lor.

Un bărbat nu foarte înalt, dar foarte arătos, cu păr negru și ochi mari albaștri, părea încântat la vederea lui Iris. Era însoțit de o femeie elegantă, dar care părea destul de neprietenoasă.

– Bună, Alphonse! Ce mai faci? răspunse Iris, nepărând la fel de încântată.

– Vom sta sub același acoperiș pentru o vreme, zâmbi bărbatul. Quent m-a invitat să petrec săptămâna viitoare la Tallagera.

– Ce drăguț!

– Da. Voi ajunge mâine.

– O să fie foarte plăcut, Alphonse. Apropo, am citit lucruri bune despre tine în ziare, continuă Iris, apoi își aminti că nu-l prezentase. Oh, scuză-mă, Marieth, el este Alphonse Burtrem. Alphonse, Marieth Clair.

– Îmi pare bine, zâmbi Marieth, întinzând mâna lui Alphonse, care o prezentă apoi pe femeia care îl însoțea.

Se despărțiră curând, bărbatul sărutând-o cu căldură pe Iris pe obraz, în semn de rămas-bun.

– Ne vedem mâine, spuse el.

– Abia aștept, răspunse Iris, făcându-i un semn cu mâna.

Mai târziu, tânăra femeie dispăru din rândul invitaților. Marieth și Quent o căutară peste tot, dar nu era de găsit.

Când ajunseră înapoi la Tallagera, pe la trei dimineața, o găsiră pe Iris în salon, bând liniștită un pahar de sherry în compania ambasadorului Corbelles. Tânăra femeie nu explică în nici un fel dispariția precipitată.

În ciuda acestui mic mister, Marieth era ușurată să poată spune tuturor noapte bună.

Mae despachetase bagajele, lăsându-i pe pat cămașa de noapte și halatul. Patul era pregătit, iar tânăra femeie fu foarte mulțumită să stingă lumina și să se ducă la culcare. Înainte de a se așeza în pat, ridică draperia și aruncă o privire pe fereastră. Aleea pietruită era luminată de lună, iar copacii ce se întindeau de-a lungul ei aruncau umbre argintate.

"Ce frumoasă și liniștită este noaptea, își spuse încântată." Deodată, din umbra copacilor se desprinseră siluetele unui bărbat și a unei femei. Nu se auzea ce își spun, dar păreau să se certe. Tânăra femeie se retrase de la fereastră, sperând că nu fusese văzută.

În clipa în care Marieth dădu drumul draperiei, bărbatul ridică privirea spre fereastră, ca un animal care simte pericolul și văzu mișcarea perdelei.

***

Mae îi aduse a doua zi dimineață micul dejun la ora nouă. Îi puse cu grijă tava pe pat, apoi dădu drumul la încălzire.

Când menajera dădu la o parte draperiile, schimbarea intervenită în vremea de afară fu vizibilă. Cerul era cenușiu și o ceață deasă se lăsase peste lac, împodobind crengile copacilor cu țurțuri ca de gheață. Înfrigurată, Marieth își luă halatul și mâncă gânditoare.

Curând, frigul fu alungat din cameră de micul radiator. Pentru că nu era foarte mare, camera se încălzi repede, spre bucuria tinerei femei care observa primul neajuns al castelelor: rareori era cald înăuntru.

Secretara lordului Marth, Ann, o întâlni pe coridor.

– Lordul Marth ar dori să vă vadă în camera lui, doamnă Clair, spuse aceasta, apoi o conduse spre o ușă întredeschisă la care bătu încet, înainte de a intra.

– A venit doamna Clair, domnule, spuse ea.

– Mulțumesc, Ann. Intră, te rog, Marieth.

Gazda era așezată în pat, sprijinindu-se pe perne.

– Voiam să planificăm activitățile de azi, spuse lordul. Mai întâi, dorești să faci ceva anume sau vrei să te duci undeva? Dacă este nevoie, Patrick te va duce cu mașina.

Lordul Marth arăta foarte bine în halatul de mătase de culoare bej, dar care, dintr-un motiv care îi scăpa, îi părea foarte familiar lui Marieth. Își dădu seama brusc: Rainbow avea unul la fel, numai că era mov.

– Nu, Quent, răspunse ea. N-am nimic special în minte. Mă gândeam să fac o plimbare și să explorez împrejurimile.

– Dacă te răzgândești și ai nevoie de ceva, dă-mi de știre, zâmbi bărbatul.

Coborând scările spre parter, Marieth auzi gălăgie și niște zgomote ca și cum un vânt puternic ar fi pătruns în hol. Pe buzele ei apăru un zâmbet încântat și grăbi pasul.

– Rainbow!

Tom, bătrânul majordom al castelului, se grăbi s-o întâmpine pe contesa Whittley.

Tânăra femeie ridică privirea și își zări prietena coborând scările.

– Draga mea, am ajuns! exclamă ea, alergând pe scări.

Cele două femei se îmbrățișară cu afecțiune.

– Îmi pare atât de bine să te văd! exclamă Marieth. Când ai ajuns?

– Acum două ore. L-am zărit pe Cleary la aeroport și am venit cu el. Unde este Quent?

– Era încă în pat. Vrei să urci să-l vezi acum?

– Cred c-ar fi cazul, tu ce crezi? ridică tânăra femeie din umeri, apoi urcă în fugă scara largă de marmură.

– Ne vedem mai târziu! strigă Marieth după ea.

Oricât de multe glume ar face despre Quent, își spuse ea, este clar într-adevăr îndrăgostită de el.

Tânăra femeie porni la o plimbare agale prin ceața deasă a dimineții. La întoarcere, o găsi pe Rainbow în salon.

– Cum a mers? întrebă ea.

– Cred, sau poate mi se pare… dar cred că i-a părut bine să mă vadă, zâmbi diavolește prietena ei.

– E un început, nu?

– Cred că da. Apropo, după ce luăm prânzul vom porni cu toții spre expoziția de cai, așa c-ar fi bine să te pregătești.

Masa de prânz fu luată într-o atmosferă veselă. Peter sosise și el la scurt timp după Rainbow, iar prezența celor doi prieteni o bucura. Ajunseseră și Alphonse și Veronica, astfel încât grupul era complet. Se părea că Jasper Jamerson era încă în turneu și nu putea ajunge.

Veronica, strălucitoare ca de obicei, nu părea să sufere prea tare din cauza lipsei soțului. Peter era în cea mai bună formă, energic și amuzant. Masa luă sfârșit repede și cu toții se grăbiră spre expoziție.

Marieth fu încântată la vederea cailor bine îngrijiți, cu coame lungi și priviri mândre.

– Trebuie neapărat să vând câțiva dintre ponei, comentă lady Grant-Montgomery, atentă la paradă. Am prea mulți.

– Tilly, știi foarte bine că n-ai tu inima să-ți vinzi poneii, răspunse Quent.

Nori cenușii se adunară deasupra mulțimii și ploaia începu să cadă grăbită, dar fără să afecteze starea de spirit a celor adunați la expoziție. Cu toate acestea, acoperiți de umbrele imense, cu toții simțiră frigul până în măduva oaselor.

Grupul lordului Marth făcu impresie asupra celor adunați deja, mai ales că alegerea locurilor în care să stea era destul de dificilă, dat fiind numărul destul de mare. În timp ce se așeza pe scaunul rece și prea puțin confortabil, Marieth întâlni lucirea amuzată a unei perechi de ochi albaștri, dureros de familiară. Nu-i întoarse zâmbetul lui Marcus,

care era așezat la distanță de câteva rânduri. Se simțea nesigură și tachinată în preajma lui.

Cu toții se așezaseră. Marieth stătea lângă Alphonse, care era foarte atent și de-a dreptul fermecător. Tânăra femeie era uluită că jocheii puteau, într-o zi atât de mohorâtă, să apară atât de strălucitori și de relaxați, chiar dacă erau uzi până la piele. În dreapta ei stătea Quent, care își freca mâinile înghețate una de cealaltă.

– O să câștige germanii, comentă el. Au destui bani să cumpere cei mai buni cai irlandezi.

Lordul se întoarse spre Marieth și apoi spre Rainbow, între care era așezat.

– Să mergem la club să bem ceva fierbinte, propuse el, împingând-o în joacă pe Rainbow cu cotul.

– Dar nu vom pierde finala? întrebă Marieth, puțin dezamăgită.

– Nu, o asigură Quent. Ne vom întoarce la timp, adăugă el, împingând-o din nou pe tânăra de lângă el.

Când ajunseră la club, bărbatul îi sugeră lui Marieth să ia un grog fierbinte ca să se mai încălzească. Rainbow luă o cafea irlandeză, iar el un whisky. Stăteau aproape unii de alții, privind oamenii din jur, când Quent începu să râdă.

– Marieth, grogul pe care l-ai luat a început să funcționeze. Nu cred că l-am văzut lucrând așa de repede la cineva, adăugă el, trasând cu un deget o linie de la bărbia ei până la tâmple. Ia privește, se întoarse el spre Rainbow. Culoarea a început să se ridice de la bărbie până la tâmple, iar obrajii îi sunt roșii ca focul.

Rainbow începu să râdă și ea, privind-o cu atenție. Marieth zâmbi și-și acoperi obrajii cu palmele.

– Dar nu-mi mai este frig, râse și ea.

Pe drumul de întoarcere spre arenă, fură întâmpinați de o mulțime de oameni care se îndreptau spre ieșire.

– Cred că s-a terminat, declară lordul Marth, oprindu-se.

– Oh, nu! se plânse Marieth.

– Quent, ai făcut-o pe Marieth să piardă finala și era prima oară la această expoziție. Cum ai putut? îl certă Rainbow.

– Îmi pare foarte rău, Marieth, își ceru scuze bărbatul. Uite și restul grupului.

– Ai avut dreptate, Quent, spuse Alphonse. Au câștigat germanii.

– Ei, vezi că n-ai pierdut mare lucru? zâmbi lordul, cuprinzând prietenește umerii lui Marieth. Ce părere aveți dacă mergem la hotelul Hibernian, bem ceva, apoi ne întoarcem acasă și ne odihnim înainte de masă?

– Quent, nu vreau să merg la nici un hotel, protestă lady Grant-Montgomey, îmi e frig și sunt obosită.

Vocea ei se stinse, după ce gazda închise portiera mașinii. Când ajunseră la hotel, era în continuare nemulțumită.

– Quent, refuz să mă dau jos din această mașină! exclamă ea.

– Haide, Tilly! N-o să dureze decât un pic. Trebuie să mă văd cu cineva.

Femeia ieși din mașină și trânti portiera, declarând că se va duce la un prieten. Lordul Marth își plecă fruntea pe volanul mașinii, cu un aer obosit.

– Tilly, sunt sătul de toanele tale! gemu el.

Alphonse coborî din mașină și se îndreptă spre Tilly, vorbindu-i împăciuitor în timp ce o conducea spre intrarea în hotel. În pragul ușii, femeia se opri, surprinsă.

– Cine este tânărul ăsta îngrozitor? întrebă ea, izbucnind în râs. Micul ticălos mă duce unde nu vreau să intru, iar eu nici măcar nu-mi dau seama!

După un rând de băuturi, se îndreptară cu toții spre Tallagera. Drumul era lung, îngust și periculos, dar vederea era spectaculoasă. Iarba udă strălucea în razele soarelui coborât spre apus, sub un cer care se înseninase brusc.

Cina fu luată în sala mare, sub candelabrul de cristal, însoțită de râsete și bună dispoziție. După masă se adunară cu toții în salon. Slujitorii aduseseră toate necesare și-l lăsaseră pe lord singur cu oaspeții lui. Pentru cină li se mai alăturaseră câțiva invitați, pe care Marieth nu-i cunoștea. Tânăra femeie se așeză lângă Peter.

– Iris mi-a spus c-ai vândut Chesam, spuse ea.

Bărbatul o privi cu o umbră de tristețe în priviri.

– Da, am fost nevoit să o vând. Din nefericire, am fost educat ca un gentleman, așadar nu știu să fac nimic. Uneori îmi doresc să pot fi ceva util– un contabil, de exemplu.

Tânăra femeie îi puse o mână pe braț. "Cât de greu trebuie să-i fi fost lui Peter și mamei lui să-și vândă casa după atâția ani!" își spuse ea.

– Lady Sylvia a fost foarte afectată?

– De fapt, nu, răspunse el zâmbind. Mama a ajuns repede în Londra, a găsit un apartament călduros și se simte foarte bine.

Câțiva dintre oaspeți se dovediră a fi cântăreți de muzică tradițională irlandeză, care acum își pregăteau instrumentele. Curând, salonul răsună de muzică veselă de cimpoi și de aplauze.

Capitolul 3

Ziua balului se anunța mohorâtă și copleșită de ceață, dar erau cu toții atât de agitați, încât nu dădeau nici o importanță prognozei meteo. Oaspeții erau binedispuși, iar încântarea lor creștea o dată cu etalarea rochiilor somptuoase și alegerea accesoriilor sofisticate.

Marieth își despachetă rochia de bal cu multă grijă. Era ziua la care visa de câtva timp: ziua Balului Vânătorii, care încununa spectacolul hipic.

Rochia era de organza albă, cu trenă bogată și brodată cu trandafiri albi. Topul era strâmt, cu bretele înguste, cadru minunat pentru colierul de perle în stil baroc, pe care îl primise cadou de la mama ei de Crăciun. Tocmai încerca efectul strălucirii perlelor pe pielea ei bronzată, când Rainbow intră în cameră, după o bătaie scurtă.

– Marieth, vreau să-mi spui care cercei se potrivesc mai bine cu rochia, spuse ea, aplecându-se spre oglindă, pentru a admira strălucirea diamantelor.

Închizând ochii pe jumătate, Rainbow își trimise o bezea.

– Hm, te iubesc! declară tânăra femeie propriei reflecții. Cu atât mai bine, din moment ce nimeni altcineva n-o face, zâmbi ea, ca răspuns la privirea dezaprobatoare a lui Marieth.

Prietena ei ridică din umeri.

– Îmi plac foarte mult cei pe care îi ai acum. Cred că sunt suficient de simpli ca să se potrivească imprimeului bogat al rochiei tale.

Rainbow își luă cutia de bijuterii și se îndreptă spre ușă:

– Mulțumesc, zâmbi ea. Ne vedem mai târziu.

Marieth, mulțumită de alegerile făcute și sigură că are totul sub control pentru seara de gală, coborî la parter, unde dădu nas în nas cu Alphonse.

– Gata pentru bal? întrebă el zâmbind.

– Așa cred, răspunse tânăra femeie la zâmbetul lui.

– Foarte bine, în acest caz pot să mă însoțești la o mică plimbare.

– Mi-ar face plăcere, acceptă imediat Marieth, fermecată de strălucirea prietenească a ochilor lui albaștri.

Porniră cu pași mici în susul dealului.

– Povestește-mi despre tine, o îndemnă el. Cum ai ajuns în acest grup de nebuni?

– Peter este un foarte bun prieten al meu , iar invitația a venit prin intermediul lui, răspunse ea. Dar am aflat atât de multe despre Quent de la Rainbow, încât am impresia că îl cunosc deja de o viață.

Tânăra femeie își încheie jacheta, simțind mușcătura aerului rece. Alphonse o privea cu atenție, cu un amestec de curiozitate și de admirație.

– Stai cumva în camera cu tapetul cu flori mari de lavandă? întrebă el.

– Da, răspunse Marieth.

– Quent pune întotdeauna pe cei pe care-i place în acea cameră.

Singurul ei răspuns fu un zâmbet, apoi se întoarse spre însoțitorul ei.

– Dar despre tine ce îmi spui, Alphonse?

Îl privi drept în ochi, descoperind pentru prima dată că aveau cam aceeași înălțime.

– Aici, toată lumea pare să cunoască pe toată lumea, răspunse el. Dacă îl întâlnești pe unul, până la urmă îi vei întâlni pe toți. Nu e un cerc foarte mare.

– Trăiești în Irlanda?

– Nu, în Londra. Fac parte din Parlament. Am venit doar pentru câteva zile, cu un prieten care obișnuiește să crească ponei.

Marieth era impresionată.

– Ce fascinant! exclamă ea.

– Da. Găsesc politica foarte interesantă. Nu mă pot gândi la altceva ce mi-ar plăcea să fac. Când voi considera că este timpul, adăugă el privind absorbit în zare, vreau să candidez ca prim-ministru.

Tânăra observă sclipirile argintii din părul lui bogat. După expresia lui, nu voia să întârzie prea mult decizia.

– Marea Britanie și-a pierdut imperiul, continuă el, este o perioadă depășită din istoria noastră. Dar cred că, dacă avem conducerea potrivită, putem recâștiga puterea…

Marieth aruncă o privire în urmă.

– Am ajuns destul de departe, observă ea. N-ar fi cazul să ne întoarcem?

– Da, desigur. Îmi cer scuze, n-am observat.

Alphonse se opri și o zări pe Veronica, apropiindu-se pe același drum.

– Oh, uite-o pe Veronica, exclamă Marieth, când femeia se apropie. Îmi pare rău, Veronica, n-am observat că erai în spatele nostru.

Femeia le zâmbi, cu părul lipit de frunte din cauza umezelii din aer și a efortului. Respiră adânc, încercând să-și recapete suflul:

– Știam că vă voi ajunge în cele din urmă, spuse ea, apoi aruncă o privire cerului acoperit. Iubesc pur și simplu aceste zile cețoase, atât de specifice Irlandei. De aceea te simți atât de bine când intri în casă, în fața focului din șemineu.

Coborâră spre castel împreună. Înainte de bal, cu toții erau invitați la cină la unul dintre lorzii locului, al cărui nume Marieth nu-l reținuse. Oricum, n-avea nici o importanță, pentru că, la fel ca restul invitaților, nu făcea decât să-l urmeze pe Quent peste tot.

Gazda era în salon cu Rainbow și, așa cum presupusese Veronica, în șemineu ardea un foc vesel. Marieth nu putea să nu observe că, în locurile în care îl puteai găsi pe Quent, o puteai găsi întotdeauna și pe Rainbow.

Lordul Marth părea îmbujorat din cauza flăcărilor.

– M-am gândit că putem lua în curând masa de prânz, pentru ca apoi toată lumea să aibă timp să se pregătească pentru bal, spuse el.

Peter apăru și el în salon, căutându-și prietena din priviri:

– Marieth, pe unde ai fost? Voiam să jucăm cărți, iar Tilly a fost nevoită să joace la două mâini… numai că trișează și se supără foarte tare dacă îndrăznește cineva să-i facă observație.

– Aceasta, Peter Alexander, este o minciună sfruntată! exclamă femeia în chestiune. N-ai fost niciodată în stare să joci cărți și știi foarte bine, îl ironiză ea.

Peter sări în picioare, fixând-o cu un deget:

– Doamnă, retrageți imediat ce ați susținut!

Tilly își aprinse liniștită o țigară:

– Dispari! mârâi ea.

Li se alătură și ambasadorul Corbelles, care tocmai rezolvase niște probleme de serviciu la telefon.

– Domnule ambasador, i se adresă lady Grant-Montgomery, trebuie să vă vizitez țara în curând. Am fost în urmă cu ceva ani și mi s-a părut un loc încântător.

– Veți fi foarte binevenită, răspunse bărbatul. Poate putem aranja să fiu acolo când veți veni. Aș fi foarte fericit să vă am oaspete.

– În acest caz, va fi foarte curând, zâmbi ea.

Conversația fu întreruptă de majordomul care anunța că masa este servită.

După-amiaza trecu repede, cu toții fiind ocupați cu pregătirile. La ora cinci, casa se tranformă din nou într-un furnicar, iar la șapte și jumătate erau cu toții gata.

Femeile erau foarte frumoase, iar ținutele lor de bal de-a dreptul răpitoare. Lady Grant-Montgomery avea niște bijuterii de diamant ce păreau într-adevăr unice, iar cele de la gâtul doamnei Corbelles, chiar dacă mai modeste ca mărime, străluceau la fel de puternic.

Rainbow era o apariție de vis în rochia de mătase neagră brodată cu trandafiri, contrastând cu buna ei prietenă în rochia ei albă de organza. Veronica îmbrăcase o rochie verde-smarald, care părea să fi costat sute de dolari și al cărei decolteu larg lăsa puțin loc liber imaginației. Iris fu ultima care se alătură grupului, vaporoasă în rochia ei de un albastru profund.

Bărbații în costume negre se potriveau de minune splendorii feminine.

Ajunși afară, Quent ridică privirea spre cer:

– Uitați-vă! Așa ceva se vede rar…

Luna argintie părea agățată în vârful unui copac mai înalt și își întindea razele palide sub bolțile de verdeață.

– Minunat! șopti Rainbow.

Urcară cu toții în mașini, formând un șir. Marieth își dori s-o fi întrebat pe Rainbow cine era gazda lor din acea seară, deși n-ar fi avut prea mare importanță, din moment ce nu putea fi un cunoscut. Proprietatea pe care pătrunseseră era la fel de întinsă, cu păduri întunecate, iar casa imensă, în stil georgian, domina o peluză deja aglomerată cu mașini. În contrast cu lumina argintie a lunii, de la ferestre se revărsa o lumină caldă și primitoare. Casa îi plăcu imediat, atât de afară, cât și din holul spațios în care îl urmară pe Quent, pentru a fi prezentați gazdei. Inima lui Marieth se strânse în clipa în care chiar la intrare, sub imensul candelabru de cristal, îl zări pe Marcus Somerset. Când îi văzu, acesta își salută interlocutorul și se îndreptă imediat spre ei.

– Îmi pare bine să te văd, îl salută el spre Quent, iar acesta se întoarse spre invitații lui.

– Dă-mi voie să ți-o prezint pe Marieth Clair, spuse lordul Marth. Lordul Somerset.

Gazda, zâmbind ironic, îi luă mâna.

– Ne-am cunoscut deja, anunță el.

– Desigur, zâmbi Quent, amintindu-și întâlnirea de la galeria de artă.

Bufetul era foarte bogat, cu homari pe tăvi de argint, curcani aurii și carne de vânat. Când Marieth își alese mâncarea, lordul Marth îi recomandă vânatul, excelent preparat și care fusese împușcat chiar pe proprietatea lordului Somerset.

Tânăra femeie putea simți privirea lui Marcus ațintită asupra ei. Spera din toată inima că nu arată atât de bulversată pe cât era. Dacă își imaginase că o va impresiona cu averea lui, avea dreptate. În plus, era foarte deranjată de faptul că părea mereu s-o tachineze.

Inima i se opri pentru o secundă, în clipa în care îl zări îndreptându-se spre ea, cu un pahar într-o mână și cu farfuria cu mâncare în cealaltă.

– Pot să stau lângă tine? o întrebă el politicos.

– Desigur.

– Sper că-mi vei păstra un dans la bal.

– O să-ți păstrez, zâmbi ea cu timiditate.

Conversația lâncezea din partea ei, deși își dorea din toată inima să scape de timiditatea aceasta copilărească.

– Vei veni să călărești unul dintre caii mei cei mai blânzi, nu-i așa? îi reaminti el promisiunea făcută.

– Nu sunt o foarte bună călăreață, ridică ea din umeri.

– În acest caz, putem să ne plimbăm.

– Mi-ar face plăcere.

– Mâine este marți… cred c-ar fi bine să mergem mâine. Sunt sigur că lordul Marth nu va fi foarte încântat să te piardă, dar va trebui să se resemneze.

Ochii lui albaștri o fixară o clipă lungă, fără urmă de zâmbet, apoi se întoarse spre Alphonse. Curând, se făcu ora plecării. Marcus îi puse pe umeri șalul, iar în trecere degetele lui îi atinseră obrazul. Femeia brunetă, cu care îl zărise mai de mult, părea că o străpunge cu privirea.

La intrarea în sala balului erau înșiruiți fotografi, imortalizând momentul. Cu toții arătau perfect pentru această seară. Marieth simțea că plutește, intrând în sală la brațul lordului Marth, dar cu gândul la cavalerul cu ochi albaștri.

Grupul era așezat la o masă rotundă, unde comandară băuturi, ascultând muzica. În clipa în care orchestra începu să intoneze o melodie lentă, Alphonse o invită la dans.

– Te simți bine? întrebă el.

– O, da! exclamă ea, fără să-și ascundă entuziasmul.

– Foarte bine. Sper să ai parte de multe seri la fel de reușite.

Se întoarseră la masă, la timp să audă anunțul făcut de solistul orchestrei:

– Doamnelor și domnilor, am fost rugat să fac o invitație la dans. Este de la Megan, iar destinatarul este domnul ambasador din Haiti. Domnule ambasador, îi acordați un dans lui Megan? N-a mai dansat niciodată cu un ambasador.

Orchestra începu o melodie veselă, iar solistul se apropie din nou de microfon:

– Megan, cererea ta a fost acceptată. Arată-i domnului ambasador unde te afli.

Câteva clipe mai târziu, la masa lor se prezentă un tânăr, care o aducea de braț pe Megan. Când melodia următoare începu, ochii tuturor fixau silueta îmbrăcată în rochie roz de dantelă și care dansa cu elegantul ambasador haitian.

La finalul dansului, ambasadorul Corbelles făcu o plecăciune, ducând mâna fetei la buze. Îmbujorată, aceasta alergă la prietenele ei, dornică să le împărtășească experiența.

Era trei dimineața când membrii grupului se îndurară să-și ia la revedere unii de la alții și să se îndrepte spre camerele proprii. Marieth se dezbrăcă repede, înfrigurată, și sări în pat, acoperindu-se repede. Începu să se încălzească încetul cu încetul și să se relaxeze, sperând că va adormi curând. Dar somnul nu voia să vină– seara continua să danseze în fața ochilor ei închiși, iar împreună cu ea, figura lui Marcus.

În cele din urmă renunță să mai încerce să adoarmă și, luându-și halatul călduros, ieși pe culoar. Camera ei fusese scăldată în razele

lunii, așa că era nepregătită pentru întunericul de pe hol. Se apropie de perete, asigurându-se că e pe drumul cel bun. Când ochii i se obișnuiră cu întunericul, văzu peticele mari de lumină care pătrundeau prin ferestre.

Se mișca ușor, sperând să nu se lovească de ceva și să-și trezească vecinii. Deodată, încremeni. Silueta unui bărbat se desenase în fața uneia dintre ferestre. Tânăra femeie crezu că acesta își va anunța prezența, dar el alunecă imediat în umbră. Nu găsea nici un motiv pentru care un oaspete al lordului Marth s-ar fi putut purta atât de ciudat.

Adunându-și tot curajul, Marieth își continuă drumul. Când intră în bibliotecă, era chiar mai întuneric. Căuta lampa care trebuia să fie pe birou, când o rază de lumină îi căzu pe figură, apărând din spatele unei draperii. Se întoarse pe călcâie, pregătită să se retragă repede, când o mână o prinse de umăr. Aproape leșină de teamă și ridică instinctiv mâna, ca să se ferească de lovitura care era sigură că va cădea. O voce cunoscută îi șopti la urche:

– Eu sunt, prostuțo!

Genunchii ei aproape cedară.

– Rainbow! M-ai speriat de moarte! Ce căutai ascunsă după draperie?

Tânăra ei prietenă continuă să șoptească:

– Aici se întâmplă ceva ciudat.

Nici una dintre ele nu se obosi să aprindă lumina. Se simțeau mai în siguranță pe întuneric.

– Nu puteam să dorm, continuă Rainbow, așa că am coborât să fumez o țigară și să citesc ceva. Dar îți spun, Marieth, că am fost urmărită pe hol. Sunt sigură că acea persoană avea ceva rău în minte.

S-a oprit brusc și a dispărut. Credeam că tu ești acea persoană, de aceea m-am ascuns după draperie.

– Și eu am văzut un bărbat pe hol, când am ieșit din camera mea, spuse și Marieth. A dispărut însă foarte repede… cred că atunci a încetat să te urmărească, continuă ea, aruncând o privire temătoare în jur. Dar nu putem rămâne aici toată noaptea. Întrebarea este: cum ajungem la camerele noastre?

– Să mergem, spuse Rainbow cu hotărâre, luând-o de mână, apoi îndreptându-se spre ușă și aruncând o privire afară. Nu cred că mai este cineva.

Merseră în vârful picioarelor până la scară, apoi urcară încet, cu spatele lipit de perete. Când ajunseră pe holul de la etaj, se opriră si ascultară cu atenție. Apoi Rainbow dădu semnalul:

– Fugi!

Cu poalele cămășilor de noapte fluturând, cele două femei alergară spre camerele lor. Marieth sări în pat și trase cuverturile până sub bărbie. Se întoarse apoi cu fața spre ușă, întrebându-se dacă Rainbow ajunsese cu bine în camera ei. Apoi se rugă fierbinte ca, în graba de a încuia ușa după ea, să nu fi încuiat și pe altcineva în propria cameră.

După o vreme care părea lungă cât un veac, lumina zorilor începu să mângâie perdelele, iar Marieth adormi în sfârșit, epuizată.

Capitolul 4

La unsprezece, Rainbow și Marieth, încărcate cu loțiune de plajă și cu pături, îl întâlniră pe Alphonse în holul de la intrare.

– Arătați de parcă ați pune la cale o sesiune de plajă. Pot să vă ajut la bagaje? se oferi el.

– Nu, îți mulțumim, răspunse Marieth, dar nu ți-ar face plăcere să ne însoțești?

– Poate mai târziu, acum trebuie să întâlnesc un prieten în Dublin. Vrea să se uite la niște ponei și i-am promis că-l voi însoți. Am împrumutat o mașină de la Quent… sper că nu va dura foarte mult.

– În acest caz, ne vedem mai târziu, spuse și Rainbow, iar ambele femei se îndreptară spre ușă.

Merseră pe jos până la lac. Evenimentele din noaptea trecută păreau ireale la lumina zilei și nici una dintre ele nu mai era înfricoșată.

– Cred că Marcus Somerset te place, observă Rainbow.

– Draga mea, nu ne-am întâlnit decât de trei ori și am dansat o dată… Dar azi ne vedem la prânz și în altă zi la cină.

– Da? zâmbi amuzată prietena ei.

– Ei, nu face prea mare caz din asta, se încruntă Marieth.

Lacul strălucea în lumina soarelui, părând o bijuterie înconjurată de verdeață. Spre apus era străjuit de stânci înalte și semețe, care începeau de la marginea pontonului. Cele două femei întinseră păturile pe plaja de nisip dinspre răsărit. Se așezară apoi la soare, dornice să se bucure de razele neașteptat de darnice.

– Ce zi frumoasă! oftă Rainbow, cu ochii închiși.

– Da, fu Marieth de acord.

Nu vorbeau prea mult. Într-un fel, zgomotul valurilor care se spărgeau de mal făcea conversația nenecesară. Rămaseră tăcute, cu ochii închiși, ascultând zgomotele naturii. Când Marieth deschise ochii, orbită la început de strălucirea soarelui, atenția îi fu atrasă de o barcă, plutind pe apele lacului. În ea se zăreau două siluete, un bărbat și o femeie.

– Uite, sunt Iris și Nicholas! exclamă ea, făcând un semn cu mâna.

Lordul Beardsley și lady Iris păreau cufundați într-o conversație intensă, când le observară pe cele două femei și răspunseră la salut. Tăcerea se lăsă din nou, întreruptă doar de bâzâitul insectelor. O briză răcoroasă începu să sufle deasupra lacului, făcând-o pe Marieth să deschidă din nou ochii.

– Iris și Nicholas păreau să aibă o discuție foarte serioasă, spuse ea.

– Păreau mohorâți, comentă prietena ei. Mă întreb despre ce poate fi vorba.

Marieth se ridică într-un cot.

– Ai vorbit cu Quent despre ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută? întrebă ea.

Rainbow deschise ochii, apărându-i se soare.

– Nu, n-am vorbit. El încă doarme. Îmi e teamă că aseară era destul de amețit. A dormit tot drumul cu capul pe umărul meu, zâmbi ea cu satisfacție.

Era evident că uitase teama din noaptea trecută și ridică nepăsătoare din umeri.

– Probabil că era o întâlnire secretă între doi iubiți care se ascund de priviri indiscrete.

– Hm, erai destul de speriată aseară, îi reaminti Marieth.

– Ai dreptate, dădu Rainbow din cap, devenind serioasă. Era ceva sinistru cu acel urmăritor. Îi voi spune lui Quent imediat ce se trezește.

Își pierduseră seninătatea, iar tăcerea începuse să le apese. Briza care le aluneca pe corp, jucându-se cu părul lor, le făcu să se înfioare. Marieth se ridică, punându-și prosopul în jurul umerilor și aruncă o privire spre barca de pe lac. Cei doi nu mai păreau să vorbească. Umerii lui Iris erau aplecați, iar părul îi acoperea fața plecată. Nicholas părea să fixeze apa din fața lui. Tânăra femeie se concentră asupra lui Iris. Nu mai văzuse pe cineva care să pară atât de trist. Întorcându-se spre prietena ei, o întrebă:

– Ce s-a întâmplat cu tatăl lui Iris?

Răspunsul veni după câteva clipe de tăcere:

– Ți-am povestit despre sfârșitul de săptămână petrecut la Eden Hall. Unii dintre noi eram acolo. Marcus și fosta– vezi că am sublinita "fosta"– lui însoțitoare constantă, Isobel McPherson, de asemenea Veronica, Alphonse și câțiva prieteni italieni. A început ca o petrecere plăcută și nevinovată. Mama lui Iris era plecată în sudul Franței și, pentru că lady Gantlyn nu era de față, presa a construit o poveste despre o petrecere sălbatică, ceea ce este o prostie. Iris a ajuns în acea seară. Nu era așteptată– toată lumea credea că este la Londra cu

Nicholas. A intrat grăbită, fără să salute pe nimeni și s-a dus direct la ea în cameră. Am mai rămas cu toții în salon o vreme, apoi ne-am îndreptat spre camerele noastre. Când am privit pe fereastră, am văzut că începuse să ningă, dar nimic nu părea să trezească vreo suspiciune.

Tânăra femeie se ridică, înconjurându-și genunchii cu brațele. Părea întunecată, ca și cum o umbră adusă de amintire se lăsase asupra ei.

– Pentru că presa a construit o poveste despre invitați de moralitate îndoielnică, despre spioni și adulter, lordul Gantlyn a fost nevoit să demisioneze. Am considerat întotdeauna o ciudățenie că n-a luptat mai mult cu opinia publică.

Privirea lui Rainbow căută barca, dorind să o vadă din nou pe Iris. Locul pe care aceasta stătuse era gol.

– Unde e Iris? întrebă și Marieth, uimită, fixând barca în care se vedea doar Nicholas.

Rainbow se încruntă:

– Mă întreb unde a dispărut. Crezi că Nicholas a aruncat-o cumva în apă?

Se ridicară amândouă și-i făcură un semn bărbatului.

– Unde e Iris? strigă el spre țărm.

– Nu știm, credeam că e cu tine, răspunse Marieth.

– A înotat spre țărm, voia să vină la voi, spuse Nicholas.

Cele două femei se încălțară și porniră repede spre locul indicat de mâna lui.

– Am un sentiment ciudat, spuse Rainbow, iar mersul lor se acceleră, transformându-se în alergare.

Nicholas părea și el agitat, vâslind rapid să ajungă la țărm. O zăriră în același timp, întinsă într-un petec de iarbă înaltă. Se schimbase din

costumul de baie, iar cămașa de un albastru deschis fusese cea care le atrăsese atenția.

Marieth încremeni, cu respirația tăiată.

– Oh, Doamne! strigă ea.

Rainbow tresări.

– Iris!

Țipătul ei nu avu nici un efect. Fata era în continuare nemișcată.

Femeile se forțară să se apropie. Iris zăcea pe o parte, cu fața pe jumătate înfundată în iarbă. Părul ei blond și strălucitor era pătat de sânge. Strigară lui Nicholas să se grăbească, iar acesta ajunse din doi pași, îngenunchind lângă ea.

– Trăiește! exclamă el, după ce îi verificase pulsul.

O ridică în brațe, iar părul ei plin de sânge îi pătă cămașa în locul în care capul ei i se sprijinea pe umăr. Merse cât de repede putea, strigând spre cele două femei:

– Fugiți înainte și chemați un doctor!

Când se apropiară de casă, Tom ieși în întâmpinarea lor, ajutându-l pe Nicholas, Rainbow alergă spre telefon și Marieth spre camera lordului Marth. Nicholas o duse pe Iris în camera ei, iar Mae îi spălă cu grijă părul pătat de sânge.

Pe măsură ce veștile despre accident ajunseră la restul oaspeților, se adunară cu toții în salon, îngrijorați.

Păreau să fie de față cu toții, când lady Grant-Montgomery întrebă:

– Unde este Veronica?

Lordul Marth aruncă o privire prin cameră.

– Nu știu, ridică el din umeri. Am crezut că e aici, cu restul lumii.

Se apropie de șemineu și trase de cordonul clopoțelului. Majordomul cel tânăr, John, apăru în cadrul ușii:

– Da, domnule?

Quent își freca gânditor obrazul.

– Oh, John, vrei te rog să-i spui lui Agnes să urce la doamna Jamerson și s-o roage să ni se alăture?

Majordomul se înclină și dispăru.

Lordul Beardsley se plimba neliniștit prin cameră, supraveghind ușa, cu speranța că medicul nu va întârzia să apară din camera lui Iris, cu vești bune. Tocmai ajunsese la fereastra din apropierea ușii, când Agnes intră în fugă, palidă și cu ochii măriți de groază. Se împletici doi pași, iar Peter o prinse în brațe.

– Doamna Jamerson este… moartă! apucă femeia să spună, apoi se prăbuși leșinată.

Țipete șocate răsunară din rândul oaspeților, în timp ce lordul Marth, urmat de Peter și Nicholas se îndreptă în fugă spre scări. În drum, aproape dădură peste medicul care ieșea din camera lui Iris.

– Vino cu noi, Allen! comandă Quent, fără să se oprească.

Ajuns în fața ușii Veronicăi, o deschise repede, apoi încremeni în prag. Ceilalți se îmbulziră în spatele lui.

– Doamne! răsună exclamația lordului Marth.

Doctorul trecu pe lângă el și se apropie de pat. Veronica zăcea cu capul într-o parte, cu ochii larg deschiși fixând tavanul. Pielea ei bronzată avea o culoare verzuie. Agnes avusese dreptate: femeia era moartă.

Gazda se întoarse cu spatele spre cameră, acoperind vederii celor câteva femei care li se alăturaseră imaginea de coșmar din interior.

– Toată lumea la o parte! strigă el.

Majordomul care rămăsese lângă ușa lui Iris ajunsese lângă grupul șocat.

– Tom, îi spuse lordul Marth, cheamă poliția! Spune-le că a avut loc o crimă.

Bătrânul Tom se îndepărtă în grabă, în timp ce stăpânul lui încerca să depășească starea de slăbiciune care-l copleșise brusc.

Femeile coborâră la parter, formând un grup strâns. Lipsa de realitate a ultimelor evenimente le lăsase năucite. Rainbow se așeză pe un scaun lângă șemineu, fixând podeaua cu o privire goală. Doamna Corbelles și lady Grant-Montgomery stăteau pe sofa, cu mâinile împreunate în poală. Tilly ridică palma spre față, încercând parcă să șteargă imaginea care-i rămăsese întipărită pe retină.

– Nu prea-mi plăcea Veronica, asta se știe, dar cine ar fi putut face așa ceva? întrebă ea uluită.

Întrebarea ei rămase fără răspuns.

Marieth rămăsese lângă fereastră, așa că fu prima care zări Rolls-Royce-ul care opri în fața intrării.

– Oh, Doamne! E Marcus! șopti ea la urechea lui Rainbow. Trebuia să luăm masa împreună.

Clopoțelul de la intrare sună aproape imediat.

– Ce să fac? întrebă Marieth, dezorientată.

– Propunerea mea, răspunse Rainbow, ar fi să te duci cu el, deși va mai dura un timp. Trebuie să așteptăm sosirea poliției.

Pentru prima oară, Rainbow părea să-și dea seama ce se petrecuse. Își plecă fruntea și începu să plângă.

Vocea lui Tom răsună la intrare:

– Da, domnule, poftiți!

În acea clipă, coborî și Quent.

– Marcus, aici e o mare agitație. Știu c-ai venit s-o iei pe Marieth la masă, dar cred că vei fi nevoit să mai aștepți, se bâlbâi el, trecându-și

mâna prin păr. Ocolesc vestea, pentru că nu știu cum să-ți spun… Veronica este… a fost omorâtă, rosti bărbatul repede, după ce respirase adânc.

Marcus se încruntă, încercând să înțeleagă.

– Te-am auzit bine, prietene?

Se lăsă tăcerea, dar lordul Marth dădu trist din cap.

– Doamne, e imposibil, dădu din cap Marcus, uluit.

– Poliția va ajunge aici curând.

– Marieth se simte bine?

– Fizic, cred că da, veni răspunsul pe un ton ironic. Dar Iris a fost și ea la un pas de moarte.

– Poftim? exclamă prietenul lui.

– Marcus, îți spun că nu știu ce se întâmplă aici. Mai întâi, Iris a fost atacată cu brutalitate pe malul lacului. Are o tăietură urâtă la cap, dar se va face bine. Apoi, Veronica este omorâtă în camera ei.

Quent îl conduse pe lordul Somerset în salon. Privirea lui Marcus o căută pe Marieth, iar ușurarea lui la vederea ei fu vizibilă. Tânăra femeie era recunoscătoare la vederea lui și-l urmări îndreptându-se spre ea.

– Va trebui să așteptăm un pic masa de prânz, spuse el, încercând să pară degajat.

Sunetul sirenelor poliției răsună de afară și, cu scrâșnet de roți, la intrare opriră o ambulanță și două mașini. Marieth tremura și brațul lui Marcus se strânse în jurul ei. O conduse spre un scaun și se așeză lângă ea.

Câteva minute mai târziu, în salon intrară inspectorul O'Leary și ajutoarele lui. Acesta era un bărbat înalt și uscățiv, cu o mustață mică și ochi pătrunzători.

– Ce treabă neplăcută, comentă el, făcându-i semn lui Quent să-l urmeze.

Lordul Marth se întoarse repede și li se adresă tuturor:

– Inspectorul vrea să așteptăm cu toții aici.

Vocea lui era tremurătoare și era palid.

– Cred că avem cu toții nevoie de ceva de băut. Doamnă Corbelles, ce doriți?

Toți invitații acceptară propunerea de a bea ceva, unii alegând o băutură mai tare. John, tânărul majordom, aprinse focul în șemineu. Chiar dacă soarele strălucea, peste castel se lăsase un fior de gheață, care-i cuprinsese pe toți.

Un polițist în uniformă deschise ușa, iar inspectorul O'Leary pătrunse în cameră, întorcându-se spre polițist:

– Murphy, am nevoie de tine să iei note.

– Da, domnule, dădu acesta din cap, scoțând din buzunar un carnețel și un creion.

Inspectorul făcu câțiva pași prin cameră, clătinând din cap.

– Ce treabă neplăcută! comentă el cu tristețe. Îmi pare rău, dar trebuie să pun fiecăruia câteva întrebări. O să încerc să fiu cât se poate de scurt.

Bărbatul făcu o pauză, părând că se întrebă de unde să înceapă. Își frecă bărbia gânditor, apoi spuse jenat:

– Aici pare să fie un lanț de evenimente și, desigur, unele verigi lipsesc. Trebuie să încercăm să le punem la loc. Acum, a văzut cineva ceva suspect în ultimele zile?

Rainbow și Marieth schimbară priviri neliniștite. Marieth vorbi prima:

– Îmi este teamă că eu și Rainbow am fost neatente și, într-un fel, iresponsabile. Ar fi trebuit să-i spunem lui Quent imediat, dar la lumina zilei nu mai părea atât de ciudat.

Privirea lui Marcus se îngustă:

– Ce vrei să spui, Marieth?

– Aseară, după bal, n-am putut să adorm, așa că m-am hotărât să cobor în bibliotecă. Când am ajuns pe coridor, am zărit silueta unui bărbat. Când m-a văzut, acesta s-a întors repede și a dispărut, de parcă l-aș fi surprins făcând ceva interzis. Pe moment, am fost speriată, dar apoi am crezut că e o copilărie din partea mea, așa că am coborât în bibliotecă, unde am întâlnit-o pe Rainbow. Povestește tu restul, își îndemnă ea prietena.

– Îmi pare foarte rău, Quent, dădu Rainbow din cap. După cum spunea și Marieth, azi totul a părut îndepărtat și exagerat la lumina zilei, ca și cum imaginația ne-ar fi jucat feste. Așa că n-am spus imediat ce s-a întâmplat. Evident, ar fi trebuit s-o facem. Ar fi fost bine dacă l-am fi trezit pe Quent chiar atunci. Poate aceste lucruri nu s-ar mai fi întâmplat, plecă ea privirea, întristată. Aveam aceeași problemă ca și Marieth: agitația balului nu mă lăsa să dorm, așa că m-am gândit să cobor la parter, să fumez o țigară și să citesc ceva. Pe drumul spre bibliotecă, am simțit deodată că sunt urmărită. Nu puteam vedea pe nimeni, dar știam că este acolo, ascuns de umbre. Când Marieth a intrat în bibliotecă, m-a găsit ascunsă după o draperie. Am urcat împreună, înspăimântate, dar nu știu nici eu de ce azi nu i-am mai dat nici o importanță evenimentului.

Lordul Marth interveni, liniștitor:

– Nu fiți prea supărate că nu m-ați trezit. Nu cred că aș fi luat problema prea în serios. La urma urmei, ridică el din umeri bulversat, nimeni nu se așteaptă să găsească oameni uciși în propria casă.

Ambasadorul Corbelles stătea pe canapea, între soția lui și lady Grant-Montomery, ținând mâinile ambelor femei.

– Eu n-am văzut nimic neobișnuit, spuse Tilly.

Nici restul invitaților nu avuseseră nici o suspiciune. Inspectorul se ridică, privindu-i cu atenție:

– Se pare că doar doamna Clair și lady Whittley au văzut ceva ciudat, dar cred că pericolul n-a trecut în totalitate. Aș dori să fiți tot timpul însoțiți unul de altul. După părerea mea, lady Whittley, apariția doamnei Clair a fost cea care a întrerupt urmărirea criminalului, adăugă el, aplecându-se spre ele. Nici una dintre dumneavostră n-a putut identifica bărbatul pe care l-ați văzut?

– Din nefericire, nu, răspunse Marieth, clătinând din cap, apoi privindu-și prietena care ridică din umeri.

– N-am nici cea mai mică idee, sosi răspunsul ei.

– Dumnezeule, ce se întâmplă aici! se auzi o voce șocată de lângă ușă, iar Alphonse apăru grăbit. Doamne, Quent, ce s-a întâmplat?

Bărbatul era palid și neliniștit.

– Ia loc, Alphonse. S-a întâmplat ceva îngrozitor: Veronica a fost ucisă, iar Iris atacată.

Clătinându-se sub puterea șocului, bărbatul se prăbuși pe un scaun, murmurând:

– Oh, Doamne! Oh, Doamne!

Marcus o privi pe Marieth cu un zâmbet trist:

– Cred că întâlnirea noastră nu mai are sens acum. Mâine lucrurile se vor mai clarifica și voi veni să te iau dimineață.

Tânăra femeie își fixă mâinile încleștate pe genunchi.

– Da, nu cred că putem pleca acum, ținând cont de toate acestea.

Bărbatul părea gânditor.

– Nu, dar voi rămâne în preajmă pentru o vreme, așa că nu-ți face probleme. Vreau să-i vorbesc inspectorului, crezi că vei fi bine?

Mâna lui îi ridică bărbia, forțând-o să-i întâlnească privirea.

– Da, desigur, răspunse ea.

Peter se apropie de ea, părând foarte abătut.

– După câte se vede, te-am adus într-un adevărat iad, spuse el.

– În nici un caz nu te poți învinovăți pentru aceste necazuri, îl îmbrățișă ea cu afecțiune.

– Nici n-am visat că se poate întâmpla așa ceva printre oameni civilizați, adăugă bărbatul.

Chiar dacă majordomul anunță că prânzul era servit, nimeni nu făcu nici o mișcare. Gândul la mâncare era ultimul în mintea invitaților lordului Marth.

Trecură câteva minute bune până când Marieth și Rainbow avură din nou încredere în propriile picioare și se ridicară de pe scaun. Celelalte femei erau încă imobile, copleșite de evenimente.

– Crezi că putem s-o vedem pe Iris acum? își întrebă Marieth prietena.

– Hai să aflăm.

Quent, Marcus și inspectorul stăteau de vorbă pe un ton scăzut și tăcură brusc la vederea lor.

– Este în regulă dacă ne ducem s-o vizităm pe Iris? îl întrebă Rainbow pe inspector.

– Cred că da, răspunse bărbatul. Dacă nu vă deranjează, în câteva minute.

Tinerele femei își dădură seama de ce erau întârziate, auzind pași grei și scârțâitul unei tărgi. Sângele îngheță în venele lui Marieth, care începu să tremure violent. Brațul lui Marcus o prinse în clipa în care

picioarele îi cedară. Cu blândețe, bărbatul o conduse înapoi în salon, urmat de Quent, care o susținea pe Rainbow.

***

Era aproape seară, iar castelul părea cuprins de o agitație înăbușită de norul cenușiu al tristeții. Quent se baza din ce în ce mai mult pe Marcus, în încercarea de a face față întâmplărilor neașteptate.

– Marcus, încă n-au reușit să dea de Jasper, spuse el. Se pare că era într-un concert la New York, dar a luat deja sfârșit. Cred că ultimele evenimente vor ajunge curând la presă, iar atunci, Domnul să ne ajute!

Lordul Marth clătină din cap, imaginându-și asaltul presei. Prietenul lui era vizibil obosit, iar ochii lui, de obicei senini, păreau acoperiți de un văl. Își frecă ochii, epuizat.

– Sunt sigur că vom afla vești de la el curând. Doamne, e îngrozitor să afli o astfel de știre din gura presei…

În salon fu adusă o gustare ușoară, dar nimeni nu mâncă prea mult. Nici conversația nu era prea animată. Cu priviri plecate, toți invitații erau cufundați în propriile gânduri. Din instinct, se adunaseră în fața focului, parcă înspăimântați să rămână singuri.

– Oricât am întârzia clipa, tot trebuie să ne ducem la un moment dat la culcare, șopti Rainbow la urechea prietenei ei. Nu vrei să dormi în camera mea?

Fu ușurată când Marieth răspunse:

– Mi se pare o idee foarte bună.

Inspectorul plecase de ceva vreme, iar oboseala îi copleșise pe toți. Marcus se ridică brusc.

– Cred că e cazul să plec, acum, pentru că avem nevoie cu toții de odihnă, spuse el, apoi îngenunche lângă Marieth. Dormi în noaptea asta în camera lui Rainbow, iar mâine vin să te iau.

Marieth, Rainbow și Quent ieșiră să-l conducă la mașină.

– Ne vedem mâine, Quent, spuse Marcus, strângând mâna prietenului lui.

– Îți mulțumesc pentru sprijin, Marcus.

După ce petrecură cu privirea mașina care se îndepărta, se întoarseră în salon. Marieth se simțea brusc foarte singură.

– Am o propunere, spuse gazda, dacă este toată lumea de acord, desigur. Pentru că Tilly este singură, poate ar fi mai bine să doarmă cu doamna Corbelles, iar domnul ambasador în cea care comunică printr-o ușă cu dormitorul.

– Este foarte bine, aprobă ambasadorul cu un zâmbet.

– Cu ușa deschisă, interveni Tilly.

– Bine, dădu din cap Quent. Peter și Alphonse, presupun că voi veți fi bine.

– Sigur, răspunseră bărbații într-un glas.

– După cum cred că v-ați dat seama, continuă lordul Marth jenat, inspectorul ne-a cerut să rămânem în Dublin până la sfârșitul investigației.

Capitolul 5

A doua zi dimineață, Mae intră la nouă în camera lui Rainbow, aducând micul dejun pentru amândouă. Femeia arăta obosită și nervoasă. Părul ei cărunt, de obicei strâns cu grijă, îi înconjura fața ca un nor.

– N-o să uit niciodată povestea asta, mormăi ea. Biata doamnă Jamerson. Ce fel de bestie ar face așa ceva?

– Bună dimineața, Mae, încercă să evite răspunsul Marieth.

Era la fel de epuizată și îngrijorată ca bătrâna menajeră, iar gândul că va urma o zi într-o casă atinsă de tragedie nu o ajuta prea mult. Simțind că nu poate mânca nimic, se lăsă din nou pe pernă, oftând descurajată.

– Nu, doamnă Clair, așa ceva nu se face! o certă menajera. Trebuie să mâncați. Dacă o să vă îmbolnăviți și dumneavoastră, ce bine va face acest lucru?

Rainbow dădu semne că se trezește, deși prietena ei era sigură că era trează de ceva timp.

– Bună dimineața, spuse tânăra femeie, cu un zâmbet forțat.

Sub ochii ei se zăreau cearcăne adânci, iar Marieth era sigură că, dacă s-ar fi privit în oglindă, ar fi arătat la fel.

– Cum e vremea, Mae? întrebă Rainbow, de parcă starea vremii ar fi interesat-o cu adevărat.

– E soare.

– Măcar atât, ridică tânăra femeie din umeri, privind câteva secunde în gol, apoi fixând tava cu micul dejun. Cred că mă voi mulțumi cu o cafea, murmură ea.

Mae se întoarse s-o privească.

– Lady Whittley, tocmai i-am spus și doamnei Clair că n-are rost să flămânziți. O să fie chiar mai rău dacă vă îmbolnăviți și domniile voastre. Nimeni n-a mâncat aseară, așa c-ar fi bine dacă vă veți strădui să gustați măcar ceva.

Marieth își învârtea absentă mâncarea din farfurie.

– Ar trebui să încerci să mănânci ceva, Mae a dat un ordin, zâmbi trist Rainbow, înghițind cuminte prima furculiță de omletă. Uite, prima este pentru ea.

– E un început, lady Whittley, zâmbi menajera, ieșind din cameră.

Rainbow lăsă imediat furculița jos, redevenind serioasă.

– Marieth, să știi că mi-e teamă, recunoscu ea. Îți dai seama că ucigașul Veronicăi mă urmărea noaptea trecută, până ai apărut tu?

– Știu, Rainbow. Of, ce mi-ar plăcea să dau timpul înapoi, când totul era bine!

– Dacă s-ar putea…

Gândurile lui Marieth zburară spre Marcus.

– Marcus Somerset vine să mă invite la masa de prânz, spuse ea gânditoare. Cred că n-ar trebui să mă duc.

– De ce nu, pentru numele lui Dumnezeu? exclamă prietena ei.

Inspectorul a spus să nu plecăm din oraș, nu din casă. Oricum, cred că Marcus e destul de fermecat de tine și, trebuie să-ți mărturisesc, este văzut în toată Irlanda si, de ce nu, în întreaga lume, ca o partidă excelentă.

– Nu cred c-ar trebui să te las singură, răspunse Marieth, privind-o îngrijorată.

– Oh, te rog să nu-mi strici planurile. O să stau lipită de Quent, arătându-mă neajutorată și înspăimântată, cum și sunt în realitate, declară Rainbow, bătând afectat din genele lungi.

– Draga mea, ești sigură?

– Da, sunt sigură, iar tu ai face mai bine să te pregătești.

Marcus ajunse la Tallagera pe la unsprezece. Părea obosit, dar arăta mai bine decât în seara trecută. Pentru Marieth, era cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse vreodată. Purta o haină de tweed de un albastru care se potrivea de minune cu culoarea ochilor. Corpul lui suplu și înalt părea puternic și atletic.

La rândul lui, bărbatul o privi coborând scările în rochia portocalie de mătase, spunându-și că e cea mai fermecătoare femeie din lume.

– Cum te simți? o întrebă el îngrijorat, întâmpinând-o la capătul scărilor.

– Cred că sunt încă în stare de șoc. Tu cum te simți?

– O să supraviețuiesc, zâmbi bărbatul. Rainbow e bine?

– E îngrijorată, dar se străduiește să fie curajoasă. O să stea în apropierea lui Quent. Nu eram sigură dacă să plec de lângă ea, dar a insistat.

– Mă bucur, șopti el, vechea strălucire malițioasă sclipindu-i în ochii albaștri.

– Sinceră să fiu, și eu mă bucur, răspunse ea, întorcându-i zâmbetul.

Se simțea în siguranță în preajma lui. Oricât de neplăcută era situația, prezența lordului Somerset părea să facă totul suportabil.

Bărbatul o ajută să urce în mașină, apoi înconjură Rollsul și se așeză la volan. Trecură pe lângă lacul care strălucea în bătaia soarelui. Tânăra femeie își aminti prima dată când îl văzuse, încântarea și speranțele din prima zi. Cine ar fi visat că totul se va transforma atât de repede într-un coșmar? Fără să vrea, se înfioră.

Marcus se întoarse spre ea, privind-o cu atenție, apoi se întinse și-i acoperi mâna de pe genunchi.

– Cred că sunt niște momente foarte neplăcute pentru tine, îmi pare rău, spuse el. Sunt sigur că te simțeai foarte bine până acum. Să sperăm că totul se va rezolva curând și lucrurile se vor întoarce la normal. Veronica nu era una dintre cele mai drăguțe persoane de pe suprafața pământului, se încruntă el, dar nu continuă.

Marieth ar fi vrut să întrebe ce voia să spună, dar mâna lui se îndreptă spre marginea de apus a lacului.

– Uite o caravană.

Copii dezbrăcați și veseli care alergau în jurul părinților, femei cu haine colorate și ten închis la culoare mergeau pe lângă căruțele cu coviltir.

– Crezi că vând lucruri vechi? întrebă Marieth.

– Sigur, ei vând de toate, iar de cele mai multe ori sunt lucruri care îți aparțineau o dată, râse bărbatul.

– Vrei să spui că fură?

– Ei nu cred asta, ridică el din umeri, apoi schimbă subiectul. M-am gândit c-ar fi plăcut să luăm masa la mine, apoi să facem o plimbare. Dar, adăugă el privind rochia și pantofii ei, nu știu dacă ești îmbrăcată pentru o plimbare.

– A, nu, e în regulă. O să-mi facă plăcere, zâmbi ea privindu-și sandalele și mișcând din degetele de la picioare.

Marcus începu să râdă.

– Nu cred că am alte încălțări să-ți împrumut.

Înainte ca tânăra femeie să-și dea seama, mașina pătrunse pe porțile cu arcade înalte ale proprietății lui, făcu o curbă și opri în fața casei.

Clădirea era chiar mai frumoasă la lumina zilei. Copacii înalți își clătinau încet crengile, aplecându-se spre pereții de cărămidă acoperiți de iederă. Grădinile erau pline de trandafiri de toate culorile, care parfumau aerul.

– Ce frumos, Marcus! exclamă Marieth.

El zâmbi larg:

– Speram că-ți va plăcea.

Tânăra femeie trase în piept aerul parfumat, închizând ochii.

– Îmi place foarte mult.

Camera pe care o alesese pentru a lua prânzul era mai mică decât un salon obișnuit, dar foarte plăcută, cu ferestre largi, umbrite de copaci. Înainte de a se așeza la masă, Marieth se duse la fereastră, îmbrățișând cu privirea grădina de trandafiri, pusă în valoare de tufișurile întunecate de iederă. Florile tremurau ușor în bătaia domoală a brizei.

– Sunt minunate, murmură ea.

Se întoarse la masă, iar Marcus îi trase scaunul, așteptând să se așeze. Abia acum observă buchetul de orhidee din centrul mesei și se aplecă spre ele, atingându-le cu un deget petalele delicate.

– Oh, Marcus! oftă ea impresionată, așezându-se în sfârșit pe scaun.

Lordul Somerset zâmbi, bucuros că totul părea să o încânte.

– Florile sunt pentru tine, să nu uiți să le iei la plecare.

– Vai, Marcus, îți mulțumesc, plecă Marieth privirea, dorind să-și ascundă obrajii îmbujorați.

Charles, majordomul, le servi masa și se retrase, lăsându-i singuri.

– Îmi pare bine că ești aici, spuse bărbatul, închinând paharul în cinstea ei.

– Mulțumesc, răspunse tânăra femeie, încercând să citească expresia din ochii lui, care o fixau fără să clipească.

Imaginea atât de liniștită a grădinii îi aduse aminte tragedia care părea foarte departe.

– Să fiu aici, înconjurată de liniște și pace, mă face să mă îndoiesc de realitatea celor petrecute la Tallagera.

– Măcar în această după-amiază, hai să nu vorbim despre asta, propuse el, aruncând o privire calmă spre grădină.

– Desigur, fu ea de acord, cu o voce mai slabă decât intenționase.

Norul întunecat care se lăsase asupra lor se ridică repede, iar restul mesei râseră și vorbiră, bine dispuși.

– Mergem acum la plimbare? întrebă Marcus, ajutând-o să se ridice.

În hol îi întâmpină Charles, care avea în mână o pereche de pantofi sport, de damă.

– Domnule, la aceștia vă refereați? întrebă el.

Marcus aruncă o privire spre pantofi și dădu din cap.

– Da, ei sunt, spuse el, apoi se întoarse spre Marieth. Crezi că ți se potrivesc?

Tânăra femeie simți că se îmbujorează și, aruncând o privire rece spre pantofi, răspunse:

– Nu, sunt prea mici.

– Nu vrei să-i încerci? Cred că sandalele tale nu sunt tocmai potrivite pentru o plimbare.

– Nu, mulțumesc, va fi bine.

– Dacă așa crezi, foarte bine. Putem să pornim.

Ieșiră pe ușă, lăsându-l în urmă pe Charles, care ținea încă în mână pantofii. Briza suflă brusc, răvășind părul lui Marieth.

– Ce proaspăt este aerul! exclamă ea râzând și încercând să îndepărteze șuvițele care zburau în jurul feței ei.

– Chiar este, dădu bărbatul din cap, în timp ce adierea îi răvășea părul blond.

Pășeau pe iarba moale și înaltă, înaintând până când locul ierburilor fu luat de tufișuri mari, care nu lăsau loc de trecut. Deranjate din cuiburile lor ascunse, păsările se învârteau în văzduh, ciripind. Din loc în loc trebuiră să se oprească, pentru ca Marieth să scape de pietricelele și crenguțele adunate în sandale. Una dintre ramurile acoperite de spini o înțepă până la sânge, făcându-l pe Marcus să propună să se întoarcă.

– Oh, nu! protestă ea. Să continuăm, este foarte frumos.

Briza devenea din ce în ce mai puternică, făcându-i rochia să se răsucească în jurul gleznelor. Marcus îi întinse mâna, ajutând-o să urce pe o stâncă mai abruptă și, când ridică privirea să-i mulțumească, razele soarelui se reflectară în ochii ei.

– Oh, Marcus, marea! exclamă tânăra femeie, încântată.

Dealul pe care se aflau domina împrejurimile, deschizând vederea spre plaja nisipoasă și spre valurile domoale ale mării. Murmurul lor era ca o șoaptă alintătoare. Razele soarelui reflectate în valurile mării aprindeau o lumină ireală în ochii verzi ai lui Marieth.

– Marcus, nu cred c-am văzut vreodată ceva mai frumos, șopti ea copleșită.

Bărbatul o ținea de mână ca pe un copil și o conduse spre plajă. Ajutând-o să-și pună în jurul umerilor șalul de culoare verde aprins pe care îl adusese cu ea, Marcus îi atinse blând umerii, fixând-o cu privirea. Încercând să-și țină sub control părul răvășit de vânt, Marieth se întrebă la ce se gândea bărbatul care o privea atât de serios. Dădu din cap, iar privirea ei se îndreptă spre deal.

– Privește, Marcus! Ce frumos se vede de aici casa ta! Arată ca o floare cu petale verzi care se deschid în jurul ei.

Rămaseră o vreme nemișcați.

– E curios că spui asta, observă bărbatul. Casa este numită "Fleur de Mer". Unul dintre strămoșii mei era de origine franceză și cred c-a văzut același lucru ca și tine.

– Da, arată ca o floare care se ridică ușor din mare. E foarte frumoasă!

– Îți place casa mea, Marieth Clair? întrebă el pe un ton voit serios.

Ea râse, încântată de imaginea din fața ei.

– Da, foarte mult!

Ochii lui albaștri străluciră malițios.

– Mă bucur foarte mult că-ți place.

Cu mâini blânde, o întoarse spre el. Îi dădu la o parte șuvițele rebele de păr, cuprinzându-i fața în palme și ridicând-o spre el. Buzele lui îi atinseră ușor obrajii, apoi îi luară în stăpânire gura, întâi încet, ca o mângâiere. Sărutul se adânci, iar brațele lui se strânseră în jurul ei cu pasiune, făcând-o să amețească.

Merseră încet spre casă, fără să spună nimic, copleșiți de intensitatea sentimentelor care îi uneau. De această dată, Marcus îi ținea mâna ca un iubit.

Tânăra femeie nu-și putea limpezi gândurile; faptul că va trebui să plece în curând la New York și să se despartă de acest bărbat devenise o perspectivă înfricoșătoare. Oare, după ce va părăsi Irlanda, îl va mai revedea vreodată? Îl privi cu coada ochiului, descoperindu-l gânditor, dar netulburat. Ca și cum ar fi simțit privirea cercetătoare, el se întoarse spre ea.

– Ar fi foarte plăcut să luăm cina mai devreme în Dublin, apoi să te conduc acasă. Ce părere ai?

Abia acum tulburarea devenise vizibilă pe figura lui.

– Într-adevăr, este o idee bună. Mă bucur că nu trebuie să mă întorc prea curând la Tallagera, răspunse Marieth.

Luară cina într-un vechi restaurant numit Oberon, cu tapet din damasc roșu și mobilă din lemn întunecat. Atmosfera era elegantă și romantică, iar specialitatea casei era homarul. Când li se aduse mâncarea, chelnerul aduse și un șervețel special, care se lega în jurul gâtului. Tânăra femeie refuză cu mândrie acest șervețel.

– Sper că nu vei scăpa untul pe frumoasa ta rochie, o tachină Marcus, permițându-i chelnerului să-i lege șervețelul în jurul gâtului.

– Nu cred c-o voi face, declară ea pe un ton sfidător.

Mâncarea era delicioasă, vinul rece și cafeaua irlandeză relaxantă. Din nefericire, cina se apropia repede de final, umplând-o pe Marieth de teamă.

Bărbatul o privi cu atenție, apoi zâmbi ușor.

– Văd că n-ai scăpat unt pe rochie, comentă el. Sunt mândru de tine.

– Mă tachinezi din nou, sosi răspunsul ei, destul de tăios.

Lordul Somerset redeveni serios.

– Îmi pare rău că această zi trebuie să ia sfârșit. Deși, adăugă el zâmbind din nou, cred că la Tallagera toată lumea crede că te-am răpit

sau am fugit cu tine, sau ceva la fel de palpitant. Cred că mai bine te duc înapoi, înainte de a avea de înfruntat o echipă de căutare.

Marieth îi susținu privirea adâncă, bănuind că se gândește la ceea ce se întâmplase pe plajă.

– A fost zi minunată, Marcus, se mulțumi ea să spună cu simplitate.

Bărbatul o ajută să se ridice.

– Trebuie să ne întoarcem la realitatea mai puțin plăcută, dar nu cred că va dura mult. Să mergem, draga mea.

Stelele se iviseră deja pe catifeaua întunecată a cerului, când intrară pe drumul care ducea la Tallagera. Lăsarea serii răcise aerul, iar suflarea lui neașteptată o făcu pe Marieth să se înfioare. Marcus se întoarse spre ea:

– Vrei să dau drumul la încălzire? întrebă el.

– Da, te rog. Măcar pentru câteva clipe, răspunse ea.

Știau amândoi că fiorul ei nu era cauzat de frig. Pentru o bună bucată din drum se lăsă tăcerea. Marcus fu cel care vorbi primul:

– De ce n-ai vrut să porți pantofii pe care ți i-a adus Charles?

– Arătau prea mici, răspunse ea, ridicându-și bărbia sfidător.

– Nu știu, mie mi s-au părut potriviți.

– Poate că ai dreptate, dar acum nu mai contează.

– Dacă vrei să știi, erau ai mamei mele.

– Oh, n-am știut!

Marieth speră că jena ei nu era foarte vizibilă. Îi auzi chicotitul amuzat și, deși n-o privise, știu că o tachina și că se distra de minune. Adunându-și curajul, întrebă:

– Unde este mama ta?

– Locuiește în sudul Franței. Spune că vrea să-și petreacă zilele de aur într-un ținut însorit, așa că mi-a lăsat "Fleur de Mer" și a plecat. Trebuie s-o cunoști, la un moment dat.

– Mi-ar face plăcere.

Marcus întoarse capul și o fixă cu privirea.

– Poate în curând.

Tânăra femeie și-ar fi dorit să știe ce era în mintea lui. El rămase o vreme pe gânduri, apoi întrebă brusc:

– Hm, Marieth Clair… Soțul tău era francez?

– Nu, Clair este numele meu de fată. Cunoscuții știu că sunt divorțată, așa că-mi spun automat "doamna Clair". Dar Clair era numele meu de familie. De fapt, suntem din New Orleans, iar soțul meu era britanic.

– Înțeleg, dădu el din cap gânditor.

Mașina opri curând în fața proprietății lordului Marth. Marcus coborî, înconjură mașina și o ajută să coboare. Când fu în fața lui, o prinse în brațe și o sărută cu pasiune.

– Noapte bună, draga mea.

Marieth era surprinsă.

– Nu vrei să intri?

– Ba da, zâmbi el, dar nu te pot săruta de noapte bună în fața tuturor, nu-i așa?

Tânăra femeie îi întoarse zâmbetul.

– Probabil că nu.

Când intrară în casă, o găsiră la fel de întunecată ca la plecare. Rainbow le ieși în întâmpinare.

– Foarte bine, comentă ea, văd că ne-ai adus fata înapoi în siguranță.

Marcus făcu o plecăciune:

– Din câte vezi, da. Nu rămân foarte mult, dar aș vrea să-i vorbesc lui Quent.

– Mă duc să-l chem, se oferi Rainbow, lăsându-i singuri.

Marieth își aminti brusc de buchetul de orhidee care-i fusese oferit.

– Oh, Marcus! Am uitat florile în mașină.

– Nu-ți face probleme, o să ți le aduc înainte de plecare, răspunse el, mângâindu-i obrazul.

– Ce mai faci, Marcus? întrebă Quent, care apăruse în cadrul ușii împreună cu Rainbow, întrerupându-le momentul de tandrețe. Marieth, ai avut o zi bună? se întoarse el spre tânăra femeie, sărutând-o ușor pe frunte.

– Foarte plăcută, mulțumesc.

– Marcus, să mergem în bibliotecă.

Cele două femei se îndreptară spre salon, iar Rainbow se aplecă spre prietena ei, șoptindu-i la ureche:

– Ce fată obraznică! Te-am văzut sărutându-te cu Marcus lângă mașină.

– Rainbow! exclamă Marieth, prefăcându-se șocată, dar zâmbind.

– Dar ăsta este adevărul… Ți-am spus că Marcus te place. Acum e timpul să-mi povestești tot.

În acea clipă, chiar înainte de a intra în salon, ușa bibliotecii se deschise, lăsând să iasă un Quent îngrijorat și un Marcus abătut.

– Mă duc să iau florile, anunță acesta din urmă.

Marieth îl urmări cu privirea, întrebându-se de ce umerii largi păreau căzuți. Bărbatul se întoarse repede.

– Oh, Doamne! exclamă Rainbow, orhidee, ce drăguț!

Marcus îi mângâie obrazul lui Marieth, murmurând cu blândețe:

– Ne vedem mâine.

Inima ei bătu mai tare, la auzul cuvintelor pe care sperase să le audă.

– Da, șopti și ea, apoi urmări cu privirea mașina care părăsi curând proprietatea.

"Oh, Marcus, te rog să ajungi cu bine acasă și să te întorci cât mai repede", se rugă în tăcere tânăra femeie, apoi închise ușa și se alătură restului grupului.

***

A doua zi, soarele capricios al Irlandei nu binevoi să-și răspândească razele asupra ținutului. Aerul era plin de nori deși de ceață, care se strecurau printre copaci, umezind ferestrele și pătrunzând pe sub uși. În urma lor, totul era cuprins de răceală.

Mae bătu la ușă și intră fără să mai aștepte răspunsul. Puse tava cu micul dejun pe o masă acoperită cu o față de masă albastră, lungă până în podea. În centrul mesei trona o vază cu flori uluitor de frumoase: orhideele pe care Marieth le primise ziua trecută de la Marcus.

– Hai să mâncăm la masă, propuse Marieth lui Rainbow.

– E o idee foarte bună. Mă simt ca la spital, mâncând mereu micul dejun în pat, fu de acord prietena ei, sărind din pat și punându-și halatul pe umeri. Brr, ce frig e! se plânse ea.

Mae dădu drumul la încălzirea electrică și aprinse și bușteni din vatra șemineului.

– Mulțumesc, Mae, îi spuse Rainbow, frecându-și palmele înfrigurată.

Marieth se apropiase de masă și studia buchetul de orhidee.

– Au rezistat bine? o tachină prietena ei.

– Da, răspunse tânăra femeie neatentă.

Se aplecă spre flori, admirând petalele delicate, când prinse cu coada ochiului o mișcare. Se întoarse repede spre fereastră, cu o cută de concentrare între sprâncene, încercând să zărească prin ceața deasă. Figura i se lumină brusc și exclamă involuntar:

– Uite!

Se întrerupse, aplecându-se mai mult pe fereastră.

– Ai văzut ceva? o întrebă Rainbow.

– Nu, mormăi ea nedumerită.

Era sigură că-l zărise pe Marcus prin fuioarele de ceață dar, după mișcările lui, bărbatul nu voia să fie observat. "Dar de ce?" se întrebă ea gânditoare, întorcându-se la masă.

Prietena ei aruncă o privire spre fereastră.

– E destul de mohorât, nu-i așa?

Ca să scape de nesiguranță, Marieth se hotărî s-o întrebe pe Mae:

– Mae, a sosit cumva lordul Somerset?

– Nu, doamnă, n-a sosit nimeni.

Nu era tocmai ce se aștepta să audă.

– Așa de curând, draga mea? o tachină din nou Rainbow. Lasă-i măcar timpul să se dea jos din pat, să se bărbierească, să ia micul dejun și apoi să fugă încoace.

Tânăra femeie râdea de nerăbdarea lui Marieth, dar nu era conștientă că ochii verzi își pierduseră strălucirea. De ce Marcus se furișa în preajma castelului, fără ca nimeni să știe că este aici?

– Cum se simte Iris? întrebă ea, încercând să pară detașată.

Rainbow răspunse cu entuziasm, printre înghițituri mari de cafea:

– Minunat de bine. E un pic zdruncinată, dar Nicholas a stat lângă ea zi și noapte. Am impresia că-și spune că lovitura aceasta la cap a fost providențială. Putem să-i facem o mică vizită.

Tinerele femei se îmbrăcară mai gros decât de obicei, cu pantaloni și pulovere călduroase. În timp ce-și trăgea pe cap puloverul, Marieth glumi:

– Cred că la New York e un val de căldură.

Arătau bine, detașate și strălucitoare, dar fiecare își păstra fiorii de teamă în suflet.

Rainbow bătu la ușa lui Iris. O voce masculină răspunse:

– Intră.

Nicholas lua micul dejun împreună cu Iris. El stătea pe marginea patului, cu tava pe picioare, iar ea era în pat, sprijinită de un munte de perne.

– Bună dimineața!

Deși încă palidă, tânăra încerca să pară binedispusă.

Nicholas, în schimb, arăta epuizat. Cearcăne adânci i se desenaseră sub ochi.

– Bună dimineața pentru amândouă, spuse el, mai mult obosit decât vesel.

Marieth se duse lângă Iris și o sărută pe obraz.

– Cum te simți? o întrebă ea, înmânându-i câteva orhidee din buchetul primit de la Marcus.

– Oh, ce frumoase sunt, Marieth! exclamă Iris, acceptând florile.

– Îmi face plăcere să le împart cu tine. Le-am primit de la Marcus Somerset.

– Da? Am pierdut ceva, zăcând aici în pat? întrebă tânăra, privind-o întrebător pe Iris.

– Cred că da, draga mea, răspunse zâmbind aceasta. Și s-ar putea să fi pierdut ceva măreț…

– Crezi că Marcus și-a găsit în sfârșit nașul? i se adresă Iris lui Rainbow, ignorând-o intenționat pe Marieth.

– Mi-ar plăcea să încetați să vă purtați de parcă n-aș fi de față, se răsti aceasta. Marcus n-a făcut decât să mă invite la prânz.

Nicholas se uita uluit de la una la alta, fără să înțeleagă dansul feminin al dragostei. Rainbow îi aruncă o privire sugestivă prietenei ei, fluturând din gene:

– Nu numai atât!

– Pentru numele lui Dumnezeu, Rainbow, nu mai face din țânțar armăsar!

– Oricum ar fi, cred că este timpul ca Marcus să găsească o femeie pe potriva lui și să se liniștească, zâmbi împăciuitor Iris, dându-i florile lui Nicholas cu rugămintea să le pună în apă. Cred că azi mă voi ridica din pat, se întoarse ea spre cele două femei, cu o privire hotărâtă.

– Mai întâi să vedem ce spune doctorul, o întrerupse Nicholas.

Tinerei îi plăcea tonul autoritar din vocea lui, dar hotărî că e bine să se mai alinte.

– Dar mă plictisesc atât de tare stând toată ziua singură în cameră!

– Nu e adevărat, Iris. Stau cu tine majoritatea timpului, răspunse bărbatul, puțin jignit.

Ea îi zâmbi dulce.

– Îmi pare rău, dragule, ai dreptate. Ai fost foarte bun cu mine și apreciez foarte mult. Cred că-mi doresc doar să fiu în stare să mă descurc singură.

– Știu, zâmbi Nicholas, mângâind-o cu blândețe pe mână.

– Dar, adăugă tânăra, înveselindu-se, mă bucur să aflu despre Marieth și Marcus.

– Te rog, nu face prea mult caz, zâmbi Marieth. Tu și cu Rainbow o să-l speriați pe bietul om cu imaginația voastră.

– Nu prea cred. Dar de ce nu vă duceți să aflați ce se mai petrece în lumea de afară? zâmbi Iris cu căldură, sprijinindu-se pe perne.

Cele două femei își luară rămas-bun și ieșiră pe hol.

– Să vedem cine este în salon, propuse Marieth.

Când intrară în salon, îi găsiră pe Tilly și pe ambasador cu soția lui. Cu toții beau cafea irlandeză. Ziua era foarte întunecată, astfel încât Marieth nu-l observă pe tânărul foarte subțire care privea pe fereastră decât în clipa în care se întoarse spre ele.

– Jasper, nu știam că ai venit! exclamă Rainbow, îmbrățișându-l cu căldură. Îmi pare atât de rău, suspină ea, străduindu-se să-și rețină lacrimile.

Marieth îl observă pe celebrul cântăreț rock, în timp ce vorbea cu prietena ei. Arăta ca o vedetă, de la vârful cizmelor scumpe până la părul care, deși lung și buclat, părea foarte îngrijit.

– Marieth, draga mea, o chemă Rainbow, ți-l prezint pe Jasper Jamerson.

Pentru că i se părea că trecuse deja de punctul în care ar fi trebuit să prezinte condoleanțe, tânăra femeie se mulțumi să spună:

– Încântată de cunoștință.

Chiar dacă avea anumite rezerve în ceea ce-l privea pe acest bărbat, impresia pe care i-o lăsă era una pozitivă, de persoană plăcută și manierată. Îi părea rău pentru el. Se îndreptă spre ambasador, care stătea în fața focului, lăsând-o pe Rainbow să stea de vorbă cu el.

– Umezeala aceasta îmi aduce aminte că nu mai sunt tânăr, clătină din cap ambasadorul. Ați dormit bine? întrebă el.

– Mai bine decât noaptea trecută, dar am avut și câteva momente mai puțin plăcute, mărturisi Marieth.

– Înțeleg. Este o perioadă foarte grea pentru lordul Marth… Chiar dacă nu voi putea rămâne foarte mult, aș vrea să văd toate aceste necazuri rezolvate.

Soția ambasadorului și lady Grant-Montgomery rămaseră tăcute, dar supraveghind cu coada ochiului silueta nefiresc de subțire a lui Jasper.

– Cred că voi face câțiva pași, spuse Marieth. Ați dori să mă însoțiți, domnule ambasador?

– Ar fi foarte plăcut, dar aștept un telefon de la Ambasada din Londra, răspunse bărbatul. O să dureze destul de mult, dar nu cred că este bine să vă duceți singură.

– Aveți dreptate, dădu ea din cap. Ni s-a spus să nu rămânem singuri…

Aruncă o privire prin cameră, căutând un însoțitor, dar păreau cu toții ocupați.

– Presupun că Peter s-a trezit, spuse tânăra femeie.

– Oh, da, veni răspunsul ambasadorului. Cred că este în bibliotecă, parcă l-am văzut intrând acolo.

– În acest caz, îl voi smulge din universul lui călduț și confortabil și-l voi scoate în lumea rece și cenușie de afară, râse ea, făcându-i un semn cu mâna lui Rainbow și ieșind.

În holul rece și întunecat, se răzgândi. Nu se duse în bibliotecă, pentru că-și aduse aminte ce zărise de la fereastră. Nu voia un însoțitor, ci voia să fie singură și să-l găsească pe Marcus, dacă mai era prin preajmă.

Ajunse lângă scară, unde era debaraua, luă o haină de ploaie și, atentă să nu fie zărită, ieși în ceața copleșitoare. Totul era învăluit în

tăcere și nu se vedea decât la câțiva pași în față. Casa dispăru repede din câmpul vizual, iar crengile uscate începură să trosnească sinistru sub picioare. Spera în continuare să-și demonstreze că se înșelase, că nu Marcus era acel bărbat ce se furișa în preajma castelului.

Tânăra femeie se îndreptă spre lac, încercând să se ferească de ramurile ude ce o loveau peste brațe și picioare. O ramură cu spini se balansă în fața ochilor ei, clătinând o bucățică de material, smulsă din haina unui trecător. Inima lui Marieth se strânse când ridică bucățica de material spre ochi: era de tweed, foarte asemănătoare cu haina pe care Marcus o purtase în seara precedentă. Ochii i se umplură de lacrimi, în timp ce gânduri cumplite o asaltau.

O crenguță trosni în fața ei, apoi se lăsă tăcerea– de parcă undeva în apropiere cineva sau ceva s-ar fi oprit brusc, ascultând. Apoi răsună un foșnet de crengi împinse cu putere. Marieth încremeni, neîndrăznind nici să respire.

Tăcere din nou. Ascultă încordată, dar nu se mai auzea nimic. Deodată, o voce răsună foarte aproape și silueta unui bărbat se contură din ceață chiar în fața ei. Tânăra femeie era prea înspăimântată să mai spună ceva. Rămase încremenită, văzându-l pășind spre ea.

– Ce faceți aici singură, doamnă Clair? spuse vocea.

Când trăsăturile figurii lui se desprinseră din ceață, Marieth reîncepu să respire. Era inspectorul O'Leary.

– Domnule inspector! M-ați speriat de moarte, șopti ea.

– Era și cazul, doamnă Clair, răspunse el. Ați fost instruiți cu strictețe să nu vă îndepărtați singuri. Ați fi putut foarte bine să stați acum de vorbă cu criminalul, dacă n-aș fi fost în preajmă. Zgomotul din tufișuri de mai devreme n-a fost produs de nici unul dintre noi. Nu era nimeni în preajmă să vă vadă… decât criminalul și, din fericire, noi.

Sângele începuse să se răcească în venele ei. Inspectorul era într-adevăr furios. Ordinele lui fuseseră încălcate, iar cei care trebuia să fie sub protecția lui, puși în pericol.

– Îmi pare rău, își ceru Marieth scuze. Pur și simplu m-am îndepărtat fără să-mi dau seama. Nu știam că sunteți în preajmă, domnule inspector.

– Dar suntem, doamnă Clair, și vedem tot ce se întâmplă. Îmi permiteți să vă însoțesc acasă? întrebă el, întinzându-i mâna. Sper că nu se va mai întâmpla așa ceva a doua oară, nu-i așa?

– Nu se va mai întâmpla, domnule inspector.

Marieth se simțea ca un copil care fusese certat și n-avea nici un argument. Ca să fie și mai rău, la intrarea în castel îl întâlniră pe Peter și avu de îndurat o furtună de reproșuri:

– Marieth, unde ai fost?

Lacrimile se adunaseră în colțul ochilor ei.

– Am fost pur și simplu la o plimbare. N-am făcut nimic rău.

– Din fericire pentru tine, ai fost salvată la timp, se răsti Peter.

– Cred că mă voi retrage în camera mea, șopti ea, dornică să plece înainte să izbucnească în plâns.

– Nu sta prea mult, strigă prietenul ei. O să mergem la Marcus la masă. Nu trebuie să te schimbi.

Tânăra femeie se retrase în camera ei, încercând să stăvilească șuvoiul de lacrimi care îi curgea pe obraji. Își dădu seama că nu plângea pentru că fusese certată de Peter și de inspector, ci pentru că era copleșită de teamă că motivul pentru care Marcus se ascunde are o legătură cu crima.

Deschise radiatorul și se așeză pe podea, în fața lui. Voia să fie singură. Scoase bucata de material din buzunar și o învârti între degete, întrebându-se despre ce poate fi vorba. O bătaie la ușă o smulse din gânduri: era John, care o anunța că restul lumii era gata pentru plecarea spre proprietatea lordului Somerset.

Capitolul 6

Iris părea binedispusă și plină de entuziasm. Deborda de energie și găsea totul foarte amuzant. Desigur, cu toții erau conștienți că această agitație era cauzată de excitarea nervoasă. Dar medicul îi permisese să se dea jos din pat și să-i însoțească pe restul invitaților la masa de prânz pe proprietatea lui Marcus.

Când ajunseră, Charles îi conduse în salon. Fură servite băuturi, iar Alphonse își asumă rolul de a servi pe toată lumea. Datorită dimineții dezastruoase pe care o avusese Marieth, bărbatul se arăta deosebit de drăguț cu ea. Peter se comporta mai degrabă ca un frate. Încă nu uitase excursia ei periculoasă și abia îi adresa vreun cuvânt.

Alphonse se așeză lângă Marieth.

– Unde este gazda? întrebă el.

– Nu știu, răspunse ea, compunându-și un zâmbet artificial și sperând că îngrijorarea care o copleșise nu era vizibilă.

Vecinul ei ridică paharul în semn de salut și bău cu sete.

– Sper că nu va întârzia prea mult.

– Și eu la fel.

– Bună ziua tuturor, răsună în acea clipă vocea lui Marcus, care se alătură oaspeților.

Marieth observă imediat că purta o cămașă albastră și un sacou alb.

– Îmi pare rău că n-am fost aici să vă întâmpin, își ceru el scuze, dar sper că toată lumea a găsit o băutură pe plac.

Privirea lui o fixă o clipă lungă pe Marieth, apoi se opri asupra lui Jasper.

– Cum te simți, Jasper? întrebă el cu o notă de compătimire în voce, strângându-i mâna. Cred că masa e gata, se întoarse gazda spre restul invitaților. Să mergem.

Masa fu servită într-o sală care ar fi cuprins cu ușurință treizeci de persoane. În centrul camerei strălucea un candelabru magnific, iar focul din șemineu împrăștia o strălucire caldă în jur.

– Doamnă Corbelles, vă rog să luați loc în dreapta mea. Marieth, stai în stânga, indică Marcus locurile.

Ordinea era gândită astfel încât să nu stea două femei una lângă cealaltă. Charles stătea lângă bufet, atent la servirea delicateselor care ar fi trimis un gurmand într-al nouălea cer. Imediat după ce se servi supa, conversația începu să curgă cu ușurință, iar invitații uitară motivul care-i adusese acolo.

După masă, doamnele se retraseră în salon, iar bărbații mai rămaseră o vreme la masă, bând cafea.

– Ai văzut casa? o întrebă Tilly pe Marieth.

– Nu, dar mi-ar fi făcut plăcere, răspunse aceasta.

– În acest caz, o să-l rog pe Marcus să vă facă un tur ție și doamnei Corbelles.

Bărbații li se alăturară curând, bine dispuși, râzând de o glumă pe care nu voiau s-o împartă.

– Domnelor, propuse Marcus, ce părere aveți de o partidă de cărți?

Veselia lor excesivă o făcu pe Marieth să se întrebe dacă nu cumva exageraseră cu coniacul.

– Nu, mulțumim, Marcus, răspunse Rainbow. Doamna Corbelles și Marieth n-au vizitat niciodată casa ta. Mă gândeam că poate vrei să le faci turul de onoare.

– Sigur, fu el de acord. Mai vrea să vină cineva?

– Nu, mulțumim, răspunse Peter. Eu unul cred că vreau să încerc o partidă de cărți cu "John cel Cinstit" de colo, zâmbi el, făcând un semn din cap spre Tilly.

– Foarte bine, acceptă femeia propunerea, dar rămâne să vedem cine e cu adevărat "John cel Cinstit".

– Cine ni se alătură? se întoarse Peter spre restul grupului.

– Eu mă voi mulțumi să privesc, răspunse Iris.

– Eu trebuie să ajung la Dublin, anunță Jasper Jamerson.

– Ai nevoie de o mașină? întrebă Marcus.

– Nu, mulțumesc, am mașina cu mine.

– Jasper, te deranjează dacă vin cu tine? întrebă Alphonse. Trebuie să mă ocup de câteva lucruri.

– Deloc. Ne vedem cu toții la Tallagera, îi salută Jasper la ieșire, iar cei doi bărbați plecară împreună.

Ambasadorul Corbelles se alătură doamnelor care făceau turul casei, iar Quent, Iris, Peter și Nicholas începură jocul de cărți. Ieșind, Marieth auzi vocea lui Peter:

– Acela care este ales de Tilly ca partener, să fie sigur că va câștiga.

În timp ce urcau scările spre primul nivel, tânăra femeie își dădu seama că nu văzuse mai mult de parterul casei lui Marcus, frumoasa "Fleur de Mer". Strămoși de mult apuși reveniră la viață, privindu-i din

șirul de portrete care urma linia holului. Era bogat împodobit, fără să fie încărcat, iar vopseaua albastră scotea în evidență figurile pictate. Figura unei tinere blonde, cu părul aranjat în stilul anilor treizeci, zâmbea fermecător spre ei, cu buze roz aprins și ochi de un albastru electric. Purta un colier încrustat cu un minunat smarald, înconjurat de diamante.

Marieth se apropie de portret, privindu-l cu atenție.

– Nu seamănă cu nimeni cunoscut? zâmbi Marcus.

– Ba da, răspunse ea gânditoare, încercând să găsească asemănarea, când privirea îi alunecă spre însoțitorul ei. Seamănă cu tine! E foarte frumoasă, Marcus.

Ceilalți li se alăturară în fața portretului.

– Ce mai face lady Anne? La fel de frumoasă? întrebă Rainbow.

– Cred că da, răspunse Marcus. Din punctul meu de vedere, mama trebuie să facă o vizită în Irlanda cât de curând.

Camerele se înșirau una dupa alta, adevărate bijuterii de bun-gust. Gazda lor deschise o ușă din centrul holului și făcu un pas înapoi:

– Acesta este dormitorul central, spuse el.

În șemineul de marmură strălucea un foc vesel. Mobila era de lemn bogat, întunecat, iar culorile emanau forță și căldură. Prezența masculină copleșitoare era aproape tangibilă.

Marcus se aplecă spre urechea lui Marieth:

– Bineînțeles, stilul poate fi schimbat, șopti el.

Fără să știe ce să răspundă, tânăra femeie plecă privirile, simțind că se îmbujorează. Turul luă sfârșit în curând, lăsând-o mai neliniștită decât fusese.

Marcus îi invită pe toți să rămână pentru cină, dar Quent își anunțase deja bucătarul că se vor întoarce pentru cină. La rândul lui,

acesta îl invită pe Marcus să meargă cu ei, dar oferta lui fu refuzată. Marieth era foarte dezamăgită, pentru că se obișnuise deja cu prezența lui Marcus. Refuzul acestuia de a merge cu ei la cină o nelinștea.

– Sunt epuizată, spuse Tilly. Cred că mă voi odihni până la cină.

– Și eu la fel, dădu din cap Rainbow, înăbușindu-și un căscat.

– Ei bine, eu nu sunt obosită, declară Iris. M-am odihnit destul, ca să-mi ajungă o săptămână.

Tânăra se așeză pe canapea și-și trase picioarele sub ea. Marieth, încă supărată pe Peter pentru că se răstise la ea, trecu pe lângă el și se așeză pe un scaun lângă foc. Nicholas se întinse pe canapea, punându-și capul pe genunchii lui Iris. Ea îi mângâia părul, răsucindu-l în jurul degetelor. Doamna Corbelles se hotărî să urmeze exemplul celorlalte două femei, iar soțul ei își luă un pahar de coniac și se apropie de foc. Quent ieșise din cameră ceva mai devreme, probabil ca să se ocupe de aranjamentele pentru cină. Părea o seară liniștită, până când un țipăt ascuțit sparse tăcerea.

– Oh, Doamne! exclamă Iris, cuprinsă de groază.

Nicholas sări se de pe canapea, alergând spre scări, urmat foarte aproape de Peter. Lor li se alătură Quent, tocmai în clipa în care Jasper și Alphonse intrau pe ușă. Marieth și Iris erau încremenite de groază, incapabile să se ridice în picioare, așteptând cu sufletul la gură.

Când Quent și restul bărbaților ajunseră la Rainbow, aceasta stătea în cadrul ușii, sprijinindu-se cu o mână de perete, cu capul plecat. Ca un copil, întinse mâinile spre Quent și spuse, printre sughițuri de plâns:

– Quent, uite!

Arăta spre ușa deschisă a camerei. Bărbatul rămase stupefiat. Camera arăta de parcă o fiară monstruoasă ar fi trecut pe acolo: hainele

erau împrăștiate peste tot, mobilele răsturnate, scaunele întoarse cu picioarele în sus, cu fundurile sparte. Patul fusese desfăcut în bucăți, iar salteaua aruncată lângă perete. Cutia de bijuterii a lui Rainbow era goală, conținutul ei zăcând împrăștiat pe birou. Tânăra femeie nu verifică dacă lipsește ceva, se mulțumi să rămână în prag, suspinând.

– Draga mea, coboară în salon, îi spuse Quent.

Între timp, Marieth și Iris se forțaseră să reacționeze și urcaseră până la camera lui Rainbow. Se adunară în jurul ei, strângând-o în brațe, apoi o ajutară să coboare. În salon li se alăturară Tilly și doamna Corbelles.

Alphonse coborî scările în grabă, strigând:

– Tom, cheamă-l pe inspectorul O'Leary, repede!

Inspectorul și echipa lui de polițiști sosiră curând. După ce salută pe toată lumea, se îndreptă spre camera lui Rainbow și rămase acolo o oră. Foarte repede i se alătură o echipă medico-legală, care acum își încheia munca de recuperare a tuturor indiciilor.

Membrii grupului de invitați ai lordului Marth se strânseră în jurul inspectorului în clipa în care acesta ieși.

– Criminalul nostru caută cu siguranță ceva, anunță bărbatul. Nu lipsește nimic din lucrurile ladyei Whittley, deci nu este vorba despre un jaf, continuă el, întorcându-se spre Rainbow. Vă puteți gândi la un obiect din posesia dumneavoastră pe care criminalul și l-ar putea dori cu disperare?

Tânăra femeie rămase o clipă de gânduri.

– Nu, domnule inspector, clătină ea din cap. Nu mă pot gândi la nimic anume. Chiar la nimic…

Își plecă fruntea, încercând să ascundă lacrimile care-i șiroiau pe obraji.

– Oricum, ucigașul este sigur că aveți ceva care este foarte periculos pentru el. Așa că repet: lady Whittley, lady Iris, nu rămâneți singure. Acest lucru este valabil și pentru dumneavoastră, doamnă Clair. De ce ați fi în pericol, deși sunteți străină de aceste locuri, nu pot spune pe moment. Dar azi-dimineață ați fost foarte aproape de a fi agresată… sau chiar mai rău. Așa că nu vă mai plimbați de una singură. Cred că acum ne putem întoarce cu toții în salon.

Când ajunseră cu toții în fața ușii camerei care aparținuse Veronicăi, inspectorul se opri, ca și cum i-ar fi venit o idee. Puse mâna pe clanță, apoi se opri, dar ușa se deschise de la sine. Surprins, bărbatul aruncă o privire înăuntru. Camera nu mai fusese deschisă de la moartea locatarei ei, dar acum era devastată la fel ca aceea care-i aparținuse lui Rainbow. Mirosul parfumului era copleșitor, pentru că sticla de parfum zăcea sfărâmată în mijlocul camerei. Hainele Veronicăi, care nu fuseseră atinse în așteptarea soțului ei, fuseseră rupte în bucăți. Rochia de șifon pe care o purtase la bal zăcea în fâșii pe un scaun răsturnat. Inspectorul închise ochii pentru o secundă.

Ochii lui Marieth se umplură de lacrimi. Se întoarse spre Quent care, nedumerit, își freca ochii obosiți.

– Hai să coborâm, îl rugă ea. Nu cred că mai avem ce face aici.

Grupul șocat și întristat începu să coboare scările, dar inspectorul îi opri.

– Lord Marth, spuse el, de ce n-au auzit servitorii zgomotul produs de aceste stricăciuni?

Quent fu nevoit să-și umezească buzele uscate înainte să răspundă:

– Servitorii locuiesc într-o altă aripă a castelului și, pentru că nu eram acasă, îmi imaginez că s-au ocupat cu toții de propriile probleme.

– Înțeleg, dădu din cap polițistul. Aș avea nevoie să folosesc telefonul. Avem nevoie de întăriri.

– Desigur, aprobă imediat gazda. Domnule inspector, vă rog să faceți orice este necesar pentru a clarifica aceste probleme.

– Nu vă faceți probleme, lord Marth, o vom face.

Din nou, invitații fură copleșiți de disperare și se adunară în salon. Mai multe mașini aparținând secției de poliție aduseră cutii de diverse forme și mărimi. Nu se servise masa, dar nimeni nu simțea nevoia să mănânce. Brusc, Quent se ridică și se îndreptă spre telefon. Formă numărul și spuse repede:

– Cu lordul Somerset, va rog. La telefon, lordul Marth.

Așteptă câteva secunde, bătând nervos cu un deget în marginea măsuței pentru telefon.

– Marcus? Quent la telefon. Uite, prietene, aici se întâmplă tot felul de lucruri ciudate și e deprimant. Mă întrebam dacă nu ne poți găzdui în noaptea asta?

Rămase o clipă tăcut, ascultând răspunsul, apoi dădu din cap.

– Ne vedem curând, încheie el conversația, apoi se întoarse spre restul oaspeților. Marcus ne va găzdui în această seară, anunță el. Poate că mâine lucrurile vor fi mai clare. În seara asta, nu cred că mai sunt în stare să suport acest loc. Așa că, după ce toată lumea își ia cele necesare pentru noapte, vom merge la "Fleur du Mer".

După acest anunț, bărbatul rămase nemișcat, trecându-și degetele peste față. Rainbow se apropie de el:

– Dragule, o să iau eu și ce-ți trebuie, se oferi ea.

Marieth și prietena ei urcară scările spre camerele lor și dădură nas în nas cu inspectorul, anunțându-l de hotărârea lui Quent.

– Da… da, cred că este o idee foarte bună, dădu acesta din cap. Sunt niște momente foarte neplăcute pentru lordul Marth.

Se despărțiră, Marieth adunând lucrurile pentru ele, iar Rainbow, pentru Quent.

Cu bagajele care conțineau necesarul pentru noapte, cu umerii căzuți și priviri triste, grupul ajunse la "Fleur du Mer". Gazda îi întâmpină la ușă.

– E foarte frumos din partea ta, Marcus, îi spuse Quent, strângându-i mâna. Îmi e teamă că, dacă mai stăteam un pic acolo, trebuia să ne ducă pe toți la spitalul de nebuni.

– Nu-ți face probleme, îl bătu prietenul lui pe umeri. Camerele sunt pregătite în această clipă. Între timp, putem lua cina.

Marcus se strădui să facă masa cât mai plăcută cu putință. Lumânări parfumate erau aprinse în sala de mese și buchetele de flori de pe masă înviorau atmosfera. Chiar dacă fuseseră pregătite în grabă și, după toate probabilitățile, de un bucătar nervos, felurile de mâncare erau variate și gustoase.

– Marcus, dacă se poate, aș vrea să merg cât de repede posibil la culcare, îl rugă Tilly. Sunt îngrozitor de obosită.

– Desigur, Tilly. O să urc cu tine. Quent, vrei să vii și tu? La fel și ceilalți care se simt obosiți. Camerele sunt pregătire.

– Foarte bine, oftă Peter. Cred c-a fost destul pentru o zi!

Jasper Jamerson fusese tăcut cea mai mare parte a serii. Devenise foarte palid, de când văzuse cum arăta camera soției lui.

– Cred că mă voi duce și eu la culcare, spuse el, ridicându-se.

– Eu sunt cam agitat, dădu din cap Alphonse. Poate o să citesc un pic, sau o să mă uit la televizor.

– Bine, biblioteca este la capătul culoarului, îi explică lordul Somerset. Tot acolo găsești și televizorul.

– Hai, Marieth, vii? întrebă Marcus. Și tu la fel, Rainbow!

Fuseseră mai mult ordine, decât întrebări. Rainbow încercă să glumească:

– Să mergem, Marieth. Domnul a ordonat!

Bagajele fuseseră duse în camere de catre servitori și totul era pregătit pentru oaspeții neașteptați. Marieth și Rainbow îi urmau foarte aproape pe Marcus și Quent și-l auziră pe primul șoptind:

– Vom păstra aceleași aranjamente pentru dormit. Nu știu unde este criminalul, dar bănuiesc că e destul de aproape.

– Așa cred și eu, răspunse Quent. Nu știu de ce aveam impresia greșită că are legătură cu Tallagera.

– Nu, este acolo unde se află Rainbow și Iris, așa că în această seară se află la "Fleur de Mer".

Marcus ridică vocea, adresându-se însoțitoarelor lor:

– Voi intrați aici, mă voi întoarce curând.

Deschise ușa unei camere, le făcu semn să intre și plecă.

Marieth nu-și amintea să fi văzut această cameră când făcuse turul casei, cu paturile ei duble și păturile de culoarea portocalei. Un foc vesel ardea în șemineu. Se așeză pe covor, întinzând mâinile spre flăcări.

– Rainbow, cum se poate întâmpla așa ceva? întrebă ea, ștergându-și lacrimile care curgeau încet pe obraji. Totul e atât de frumos! Camera aceasta este plină de pace și frumusețe, dar noi ne aflăm aici pentru că un nebun încearcă să ne omoare.

– Știu, draga mea, știu, șopti prietena ei, așezându-se lângă ea și fixând gânditoare focul.

Liniștea fu întreruptă de o bătaie la ușă.

– Intră! spuse Rainbow.

– Noi suntem, spuse Marcus, închizând ușa după el și Quent. Toată lumea s-a aranjat pentru noaptea asta. Nicholas este nevoit să doarmă în camera lui Iris, dar nu cred c-o dernajează prea tare, zâmbi el.

Ducându-se spre fereastră, trase draperiile și se asigură că era bine închisă. Marieth văzu că aveau vedere spre mare.

– Această cameră se află lângă a mea, explică gazda. Vreau să mă asigur că aceste uși sunt încuiate. Oricum, e destul de frig și nu aveți nevoie de ele deschise.

Marieth îl însoți la fereastră, descoperind că dădea spre o terasă cu balustradă de piatră. Nu se putea zări nimic afară, doar fuioarele lungi și întunecate de ceață, dar murmurul valurilor era perceptibil.

– Într-o noapte cu cer senin e chiar foarte plăcut, îi șopti Marcus la ureche.

– Da, îmi imaginez, răspunse ea la fel de încet.

După ce se asigură că ușile ce dădeau spre terasă erau bine închise, bărbatul trase draperiile.

– Gata, anunță el satisfăcut.

Neștiind ce mai era de făcut în plus, dar dornic să mai stea, întrebă:

– Vreți să coborâm în salon pentru un coniac înainte de culcare?

– Mi-ar plăcea un coniac, zâmbi Quent, dar aș vrea să stau puțin de vorbă cu Rainbow.

– O să-ți trimit un pahar, veni răspunsul lordului Somerset, care se întoarse zâmbind spre Marieth. Asta înseamnă că trebuie să vii cu mine, spuse el, întinzându-i mâna.

Tânăra femeie își puse palma într-a lui, bucurându-se de atingerea fermă.

După ce îl trimise pe Charles cu un pahar de coniac la etaj, Marcus o invită pe Marieth în bibliotecă, unde ardea un foc încă viu,

producând umbre întunecate care dansau pe pereți. Puse două perne pe covor în fața focului și aduse aproape tava cu paharele de coniac. Se așeză jos, trăgând-o pe tânăra femeie spre el. O îmbrățișă strâns, punându-i capul pe pieptul lui și mângâindu-i părul. Apoi îi ridică bărbia cu un deget, privind-o în ochi. Văzându-i expresia pierdută, râse brusc și o sărută cu atâta pasiune, încât ea simți că totul se învârtește în jurul lor. Deși ar fi vrut să rămână așa o veșnicie, în cele din urmă bărbatul se retrase.

– Sunt îngrijorat pentru tine, spuse el, turnând în pahare.

– Și eu sunt puțin îngrijorată, recunoscu ea. Nu atât pentru mine, cât mai ales pentru Rainbow și Iris.

Rămase o clipă tăcută, dorind să-și adune curajul și să-i pună întrebarea care o neliniștea. De ce se furișase la Tallagera?

– Da, sunt în pericol, dădu el din cap, fără să dea vreun semn că știe despre aventura ei din apropierea lacului. Ți-a spus Rainbow ceva? Ceva care ar putea fi la originea acestei nebunii?

Privirea lui neliniștită o făcu să i se strângă inima.

– Nu. Rainbow spune că n-are nici cea mai mică idee despre ce poate fi vorba. Dar lucrurile de acest gen nu cred că se întâmplă din senin. Mă tot gândesc la acest lucru și-mi spun că poate la un moment dat mă voi trezi și Veronica va fi în continuare cu noi și totul va fi în ordine, așa cum era înainte să mă duc la culcare.

Bărbatul o strânse mai tare în brațe.

– Mă tem că nu va fi așa. Va trebui să dăm de capătul acestei povești și apoi să ne vedem de viețile noastre.

Se întinse pe spate, lăsându-și capul în poala ei și admirând-o.

– Doamne, ce frumoasă ești!

Ea privi în jos și zâmbi.

– Nu crezi asta? întrebă el.

– Nu, prostuțule, nu cred, râse Marieth.

– Mă întrebam. Nu răspunzi niciodată "mulțumesc" sau ceva de genul ăsta, o tachină Marcus.

– Dacă așa crezi tu… ridică ea din umeri, mângâindu-i părul blond.

– Așa cred… și mulțumesc pentru că ai încredere în judecata mea.

– Nu mă mai tachina, îl certă ea, ciupindu-l în joacă de nas.

– Nu te tachinez, iar tu n-ar trebui să-mi faci rău fizic, se strâmbă el, frecându-și nasul de parcă ar fi fost rănit cu adevărat.

Rămaseră tăcuți, ascultând trosnetul focului. Marcus închise ochii, fără să vadă încruntarea cu care Marieth îi studia figura. După o vreme, tânăra femeie înțelese că lordul Somerset era deja pe tărâmul viselor. Îl clătină încet:

– Marcus, cred că trebuie să mergem la culcare.

– O idee minunată, declară el, ridicându-se și întinzându-se. În camera ta sau în camera mea?

– Marcus, ești imposibil.

– Bine, dragostea mea. Să fie atunci la tine.

Îi făcu un semn cu ochiul, apoi o ajută să se ridice. Când intrară în cameră, îl găsiră pe Quent adormit de-a curmezișul patului lui Marieth și pe Rainbow doar pe jumătate trează.

– Trezește-te, bătrâne, se pare că n-avem voie, îl tachină Marcus, atingându-i umărul.

Bărbatul se ridică și-l privi cu ochi injectați.

– Credeam că nu mai veniți. Sunt terminat.

***

Încă o zi cenușie. Marieth se trezi în foșnet de valuri și-și aminti brusc unde se afla. Aruncă o privire spre Rainbow, care încă dormea profund, apoi spre ceasul din perete care arăta nouă și jumătate. Se întrebă dacă să se ridice sau să mai lenevească în pat. Nu se auzea nici un zgomot. Rămase nemișcată câteva clipe, apoi hotărî că nu mai poate adormi. Făcu o baie și se îmbrăcă, neuitând șosetele groase. Era din nou o zi rece.

Când ajunse la parter, fu întâmpinată de Maggie.

– Bună dimineața, doamnă. Lordul Somerset m-a rugat să vă poftesc în biroul dumnealui când coborâți.

Femeia o conduse până la o ușă la care bătu scurt. Fu deschisă repede de o tânără sobră, îmbrăcată într-o bluză albă și o fustă neagră. Marieth rămase surprinsă. Se aștepta să-l găsească pe Marcus singur.

– Bună dimineața, doamnă Clair, o salută femeia cu răceală, apoi îi făcu loc să intre.

Marcus stătea la birou, cu un teanc de acte în față. Când se ridică s-o întâmpine, văzu că era îmbrăcat gros și încălțat cu ghete masive, încă murdare de noroi. Bărbatul păru încântat s-o vadă, dar nu făcu nici un gest afectuos.

– Bună dimineața! spuse el. Ai dormit bine?

– Da, mulțumesc, răspunse ea, dezamăgită de salutul formal.

Femeia în bluză albă rămase aproape, scrutând-o cu o privire rece. Marieth se simți jenată, de parcă ar fi deranjat.

– Îmi cer scuze, spuse ea, incapabilă să-și ascundă jena. Cred că v-am întrerupt.

– Nu, desigur că nu, clătină el din cap, întorcându-se spre femeia care aștepta răbdătoare și întinzându-i niște acte. Cred că este de-ajuns pentru moment, Margaret. Poți să te ocupi de acestea. Nu mai am nevoie de nimic.

Femeia luă actele și făcu un pas spre ușă:

– Bine, o să le aduc să le semnezi când vor fi gata. A, să nu uiți să-i dai telefon domnișoarei McPherson.

Marieth avu impresia că ultima remarcă fusese făcută special pentru a fi auzită de ea.

– N-o să uit, promise Marcus, fără să fie conștient de tensiunea dintre cele două femei.

Pe același ton rece pe care o întâmpinase, Margaret rosti politicos:

– O zi bună, doamnă Clair.

Lui Marieth nu-i plăcea această tânără și era sigură că sentimentul era reciproc.

– Vrei să iei micul dejun cu mine, leneșo? o tachină Marcus.

– Dar de când te-ai trezit? exclamă ea surprinsă.

Bărbatul se sprijinea pe marginea biroului, fixând-o cu interes.

– Noi fermierii ne trezim o dată cu soarele, nu știi?

Ochii îi străluceau din nou ademenitori. Apăsă un buton de pe marginea biroului și Maggie apăru la ușă.

– O să luăm micul dejun acum, Maggie.

– Da, domnule.

Menajera ieși, iar ei o urmară.

– Oh, Marcus, trebuie să-ți fie foarte foame! exclamă Marieth compătimitor.

– Da, sunt lihnit, răspunse el, apoi se întinse și o trase spre el, mușcând-o ușor de gât. Atât de flămând, încât sunt în stare să te mănânc pe tine.

Ea râse și-l împinse în joacă.

Luară micul dejun în aceeași cameră în care luaseră prânzul prima oară. Nu se vedea nici un servitor, dar farfurii acoperite, căni și pahare

părea să aștepte cumințI. Un ibric de cafea fierbinte răspândea arome îmbietoare. Marcus descoperi câteva farfurii, apoi se întoarse spre ea:

– În Irlanda, suntem fanii unui mic dejun bogat. Ce preferi: omletă, cârnați, biscuiți, ficat de pui?

– Cred că voi încerca omleta, niște cârnați și, desigur, cafea.

Marcus pregăti farfuriile cu mâncare pentru amândoi și le puse pe masă, în timp ce Marieth turna cafeaua.

– Nu ești mulțumită că te-am așteptat să mâncăm împreună, chiar dacă am fost pe punctul să mor de foame? o tachină el.

– Ba da, desigur, zâmbi ea strengărește.

Abia începuseră să mănânce, când apăru Maggie.

– Iertați-mă, domnule, dar domnul inspector O'Leary vă caută la telefon.

În ochii albaștri care străluciseră încântați se adunară nori de furtună. Marcus aruncă șervețelul pe masă.

– S-o ia naiba de încurcătură! exclamă el furios, împingându-și violent scaunul.

– Bună dimineața! răsună vocea veselă a lui Rainbow care se duse la masă și-și turnă o ceașcă de cafea. Cu cine iei micul dejun? își întrebă ea prietena, observând două farfurii.

– Cu Marcus, răspunse Marieth.

– Ooo, ce drăguț! făcu tânăra femeie cu ochiul.

– Ar fi bine să uiți veselia asta. Inspectorul O'Leary tocmai a telefonat, Marcus vorbește cu el.

Veselia de pe figura lui Rainbow se șterse ca luată de vânt, înlocuită de o disperare rece.

– Oh, nu se mai termină odată! exclamă ea.

Unul câte unul, oaspeții coborâră la micul dejun. Ambasadorul Corbelles intră însoțit de Alphonse și Peter apăru și el imediat după ei. Se apropie de Marieth și o sărută pe obraz.

– Sper că nu mai ești supărată pe mine, draga mea!

Tânăra femeie îi zâmbi cu afecțiune.

– Desigur că nu mai sunt supărată pe tine!

– Foarte bine. Nu vom mai vorbi despre asta, dar să știi că a fost o prostie din partea ta.

– Domnule ambasador, cu ce vă servesc? făcu Marieth pe gazda.

– Cafea și niște biscuiți, te rog, draga mea.

Din moment ce haitienii împrumutaseră foarte mult din cultura franceză, probabil că ambasadorul era înspăimântat la vederea dimensiunilor micului dejun.

Tilly și doamna Corbelles intrară împreună cu Jasper, care avea cearcăne adânci. Pentru că oricum pofta de mâncare îi dispăruse de la plecarea lui Marcus, Marieth, ajutată de Rainbow, servi tuturor micul dejun.

Marcus se întoarse curând, cu o expresie întunecată.

– Inspectorul O'Leary vrea să ne întoarcem la Tallagera imediat după micul dejun, anunță el.

Ploua mărunt când porniră spre castelul lordului Marth. Marcus găsise haine de ploaie pentru toate doamnele, propria lui haină fiind strânsă în jurul lui Marieth.

Procesiunea spre Tallagera era una sumbră. Rareori se mai rostea vreun cuvânt. Spaima de a se întoarce în casa care părea blestemată îi cuprinsese aproape pe toți.

Când mașinile opriră în fața intrării, Marieth se simți cuprinsă de furie la adresa persoanei care cauzase toate acestea. Coborâră și, abătuți, intrară în holul imens al castelului.

Capitolul 7

Întâi intrară Marcus și Marieth, apoi Quent și Rainbow. Lordul Marth rămase o clipă nemișcat în hol, ca un străin în propria casă. Tom îi ieși în întâmpinare.

– Unde este inspectorul, Tom? întrebă Quent, cu voce răgușită.

– Domnul inspector este în bibliotecă, domnule.

– Adu, te rog, niște cafea. Sper că e suficient pentru moment.

Inspectorul era singura persoană care nu arăta semne de neliniște sau de teamă.

– Bună dimineața, doamnelor și domnilor, își întâmpină el suspecții cu politețe. Acum suntem siguri că o anume persoană, mai precis criminalul, este sigur că lady Iris și lady Whittley dețin informații care-i pot provoca probleme. Va trebui, în acest caz, să discutăm cu mare atenție și să descoperim despre ce este vorba.

Rainbow începu să vorbească repede, strângând si deschizând pumnii.

– Inspectore, știm cu toții aceleași lucruri, spuse ea. Majoritatea ne-am petrecut viața mai mult sau mai puțin împreună. Apoi, eu am trăit mai mult la New York în ultimul timp.

– Dar ați revenit, nu? o întrerupse bărbatul.

– Da, am revenit din când în când.

– Ei bine, trebuie să presupunem că într-o astfel de ocazie a avut loc un eveniment care acum vă pune viața în pericol. Vă puteți gândi la cineva care să vrea să va ucidă? La fel și în cazul dumneavoastră, lady Iris. Vă puteți gândi la ceva care, dacă n-ați fi avut noroc, ar fi putut să vă cauzeze moartea?

Iris păli vizibil. Ceea ce se întâmplase Veronicăi fusese planificat și pentru ea. Adevărul era neplăcut, iar inspectorul nu le cruța pe cele trei femei, pe care le credea răsfățate și care, chiar dacă erau în pericol de moarte, păreau să creadă că nimic nu le poate atinge.

– Inspectore, este clar că este vorba despre un hoț, interveni Rainbow.

– Lady Whittley, scopul unei hoții este furarea unor bunuri, iar acum nu lipsește nimic, răspunse polițistul cu răceală.

– Probabil căuta ceva anume… de aceea s-a întors, de aceea a devastat camera mea și a Veronicăi.

– Lady Whittley, accentuă bărbatul care își pierdea răbdarea, nu lipsește nimic.

– Doamne! se lăsă Rainbow pe spate, învinsă.

Inspectorul se întoarse spre Quent:

– Am luat toate probele de care aveam nevoie și cred că personalul dumneavoastră a pus totul în ordine, spuse el, apoi se întoarse spre Marieth, Iris și Rainbow. Doamnelor, să vă reamintesc… incluzându-vă și pe dumneavoastră, doamnă Clair, că trebuie să fiți foarte atente. Nu mai dorim o altă tragedie.

Își luă pălăria de pe fotoliu și se ridică să plece, apoi se opri.

– Încă un lucru: dacă vreți să mergeți la lordul Somerset, este în regulă, numai să mă anunțați și pe mine.

După plecarea lui, Marcus se așează lângă Marieth.

– Ce voia să spună inspectorul cu fraza "incluzându-vă și pe dumneavoastră, doamnă Clair"? întrebă el.

Tânăra femeie se neliniști. Nu-i povestise nimeni despre escapada ei de lângă lac și ar fi preferat să nu știe nimic.

– Inspectorul m-a găsit în apropierea lacului ieri, răspunse ea într-un târziu. Plecasem la o plimbare… și se pare că eram urmărită.

Mânia sclipi în ochii lui albaștri.

– A fost cam prostește să faci asta, nu crezi? întrebă el, privind-o încruntat.

– Mi s-a mai spus, sosi răspunsul ei rece.

Își mușcă buzele, dornică să întrebe: "Dar tu ce făceai pe malul lacului, Marcus?" Dar rămase tăcută, privind flăcările printr-o perdea fină de lacrimi. Își aduse aminte de seara în care Marcus o privise cu ură pe Veronica. Își șterse o lacrimă care alunecase pe obraz, dar el se ridică fără s-o privească și începu o conversație cu ambasadorul.

Tânăra femeie se ridică și ea, dornică să se refugieze în camera ei. Când ajunse la ușă, Marcus o strigă cu asprime:

– Hei, unde te duci?

– În camera mea, dacă nu te deranjează, veni răspunsul ei supărat.

Părăsi camera cu bărbia ridicată, dar el o urmă imediat.

– Te conduc.

Mânia lui părea să se fi potolit, dar a ei nu.

– Nu e nevoie, replică ea.

– O să judec eu ce este sau nu nevoie, afirmă el cu aroganță.

Ea se îndepărtă în grabă, dar o ajunse repede din urmă. O prinse de umeri și o trase spre el, privind-o lung.

– Prima noastră ceartă, șopti el cu tandrețe, cuprinzând-o în brațe.

Ea își odihni capul pe umărul lui.

– N-a fost chiar atât de rău, nu-i așa? murmură Marcus.

Chiar dacă era încă nervoasă, Marieth râse:

– Nu, n-a fost chiar așa de rău.

– Odihnește-te un pic, iar eu voi fi la parter când vrei să cobori.

Deschise ușa pentru ea și o împinse cu blândețe înăuntru.

– Încui-o.

Bărbatul așteptă până când auzi cheia răsucindu-se în broască, apoi coborî. Marieth se aruncă pe pat și plânse până când adormi.

Mai târziu, când se trezi și coborî la parter, o găsi pe Rainbow jucând cărți cu Tilly, pe ambasador și soția lui odihnindu-se și pe Peter citind în bibliotecă. Se întrebă unde putea să fie Marcus, dar ferindu-se să întrebe direct, spuse:

– Unde e restul lumii?

– Dragul de inspector a dat telefon să anunțe că poate fi recuperat corpul Veronicăi. Quent și Marcus au mers cu Jasper la Dublin, o informă Rainbow.

– Îngrozitor, clătină Tilly din cap, lăsând jos cărțile.

Cele două femei pierduseră interesul pentru jocul de cărți.

– Bună tuturor, răsună vocea lui Alphonse, care arăta foarte bine în pantaloni gri închis și pulover albastru.

Bărbatul făcu doi pași până la fereastră și privi afară.

– Nu mai plouă, anunță el. Parcă îmbunătățește un pic lucrurile..

– Nu neapărat, îl repezi Rainbow.

– Vrea cineva să meargă la plimbare? propuse el, ignorând remarca lui Rainbow.

– Eu, răspunse Marieth. Simt că mă sufoc.

– Îți aduc eu haina.

Se întâlniră în hol, Alphonse aducându-i haina de ploaie, pentru orice eventualitate.

Cu toate că nu mai ploua, umezeala din aer era ca un văl fin de ceață. Marieth își acoperi părul cu o eșarfă, dar buclele umede i se lipiseră de obraji. Merseră până la poarta castelului, respirând cu nesaț aerul parfumat de tufele de lavandă.

– Alphonse, hai să adunăm niște ramuri cu flori, să mai împrospătăm atmosfera din castel, propuse Marieth.

– E o idee bună, dar cred că ne vom uda și ne vom murdări încălțările. Ești sigură că nu te deranjează?

– Sunt sigură.

Hotărâtă, începu să urce dealul, dar Alphonse o ocoli și porni înaintea ei, întinzându-i mâna.

– Înțeleg că nu te deranjează noroiul de pe ghete, râse el, dar nu sunt la fel de sigur ca nu te-ar deranja dacă ai ateriza cu fața ta frumoasă în mijlocul lui.

Râseră amândoi, ca doi copii. Bărbatul avea un briceag, pe care îl folosiră să taie crenguțe încărcate de flori. Marieth își ascunse fața între florile parfumate pe care le ținea în brațe, râzând. Când ridică privirea, întâlni ochii albaștri ai lui Marcus, care o fixau cu intensitate. Bărbatul stătea cu mâinile în buzunare la jumătatea dealului, urmărindu-i cu privirea. Părul lui blond și ud îi cădea în șuvițe pe frunte. Privirea lui era dură, dar nu dădea alt semn c-ar fi mânios. Întinse mâna și luă buchetul voluminos.

– Nu e minunat, Marcus? întrebă Marieth, zâmbindu-i cu căldură.

Era atât de fericită să-l vadă așteptând-o la jumătatea dealului, încât ar fi țipat de bucurie.

– Ba da, deși cam lipicios, răspunse el, apoi ridică privirea spre culmea dealului. Vii, Alphonse?

***

Marcus părăsi Tallagera imediat după ce o conduse pe Marieth înapoi în casă. Lăsă buchetul de crenguțe înmiresmate în brațele lui Mae și plecă. Tinerei femei îi păru foarte grăbit.

– Seara aceasta este a mea, spuse ambasadorul Corbelles. Ce părere aveți: să mergem în Dublin, la un restaurant mic și liniștit? Cred că ne-ar face bine să fim printre oameni, poate am mai scăpa de stresul în care ne aflăm.

– O idee minunată, dădu Peter din cap. Am fost pur și simplu reținuți într-un cerc restrâns în ultimele zile.

Quent interveni repede:

– Da, așa este. Dar, domnule ambasador, dacă nu vă deranjează, am acceptat o invitație prin intermediul lui Marcus, pentru a cina la McPherson.

– Nu mă deranjează deloc.

Ambasadorul părea încântat de propunere.

De pe canapeaua pe care era așezată, Rainbow întrebă:

– A observat cineva vreo reacție mai emoțională a lui Jasper?

– Nu, ridică ambasadorul din umeri. Pare să suporte foarte bine această lovitură.

– Unde era când au reușit să-l găsească? continuă tânăra femeie.

– Cred că în Londra, răspunse Quent.

– Nu trebuia să fie la un concert în Statele Unite?

– Ba da, dar presupun că a luat sfârșit.

– Quent, nu ți se pare ciudat? întrebă Tilly, privindu-l cu o încruntare.

– Hm, Tilly, totul pare să fie ciudat în zilele astea, clătină el din cap.

În timp ce restul lumii discuta reacțiile lui Jasper Jamerson, Marieth se gândea la cina pe care urma s-o ia la Isobel McPherson.

Casa familiei McPherson, spre care grupul se îndreptă spre seară, se numea Dalvarie. Era o casă imensă din cărămidă roșie, cu stâlpi de piatră, fără un stil arhitectural foarte bine definit. Holul de la intrare era împodobit cu coloane elegante de marmură, iar scara avea balustrade de metal. În fața acestei clădiri sofisticate, Marieth se gândi cu nostalgie la casa ei simplă din New Orleans.

Fu destul de uluită să constate că Marcus ajunsese deja și părea să se simtă ca acasă, întâmpinându-i pe noii veniți.

Cina fu un succes pentru toată lumea, mai puțin pentru Marieth. În această seară, Marcus părea să-i aparțină lui Isobel, ceea ce o punea în situația prea puțin confortabilă de a se preface indiferentă. Isobel era lângă lordul Somerset de câte ori îndatoririle de gazdă îi permiteau, iar acesta era mereu pregătit s-o ajute. Privirile lor se întâlniră de câteva ori, dar Marieth nu-și permise să fie prea atentă la el, de teamă să nu-și piardă stăpânirea de sine.

Cina se apropie de sfârșit, spre regretul tuturor. Marieth era însă ușurată, pentru că nu era sigură că mai poate îndura. În cele din urmă Marcus se smulse din ghearele lui Isobel și veni spre ei.

– De ce nu mergem cu toții la mine? propuse el. Nu e nevoie să punem capăt unei seri atât de plăcute.

Quent părea ușurat:

– O idee splendidă, zâmbi el. Cred că oricum ne-am lăsat bagajele la tine, probabil că în speranța unei invitații.

Când intrară în holurile primitoare din "Fleur de Mer", Tilly își aruncă șalul pe un scaun, exclamând:

– Nu sunt deloc obosită, cred că voi sta trează toată noaptea.

Părea să fie din nou ea însăși, plină de energie și umor.

Flăcările umpleau salonul cu o lumină caldă, iar gazda lor le aduse băuturi. Fiecare adoptase o postură relaxată: Rainbow era pe canapea, cu picioarele sub ea. Iris se așezase pe covor în fața focului, fixând gânditoare scânteile care zburau în aer.

Abia se așezaseră cu toții, când ușa se deschise, lăsând să intre o femeie elegantă, cu piele de porțelan. Părul ei, încărunțit la tâmple, cădea în valuri în jurul feței, apoi era strâns la spate într-un nod lejer.

– Mi s-a părut că te aud venind, dragule, i se adresă ea lui Marcus. Oh, bună, Tilly! o salută ea pe lady Grant-Mongomery, apropiindu-se de ea și îmbrățișând-o.

Era în mod evident surprinsă să descopere că mai erau și alte persoane în salon.

– Anne, nu mă așteptam să te văd în seara asta! exclamă Tilly, încântată s-o vadă pe vechea ei prietenă.

– Mamă, dă-mi voie să ți-i prezint pe doamna și pe domnul ambasador Corbelles, spuse Marcus.

– Îmi pare bine, zâmbi lady Anne spre oaspeții fiului ei.

– Iris, nici nu te văzusem, acolo lângă foc.

– Bună, draga mea! exclamă Iris, ridicându-se și sărutând-o pe Anne pe amândoi obrajii. Cum a fost în Antibe?

– Foarte frumos! Mă întreb de ce n-ai fost niciodată…

Femeia o observă pe Marieth care urmărea cu timiditate schimbul de replici. Marcus se apropie și o conduse spre ea.

– Ea este Marieth Clair, o prezentă el.

Marieth îi întinse mâna femeii, care o luă cu căldură în ambele palme.

– Bună, Marieth. Ești pentru prima oară aici, nu-i așa? Ți-a făcut plăcere festivalul?

– Hm, până la un punct sigur i-a plăcut, mamă, interveni Marcus. O să-ți explic totul mai târziu.

– Da, dragul meu, sper să-mi explici cât mai repede. Charles a fost foarte misterios și Maggie abia dacă a rostit două cuvinte.

Lady Anne părea uimită.

– Probabil că-ți pot spune și acum. Până la acest moment, știrea n-a ajuns la urechile presei, datorită inspectorului O'Leary.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Marcus, ce vrei să spui? întrebă ea din ce în ce mai uluită, aproape înspăimântată.

– Mamă, cred c-ar fi mai bine să stai jos.

Lady Anne se așeză imediat, fără să protesteze.

– Nu-mi place cum sună ceea ce spui, Marcus.

– Nici n-o să-ți placă, mamă. Veronica Jamerson a fost omorâtă la Tallagera și a fost și un atentat la viața lui Iris. Nu știm cine este nemernicul care a făcut asta.

Lady Anne făcu ochii mari, șocată. Păli și se întoarse spre Iris:

– Oh, draga mea Iris!

Tânăra alergă spre ea, punându-i o mână pe umăr.

– E în regulă, mătușă Anne. Sunt bine.

Marieth fusese luată prin surprindere. Nu-și dăduse seama până acum că Marcus și Iris sunt rude, iar acum părea să constate că sunt chiar veri.

– Sybil știe ce s-a întâmplat?

Lady Anne fusese zguduită în mod vizibil de ceea ce aflase.

– N-am anunțat-o încă, nici pe ea, nici pe Richard.

– Nu crezi c-ar trebui să afle? privi femeia dezaprobator spre fiul ei.

– Nu încă, mamă, o liniști el, luându-i mâna.

Focul arunca lumini galbene și albastre, trosnind din când în când.

Tilly oftă adânc.

– Până la urmă, cred că sunt destul de obosită. Anne, vino te rog. Să urcăm și să stăm puțin de vorbă.

Lady Anne aruncă o privire prin cameră.

– Unde este Jasper? întrebă ea.

– A zburat la Londra, cu permisiunea inspectorului, răspunse Marcus. Se va întoarce curând.

– Să mergem, Tilly. Noapte bună tuturor, poate că mâine…

Nu-și încheie propoziția și o urmă pe prietena ei cu umerii căzuți.

Marcus se îndreptă spre foc și rearanjă bușteni.

– Cred că mica noastră adunare a luat sfârșit, spuse el.

– Încep să cred că nu se va sfârși niciodată, murmură brusc Rainbow, descurajată.

– Trebuie să se termine, spuse doamna Corbelles, clătinând din cap. Cred că mă voi duce și eu la culcare… să vedem ce va aduce ziua de mâine. Noapte bună.

Ieși împreună cu soțul ei, închizând ușa după ei.

– Când totul se va sfârși, o să mă înfund în primul bar pe care-l găsesc și o să mă îmbăt criță, declară Peter.

– Și eu! ridică Rainbow mâna, apoi se întoarse spre Quent. Dragule, vrei să vii să-mi spui noapte bună? Astfel îi lăsăm și pe Marieth și pe Marcus să facă la fel, zâmbi ea.

– O idee de milioane, Rainbow! râse Marcus. Quent, te-am repartizat în camera galbenă, vizavi de cea a fetelor.

– Bine. Noapte bună tuturor!

Cuprinzând-o cu un braț pe tânăra femeie, lordul Marth se îndreptă spre ieșire. Când erau aproape de ușă, Nicholas strigă după ei:

– Mergem și noi!

Peter, fără să spună nici un cuvânt, li se alătură.

Marieth rămase cu privirea ațintită în flăcări.

– Am uitat să iau niște flori, spuse ea absentă.

– Sunt destule tufișuri de lavandă și aici. Dacă vrei, mergem mâine dimineață și culegi cât poți de multe, răspunse Marcus, jucându-se cu o șuviță din părul ei.

– Te trezești din nou odată cu soarele? zâmbi ea.

– De ce? Vrei să te trezești cu mine?

– Da, de ce nu? îl tachină tânăra femeie, zâmbindu-i ademenitor.

– O să vin să te iau la șapte.

– O să fiu gata. Mama ta e foarte drăguță. Îmi place.

– Da, e drăguță, așa e. Și ea te place.

– Da? De unde știi?

Marieth se așeză în fața focului, prinzându-și genunchii cu brațele.

– A, îmi cunosc mama, explică el. Am petrecut foarte mult timp cu ea, deși în ultimul timp m-a părăsit pentru plaiurile însorite din sudul Franței.

– Te porți ca un copil.

– Nu, dar acesta era felul ei de a-mi spune că trebuie să-mi găsesc o soție.

– Înțeleg. A împins puiul din cuib, ca să-l ajute să-și ia zborul.

– Nu prea. Din câte vezi, a părăsit cuibul cu totul.

Izbucniră amândoi în râs.

– Tu crezi că este amuzant să bântui de unul singur prin casa asta imensă?

O prinse în brațe, trăgând-o spre el, apoi o împinse spre covorul moale. Se întinse lângă ea, sărutând-o cu tandrețe.

– Presupun că la asta se gândea Rainbow când vorbea despre "noapte bună", șopti el.

Marieth își puse brațele în jurul gâtului lui și-l trase mai aproape. Se sărutară cu pasiune, alunecând într-o lume numai a lor.

***

Răsăritul soarelui colora cerul în cele mai frumoase nuanțe de aur și ametist. Norii care stăruiseră pe cer vreme de câteva zile păreau să se fi risipit. Se anunța o zi minunată.

Marieth era îmbrăcată și aștepta, când auzi o bătaie ușoară la ușă. Își luă haina și merse în vârful picioarelor spre ieșire.

– Sunt gata, îi șopti ea lui Marcus.

O voce somnoroasă se auzi din patul lui Rainbow:

– Petrecere plăcută amândurora.

Marieth se întoarse și răspunse zâmbind încântată:

– Mulțumim, Rainbow.

Când erau pe coridor, tânara femeie întrebă:

– E șapte?

– Nu, e șapte și un sfert, răspunse Marcus, privindu-și ceasul.

– Ai întârziat, îl tachină ea, luându-i brațul.

– Scuză-mă, zâmbi el, aplecându-se și sărutând-o pe obraz. Sunt treaz de la cinci, am avut probleme cu un cal bolnav.

– Chiar lucrezi din greu, observă ea încântată.

– Ți-am spus că sunt fermier, iar fermierii lucrează din greu.

Aerul era proaspăt și mirositor. Un vânt slab clătina crengile copacilor, iar soarele strălucea cu putere.

Marieth era copleșită de frumusețea peisajului și de prospețimea brizei sărate. Părul îi flutura în toate părțile, iar ochii îi străluceau. Alerga ușoară peste stânci, cu Marcus urmând-o. Tânăra femeie se opri o clipă așteptând să fie ajunsă din urmă.

– Uh, Marcus, aerul acesta e ca șampania. În dimineața asta sunt beată…

Văzând un crâng de lavandă, alergă spre el, respirând cu nesaț parfumul îmbătător.

Marcus fusese martor la multe dimineți asemănătoare, dar nici una nu-l impresionase atât de mult. Prezența lui Marieth, bucuria ei, făcea totul minunat.

– Uite, am luat un cuțit ca să tai crengile. Tu le alegi pe cele care-ți plac cel mai mult, iar eu le tai.

– Să luăm multe, multe! se entuziasmă ea.

Se întoarseră acasă cu două brațe de flori, care fură apoi răspândite peste tot. Parfumul lor umplea casa de viață, dându-i un suflu nou.

– Ce frumos! exclamă lady Anne, când coborî la micul dejun. Chiar îmi lipsește lavanda, continuă ea, apropiindu-se să miroasă.

Voi doi ați fost deja la o plimbare? Nu pot spune că vă condamn. Când soarele strălucește în Irlanda, nu trebuie pierdută nici o secundă.

– Mamă, o certă în glumă Marcus, nu trebuie să-i lași lui Marieth o impresie atât de proastă despre vremea irlandeză. Oricum, e foarte bună pentru ten, adăugă el, privindu-și mama de foarte aproape și admirându-i pielea fără pată. Umezeala noastră mohorâtă ți-a făcut foarte bine, din câte se vede.

– Prefer să fiu o oarecare, dar să stau la soare, răspunse femeia.

– În acest caz, te rog să-ți ții paradisul însorit departe de Marieth, râse el.

Lady Anne aruncă o privire spre Marieth, observându-i strălucirea din priviri. "Paradisul este acolo unde te afli și tu, Marcus", spuse ea în gând, apoi adăugă cu voce tare:

– În ciuda a ceea ce se crede de obicei, mamele ajung să se sature de fii lor. Ați luat micul dejun?

– Nu, nu încă, răspunse Marieth.

– În acest caz, o să-l luăm cu toții în salonul cel mic, zâmbi femeia strengărește către fiul ei.

– Scotocești peste tot, mamă, nu e frumos! o amenință acesta în joacă.

Micul dejun era servit în ordinea sosirii, din moment ce nu toată lumea se trezea la aceeași oră.

Quent intră și-l anunță pe Marcus:

– Inspectorul vrea să ne ducem la Dublin. Se pare că a apărut ceva.

– Foarte bine, răspunse gazda. Numai noi doi?

– Da, doar noi.

– Credeți că vă descurcați fără noi pentru o vreme? întrebă el pe un ton glumeț. Nu vom sta mai mult decât este necesar.

După ce se schimbă în haine potrivite pentru ieșirea programată, se întoarse în salon.

– Mamă, de ce nu-i iei pe domnul ambasador și pe doamna Corbelles pe plajă la un picnic? sugeră el. Maggie poate pregăti totul, iar noi ne vom întoarce cât de repede posibil.

Cauciucurile scrâșniră pe aleea din fața casei, apoi mașina se îndepărtă cu cei doi. Toată lumea din salon încercă să-și ascundă starea de dezamăgire.

– O să-i spun lui Maggie să pregătească un coș pentru picnic, interveni lady Anne. Putem petrece această zi la soare. Între timp, domnule ambasador, simțiți-vă liber să rezolvați toate probleme cu ambasada de la Londra. Îmi dau seama cât trebuie să fie de neplăcută pentru dumneavoastră această perioadă.

– E neplăcută pentru toată lumea, răspunse bărbatul cu tristețe.

– Da, așa este. Doamnă Corbelles, nu vreți să ne însoțiți pe mine și pe Tilly în camera mea? Noi, femeile de o anumită vârstă, putem sta de vorbă. Iris, Rainbow și Marieth, sunt sigură că găsiți ceva de făcut. Ne vedem cu toții la masa de prânz.

Lady Anne știa foarte bine că, în astfel de situații neplăcute, fiecare se simțea mai bine cu cei de aceeași vârstă.

Peter, Alphonse și Nicholas nu se zăreau prin preajmă și nimeni nu știa cu ce se ocupau. Marieth își imagină că Peter era probabil sătul de aceeași companie.

Era o perioadă în care te simțeai cel mai bine singur. Iris și Rainbow plecară la treburile lor, iar Marieth se îndreptă spre propria cameră. Trecând pe lângă camera lui Marcus, se opri o clipă și apăsă clanța. Ușa se deschise lin. Făcu un pas înăuntru, apoi închise ușa după ea cu grija, ca și cum n-ar fi vrut să fie auzită.

Camera era tăcută și liniștită. Nu era aprins focul în șemineu, ca ultima oară când fusese acolo, dar draperiile erau trase și marea strălucea în cadrul ferestrei. Căută din priviri dulapul cu haine și deschise repede ușa lui. Jacheta de tweed era pe umeraș. Cercetă mâneca stângă, care era intactă, apoi pe cea dreaptă. Aceasta era: materialul fusese sfâșiat și din el lipsea o bucată destul de mare.

– Așadar, Marcus a fost lângă lac, își spuse ea cu voce tare, mușcându-și buzele și străduindu-se să-și rețină lacrimile.

Închise ușa dulapului și se sprijini de ea. În acea clipă, ușa se deschise și Charles apăru, privind-o uimit. Majordomul făcu o plecăciune, ascunzându-și mirarea și spuse politicos:

– Doamnă.

– Oh, Charles, nu voiam decât să văd care este vederea de la fereastră, sper că este în regulă.

– Desigur. Cred că veți descoperi că este destul de asemănătoare cu acea de la fereastra camerei dumneavoastră.

– Da, am văzut. Acum o să mă întorc în camera mea.

Tânăra femeie ieși cu toată demnitatea de care era în stare. Spera că majordomul o credea o romantică incurabilă și nimic altceva.

Ajunsă în camera ei, se lăsă pe pat, copleșită de amețeală. Tăcerea casei o făcea să se simtă nesigură, așa că se duse la ușă și o încuie. Rămase o vreme cu cheia în mână, când tresări, dându-și brusc seama că Rainbow și Iris erau singure.

– Oh, Doamne!

Descuie repede ușa și fugi pe scări, strigându-le pe cele două femei. Charles o întâlni la parter.

– Charles, le-ai văzut pe lady Whittley sau pe lady Iris?

– Nu, doamnă, nu le-am văzut.

Pe figura lui se citi îngrijorarea.

– Caută te rog în casă, eu o să le caut afară, strigă Marieth, ieșind în fugă.

Soarele strălucitor o orbi pentru clipă.

– Iris! Rainbow! strigă ea, copleșită de panică.

Se simțea înfrigurată și înghețată, în lumina caldă a soarelui.

Apoi auzi vocea lui Rainbow, răsunând dintr-un tufiș de la marginea aleii.

– Sunt aici, Marieth.

Vocea ei părea slabă și înfricoșată. Când apăru din desiș, în ochi i se citea frica.

– Rainbow, unde ai fost? o certă Marieth.

– Hai să intrăm. Repede.

Rainbow o luă de mână și se grăbi spre casă, aruncând priviri înfricoșate în urmă.

– Am auzit pașii cuiva care mă urmărea. Nu l-am putut vedea, dar sunt sigură că era după mine.

Vocea ei devenise ascuțită din cauza tensiunii. Când ajunseră la intrare, ușa le fu deschisă de Charles. Bărbatul răsuflă ușurat la vederea lui Rainbow.

– Lady Iris este în birou, spuse el.

– Mulțumesc, Charles, oftă Marieth, punându-i o mână pe braț.

– Și eu vă mulțumesc, doamnă.

Marieth și Rainbow i se alăturară lui Iris în birou. Tânăra se uita la televizor. Rainbow se aruncă pe canapea, întinzându-și picioarele.

– Nu mai avem nici un pic de libertate în pustiul ăsta, dădu ea din cap. Cred că o iau razna.

– Presupun că, pentru o clipă, am uitat cu toții cum stau lucrurile, spuse Marieth.

– Hai să nu-i spunem lui Anne, propuse Iris. Să așteptăm până se întorc Marcus și Quent. S-ar putea să n-avem motive să ne speriem.

Mai târziu, grupul se îndreptă spre plajă, purtând cu ei coșul cu mâncare, pături și loțiune de plajă.

Rainbow purta un costum de baie albastru, pe sub un halat de plajă. Nimeni altcineva nu mai arătase curajul de a încerca apa.

– Știe cineva unde sunt Peter și Alphonse? îl întrebă Marieth pe Nicholas, care li se alăturase.

– E destul de ciudat din partea lor să dispară fără să spună nici un cuvânt, fu de acord bărbatul.

– Și mie mi se pare la fel.

Întinseră păturile pe nisip și deschiseră coșul de picnic. Mai întâi întinseră fața de masă, apoi se împărțiră șervețele. Fură scoase sticle de vin alb și roșu, apoi sandvișuri de vită, preparate cu pâine neagră. Un pui prăjit la cuptor fu pus în mijlocul mesei improvizate, iar lângă el, termosuri cu cafea și ceai.

– Eu cred că voi face o baie înainte de masă, spuse Rainbow.

– O să îngheți, strigă Iris după ea.

– Lașilor! fu remarca tinerei femei, înainte să se arunce în valuri.

Înotă puțin, apoi veni în fugă spre mal, cu buzele vinete și tremurând de frig.

– Să nu spui nici un cuvânt, Iris, o avertiză ea pe prietena ei.

– Rainbow, interveni Lady Anne, ia-ți halatul și du-te după stâncile acelea să-ți scoți costumul de baie.

Se întoarse repede, arătând mai puțin albastră la față și uscându-și părul cu un prosop.

– Hm, cred că mai întâi o să beau o ceașcă de ceai, spuse ea, întinzându-se după o ceașcă.

– Ți-am spus eu, se strâmbă Iris.

– Hai să ne luăm la întrecere până la capătul plajei, Tilly, spuse Nicholas, dându-i un cot în joacă femeii de lângă el.

– Dispari, neobrăzatule, îl împinse ea.

– Stai! strigă Rainbow. Mă întrec eu cu tine.

– Și eu! sări Marieth, scoțându-și pantofii.

– Și eu, nu se lăsă Iris mai prejos.

Cei patru porniră în fugă, împrăștiind nisip în toate părțile. Rainbow o împinse pe Iris, încercând s-o depășească, apoi alergă în tufișuri. Iris porni după ea, dar încremeni pe loc când țipătul tinerei femei răsună ascuțit, înghețându-le tuturor sângele în vene.

Cu toții alergară spre ea. Nicholas fu primul care ajunse și-l văzu pe Alphonse. Acesta zăcea nemișcat.

– Dă-te la o parte, Rainbow, ordonă Nicholas.

Ambasadorul Corbelles ajunse imediat lângă el.

– Trăiește, spuse tânărul. Credeți că mă puteți ajuta să-l duc în casă?

Ambasadorul examină corpul bărbatului căzut cum putu mai bine.

– Pare să fie o lovitură la cap. Nu cred că sunt oase rupte. O să-l iau de sub brațe, încearcă să-l iei de picioare.

– Duceți-vă înainte și chemați-l pe medic, le ceru Nicholas, cu senzația că mai luase parte la o scenă asemănătoare.

"Slavă Domnului că Iris este acum parte din cei care aleargă spre casă", adăugă el în gând.

Când ajunseră la intrarea în casă, medicul fusese deja chemat și Charles le ieși în întâmpinare, ajutându-i să-l ducă pe bărbatul rănit înăuntru.

Medicul ajunse înainte de întoarcerea lui Marcus și a lui Quent. După ce-l examină pe Alphonse, se întoarse în salon, unde toți așteptau cu nerăbdare.

Bărbatul părea mulțumit când intră în cameră și anunță:

– E o rană superficială. L-a făcut să-și piardă cunoștința, dar nu sunt motive de îngrijorare. În afară de o ușoară durere de cap, va fi bine.

– Mulțumesc lui Dumnezeu, spuse lady Anne, prăbușindu-se pe un scaun.

– Vă dați seama că n-am chemat poliția? observă deodată Rainbow.

– Oh! Asta e prea mult, explodă Tilly, ridicându-se agitată de pe scaun.

– I-am chemat eu, spuse Charles, din pragul ușii.

– Iar Peter continuă să lipsească, clătină din cap cu îngrijorare Marieth.

– Cine lipsește? răsună o voce familiară.

– Peter!

Marieth era copleșită de bucurie văzându-și prietenul teafăr. Apoi mânia o făcu să se încrunte:

– Peter, unde ai fost? strigă ea. Ai fi putut să te gândești la noi, nu-i așa? Nu știam dacă ești viu sau mort!

– Îmi pare rău! își ceru el scuze rușinat. I-am văzut pe Marcus și pe Quent plecând și am luat o mașină până în oraș, m-am plimbat puțin, am luat masa și, când i-am întâlnit pe Marcus și pe Quent, m-am întors cu ei. Mi-e teamă c-am fost cam necugetat și nu m-am gândit că veți fi îngrijorați.

– Ai auzit ultima întâmplare? îl întrebă Rainbow.

– Nu, ce s-a mai întâmplat? gemu el.

– Alphonse a fost atacat. L-am găsit zăcând într-un tufiș lângă plajă, inconștient, dar nu e foarte grav rănit.

Peter dădu din cap cu tristețe.

– Știți, vă iubesc foarte mult și mi-a făcut mare plăcere să fim împreună, dar recunosc: voi fi al naibii de bucuros să mă întorc la Londra.

– Peter, dacă aș fi în locul tău, nu m-aș lăsa demoralizat de o crimă și trei atentate, observă Tilly cu cinism.

– Of, Tilly, Tilly… fu răspunsul lui.

Marcus ajunse în cele din urmă în cameră, iar Marieth tresări fericită la vederea lui.

– Bună, tuturor, spuse el. Tocmai am vorbit cu Alphonse. E bine, în afară de rana de la cap. Rainbow, dacă nu te deranjează, se întoarse el spre tânăra femeie, cu o privire rece, aș dori să stăm puțin de vorbă.

– Da, domnule, răspunse ea, dar Marcus ignoră ironia.

– Mai întâi, Quent s-a întors la Tallagera, iar noi ne vom duce acolo, li se adresă el tuturor. Aceasta nu te include pe tine, mamă, iar domnule ambasador, dumneavoastră și doamna Corbelles cred că vă veți simți mai bine aici. Și tu, Tilly.

– Mulțumesc lui Dumnezeu, oftă Tilly. Cred că voi fi într-adevăr mai bine aici.

– Dumneavoastră ce spuneți, domnule ambasador? întrebă Marcus, care știa că bărbatul avea imunitate diplomatică și era inutil să-l mai deranjeze.

– Mulțumesc, este foarte bine pentru mine, răspunse acesta, vădit ușurat.

Marcus oftă.

– Așadar, rămâne stabilit. Mamă, te rog să te ocupi de aranjamentele pentru cină.

Își luară la revedere de la cei care rămâneau și se îndreptară spre ușă. Când erau aproape de ieșire, lady Anne strigă:

– Marcus!

Nerăbdarea din vocea lui era perceptibilă când răspunse:

– Da, mamă!

– Ai grijă, dragule.

Văzând îngrijorarea din privirea ei, Marcus îi trimise o bezea și-i zâmbi cu afecțiune.

Capitolul 8

Tallagera era neschimbată. Lumina strălucea de la fiecare fereastră, îmbietoare și caldă.

Tom își mai revenise din șocul ultimelor întâmplări și-i întâmpină vesel:

– Ne bucurăm să vă primim din nou, spuse el zâmbind.

Quent coborî scările– vechiul Quent, aflat din nou la conducerea propriei case.

Când ajunseră în sala de mese, Marieth descoperi că era pregătită pentru a primi un mare număr de persoane. În centrul mesei trona un vas de porțelan plin cu flori, a căror mireasmă umplea încăperea. Candelabrul era aprins, împrăștiind o lumină caldă.

– Presupun că vreți să mergeți fiecare în camera lui și să vă pregătiți pentru cină, spuse gazda lor.

– E o idee foarte bună, aprobă Rainbow, apropiindu-se de el și ridicându-se pe vârfuri să-l sărute pe buze.

Brațul lui se strânse pentru o clipă în jurul ei, apoi îi dădu drumul cu regret. În privirea lui se citea dragostea și ușurarea că Rainbow se întorsese teafără.

Marcus fusese oarecum distant de la întoarcerea de la Dublin.

Cu toții erau relaxați la masă, iar urâciunea ultimelor zile părea să se retragă ca o maree din gândurile lor. Păreau să revină cu încetul la viață.

Marieth stătea între Marcus și Peter, Quent lângă Iris, cu Nicholas între el și Rainbow. Nimeni nu stătea în capul mesei. Chiar dacă atmosfera era plăcută, Marieth se simțea cuprinsă de neliniște și mâncă foarte puțin.

În cele din urmă, Marcus observă lipsa ei de poftă de mâncare.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el. Nu te simți bine?

– Sunt bine, doar că nu-mi este foarte foame, răspunse ea, zâmbindu-i liniștitor.

Mâna lui îi atinse genunchiul pe sub masă, apoi îi făcu un semn cu ochiul.

– O să-i trimitem pe acești oameni la culcare, apoi o să stăm toată noaptea de vorbă, șopti el.

– Te-am auzit, interveni Rainbow. Să știi că nu-mi e deloc somn.

– Să mergem în salon să bem ceva? Poate să și dansăm… propuse Quent.

– O idee pe gustul meu, aprobă Rainbow, aplecându-se peste masă și luând o floare pe care și-o puse în păr.

După câteva minute de dans, toată lumea se așeză cu paharul în mână. Marieth nu luă parte la conversație, ci rămase adâncită în visare, gândindu-se la oamenii din preajmă. Privirea ei se opri asupra lui Alphonse, care o fixă o clipă cu o privire ciudată.

– Cred că mă voi duce la culcare, spuse el, ridicându-se de pe scaun.

– Ne vedem dimineață, Al, răspunse Quent.

– Noapte bună, Alphonse, îi făcu Rainbow un semn cu mâna.

– Stai, Alphonse, merg și eu, strigă Peter după el.

Când ușa se închise în urma lor, Nicholas observă:

– Alphonse nu pare să se resimtă în urma accidentului.

– Pare să fie în regulă, spuse și Quent.

– Exact, fu de acord Marcus.

– Cât credeți că va mai dura această poveste? întrebă Iris.

– Inspectorul crede că e o problemă de câteva zile, răspunse Marcus.

– Va fi minunat când totul va reintra în normal, spuse visătoare Rainbow, sprijinindu-se de umărul lui Quent.

– Un lucru bun ar fi să fie și mâine soare, observă Iris.

Marieth nu spuse nimic. Rămase cu privirea fixată asupra flăcărilor, spunându-și că se află în aceeași cameră cu Marcus doar pentru că lucrurile nu s-au clarificat încă. Dacă s-ar fi rezolvat, acum ar fi fost la New York, departe de el. În ciuda fricii, nu se putea gândi decât că are nevoie de el. Ce ciudat, își spuse ea, cum dragostea pentru Marcus îi influența punctul de vedere. În câteva zile va trebui să-și ia rămas-bun de la el. Se întrebă dacă Rainbow a rezolvat problemele cu Quent. Oare o să se întoarcă la New York, la o viață nesigură, împreună cu Marieth, sau va rămâne la Tallagera? Tânăra femeie oftă adânc. Viața era atât de greu de pus în ordine!

Auzindu-i oftatul, Marcus se întoarse spre ea:

– De ce oftezi atât de adânc? întrebă el.

– Oh, mă gândeam, veni răspunsul ei neatent.

Bărbatul o înconjură cu brațul.

– La ce te gândeai? insistă el, zâmbindu-i cu afecțiune.

– La lucruri și lucruri, dădu ea din cap.

– Nu trebuie așadar să mă amestec în gândurile tale…

Îi atinse ușor părul, ca o mângâiere.

– Nu, răspunse ea.

– Ești sinceră… și dură.

Ochii lui o fixară cu atenție. Rainbow pusese un nou disc și începuse să danseze cu Quent.

– Mi-ar plăcea ca această seară să nu se termine niciodată, oftă din nou Marieth.

– Dar vor mai fi și alte seri asemănătoare, observă el.

– Sper să ai dreptate.

Tânăra femeie își puse capul pe umărul lui.

– Te asigur că vor fi, așa că nu te teme că va lua sfârșit. O să fie chiar mai bune decât aceasta. Las-o să se încheie cât mai liniștit cu putință. O să vină seara de mâine, cea de poimâine și așa mai departe. Iar acest coșmar va lua sfârșit. Așa că las-o să plece fără regret, Marieth. Îți promit seri mai bune.

Îi atinse obrazul cu degetul, ținând-o prizonieră cu strălucirea ochilor lui.

– Dacă spui că este o promisiune, zâmbi ea, copleșită de fericire.

– Quent, o să-ți ofer ție și lui Nicholas privilegiul de a fi primii care le duc la culcare pe Rainbow și pe Iris, spuse Marcus.

– Of, Doamne! exclamă Rainbow. Am impresia că acest bărbat vrea să scape de noi.

– Ei, bine, n-ai vrea să fii câteva clipe singură cu Quent? întrebă Marcus în glumă.

– Nu, mi-ar plăcea să se întâmple tot timpul, făcu tânăra femeie o grimasă, trecându-și degetele prin părul lui Quent.

– Păi să începem de acum, zâmbi lordul Marth, ridicând-o în picioare. Nicholas, vii?

– Parcă am de ales, clătină din cap Nicholas, ridicându-se și el de pe scaun.

– Se pare că nu, dragul meu, spuse Rainbow râzând.

– Foarte bine. Să mergem, Iris. Cred că nu suntem doriți aici.

– Cred că voi rămâne, răspunse Iris.

Marcus ajunse la ea din doi pași, o ridică în picioare și, trăgând-o după el cu prefăcută violență, îi puse mâna în cea a iubitului ei.

– Poftim, Nicholas. Ia-o te rog pe această femeie de aici, se încruntă el.

– Noapte bună tuturor, le aruncă Iris celor rămași, zâmbind ironic.

Ușa se închise în urma celor două cupluri, iar Marcus și Marieth rămaseră singuri.

– E atât de greu să ai un moment de intimitate, spuse el, prinzându-i fața în mâini.

Se aplecă s-o sărute, dar ea se retrase din brațele lui.

– Marieth, s-a întâmplat ceva? întrebă el.

– Oh, mă gândeam doar că va trebui să mă întorc foarte curând la New York. Ținând cont de cele petrecute, ar trebui să spun că nu m-am simțit bine, ceea ce nu este adevărat. M-am simțit bine. Spun acest lucru cu o anumită doză de vinovăție.

– Presupun că și eu ar trebui să spun că nu-mi pare bine, dar nu este așa, răspunse el, aplecându-se și sărutând-o cu pasiune.

Erau din ce în ce mai aproape, plutind într-o lume doar a lor, plină de dorință și de dragoste.

***

Dorința lui Iris se împlini: a doua zi era o vreme minunată, cu cer senin și vânt ușor. Marieth aruncă o privire spre aleea de la intrare, descoperind că mașina lui Marcus lipsea. Rainbow se ridică și se opri în spatele ei.

– A plecat din nou, comentă ea.

– Cred că această poveste l-a ținut departe de afacerile lui destul de mult, spuse Marieth cu înțelegere.

– Da, e fermier, ceea ce mi se pare foarte drăguț, observă Rainbow, lăsând-o pe prietena ei să-și perie părul în fața oglinzii.

Marieth se întoarse spre ea.

– Nu știam că Marcus și Iris sunt rude.

– Veri de gradul întâi. Anne și Sybil sunt surori. Anne a fost întotdeauna cea frumoasă, dar sora ei n-a fost niciodată deranjată de acest lucru. Sunt destul de apropiate. De fapt, acest lucru este valabil pentru întreaga familie.

Marieth se întoarse din nou spre fereastră, copleșită de gânduri. În acest caz, Marcus avea toate motivele să fie supărat. Lordul Gantlyn era unchiul lui. Ultimele cuvinte aproape le rosti cu voce tare.

– Poftim? răspunse Rainbow la murmurul ei.

– Nimic.

– Ce facem azi? Mă simt de parcă sunt într-o croazieră, în care se fac numai activități de grup. E un mod foarte nenatural de trai, oftă Rainbow exasperată.

– Crezi că vom fi invitați la Marcus la prânz? o întrebă prietena ei, plină de speranță.

Ea o fixă câteva secunde gânditoare.

– Chiar îți place "Fleur de Mer"?

– Da, e o casă frumoasă.

Rainbow încerca să descopere ceva, dar Marieth nu voia să-i dezvăluie nici măcar ei la ce visa de ceva vreme.

– Marcus te place foarte mult, ți-am spus de ceva vreme, continuă Rainbow. Am sentimentul că la un moment dat vei deveni "doamna de la Fleur de Mer".

– Rainbow, nu fi prostuță!

– Asta e părerea mea.

– Oricum, ceea ce crezi tu și ceea ce crede Marcus sunt două lucruri diferite, spuse Marieth, simțind că obrajii îi ard.

– Chiar dacă așa stau lucrurile, draga mea, poți măcar să te gândești la acest lucru. Știi ce? Hai să plecăm de aici, cel puțin azi. O să luăm mașina lui Quent și o să facem o plimbare prin Dublin. Facem niște cumpărături, luăm masa de prânz… vedem noi.

Prietena ei zâmbi, văzând că agitația ei fusese ignorată.

– Pare o idee foarte bună, fu ea de acord.

– Da… și gândește-te la ce ți-am spus.

Marieth aruncă o pernă spre Rainbow.

– O să cobor să-i spun lui Quent că avem nevoie de mașină, o ignoră aceasta. Grăbește-te să te pregătești.

Marieth se îmbrăcă repede, în puloverul bej pe care-l cumpărase chiar înaintea plecării de la New York și care așteptase până acum în dulap și coborî la parter.

Mașina parcurgea cu repeziciune drumul de țară. Pentru că ferestrele fuseseră coborâte, părul femeilor zbura în jurul capetelor lor.

Marieth își puse mâinile după cap și se lăsă pe spate.

– Mă simt ca o pasăre care a evadat din colivie, oftă ea. E atât de bine să pleci și să uiți de toate pentru o vreme!

– Poți să mai spui o dată, aprobă Rainbow.

În drumul lor, trecură pe lângă niște porți impunătoare. Marieth se întoarse, fixându-le cu privirea.

– Îmi pare o imagine familiară, comentă ea.

– E și cazul, râse Rainbow. Este proprietatea McPherson, unde am fost în urmă cu câteva seri, explică prietena ei.

Tânăra femeie se simți cuprinsă brusc de un acces de gelozie.

– Ce o să facem mai întâi? întrebă ea, încercând să ignore aceste sentimente. E prima oară când ajung în Dublin.

– Da… și prima șansă să redevii un individ, după ce-ai fost atâta vreme parte dintr-un grup.

– Oh, da! veni răspunsul, vizibil încântat.

Rainbow începu să râdă.

– Bietul Peter, spuse ea. Dacă nu se termină curând, mi-e teamă că va omorî pe vreunul dintre noi. Cred că s-a săturat.

După ce parcară mașina, porniră la plimbare pe străzi, admirând vitrinele strălucitoare. În cele din urmă se opriră în fața uneia care expunea obiecte din cristal și din argint.

– Mă întreb cât costă suporturile de lumânări din cristal, i se adresă Marieth prietenei ei.

– Să intrăm să întrebăm, propuse aceasta.

Magazinul avea pereți de lemn și mirosea a ceară și a lemn. Obiecte de cristal și de argint erau prezentate pe catifea neagră, iar un buchet de garoafe splendide trona pe o etajeră înaltă.

Fură întâmpinate de un bărbat în costum elegant de culoare închisă. Părul lui alb era pieptănat pe spate și purta ochelari cu rame negre. Părea ca și cum ar fi apărut dintr-o altă epocă.

– Bună ziua, spuse el. Vă pot fi de folos cu ceva? întrebă el politicos.

– Bună ziua, spuseră cele două femei în același timp.

– Aș dori să aflu prețul suporturilor de lumânări din vitrină, spuse Marieth.

Bărbatul se îndreptă spre vitrină, dădu la o parte perdeaua de catifea și luă unul dintre suporturi. Îl întoarse și citi prețul de pe el, apoi anunță:

– Optsprezece lire o pereche.

Cele două prietene se consultară o clipă, schimbând lirele în dolari, apoi ajunseră la concluzia că era un preț foarte bun.

– O să le luăm, anunță Marieth încântată.

În timp ce bărbatul împacheta suporturile de lumânări, aruncară o privire prin magazin.

Strălucirea cristalului înconjurat de catifea neagră o făcu pe Marieth să se încrunte, încercând să-și amintească o imagine familiară.

– Rainbow, o întrebă în șoaptă pe prietena ei, a văzut cineva bastonul pe care-l purta Veronica în seara balului?

Tânăra femeie o privi gânditoare.

– Ce ciudat, observă ea. Nu mă gândisem la bastonul Veronicăi. Când s-au adunat toate obiectele ei, nu-mi aduc aminte să-l fi văzut.

Amândouă erau copleșite de această descoperire.

Cu suporturile de lumânări împachetate cu grijă într-un ambalaj rezistent, Marieth și Rainbow ieșiră din magazin, bucurându-se de căldura soarelui.

– Ce zi minunată, oftă Marieth, admirând cerul senin.

– Da, chiar așa este, fu de acord însoțitoarea ei pe un ton visător, acoperindu-și ochii cu palma, în timp ce urmărea zborul pescărușilor. Trebuie să-ți mărturisesc: această vreme frumoasă mă face foarte flămândă.

– Hm, și mie mi-e foame.

– După colț este un restaurant foarte bun– Brendan's, spuse Rainbow. Putem să luăm masa acolo și să mai stăm de vorbă. Mi se pare că a trecut un secol de când am mâncat la Plaza.

– Da, parcă a trecut o eternitate. S-au întâmplat atât de multe! Ar trebui să ia sfârșit cât de curând. Ar trebui să mă întorc la New York, sau cel puțin la Paris. Mi-am propus s-o văd pe Gloria, dar nu cred că e acasă. Nimeni nu poate fi de găsit la Paris în august.

– E ușor să uiți că suntem în august. E întotdeauna atât de frig în Irlanda! se plânse Rainbow.

– Hm, așa este! Probabil că la New York e un val de căldură, comentă și Marieth cu ironie.

Prietena ei râse cu poftă.

– Am ajuns, spuse ea, deschizând ușile de lemn lăcuit.

Un chelner în pantaloni negri și cu un șorț alb, fără pată, veni să-i întâmpine.

-– Bună ziua, lady Whittley. Doamnă, făcu el o plecăciune în fața lui Marieth.

– Bună, Brendan. Am vrea să luăm masa de prânz. Sper că n-am ajuns prea târziu, nu-i așa?

– Oh, nu, lady Whittley. Luați loc aici.

Când ochii lui Marieth se obișnuiră cu semiîntunericul, se fixară pe un cuplu de la o masă vecină. Bărbatul blond, dureros de familiar, tocmai se apleca să sărute mâna femeii aflate în fața lui. Râseră amândoi cu căldură, privindu-se afectuos.

Inima lui Marieth se opri, iar sângele îi îngheță în vene. Se prinse de marginea scaunului, străduindu-se să nu cadă.

– Rainbow, șopti ea agitată, te rog, să plecăm.

– Pentru numele lui Dumnezeu, de ce? întrebă Rainbow, fără să-și dea seama ce putuse să se întâmple.

Prietena ei devenise palidă ca o fantomă. Degetele ei subțiri, cu care se ținea de marginea scaunului, erau albe.

– Marieth, ce s-a întâmplat?

Când luă brațul prietenei ei, Rainbow era îngrijorată, nu mânioasă. Aruncă o privire prin sală, căutând motivul acestei crize neașteptate. Abia acum îi zări pe Marcus și pe Isobel care stăteau liniștiți de vorbă.

– Te rog! repetă Marieth.

– Bine, draga mea. Îmi pare rău, Brendan.

Prinzând-o de braț, Rainbow se grăbi spre ieșire.

– Marieth, nu te purta prostește, o certă ea. Mai mult ca sigur, nu e nimic. O să-l pui pe Marcus să-ți explice despre ce este vorba, dacă te deranjează atât de mult. Nu lăsa mândria să strice ceva ce poate fi minunat. Oh, draga mea, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă ea, văzând expresia prietenei ei.

– Unde este mașina? fu singurul răspuns al lui Marieth.

Pe drumul spre Tallagera, tânăra femeie rămase rigidă. Pentru o vreme, singura mișcare din mașină fu reflecția copacilor pe lângă care treceau.

– Finalul unei zile perfecte, mormăi Rainbow supărată.

– Ei, nu e chiar așa. Sper totuși că vom putea pleca în curând. O să mă interesez de rezervarea biletelor de avion.

– La naiba! fu singurul răspuns.

Când ajunseră la Tallagera, Marieth se duse direct în camera ei și se așeză pe covor în fața focului.

Rainbow i se alătură și, pentru că începuse să se întunece, aprinse lampa.

– Suntem așteptate le "Fleur de Mer" la cină, anunță ea.

– Te rog să transmiți regretele mele, răspunse Marieth cu voce calmă. Și te rog să-i spui lui Quent că nu mă simt bine, continuă ea, conștientă că umilința îi făcuse obrajii roșii ca focul.

– Oh! Și lui Marcus ce să-i spun?

– Exact ce spuneam mai devreme: că nu mă simt bine. Ar trebui să fie suficient.

– Foarte bine, maiestate. Ce ți-ai dori la cină?

– Nu mi-e foame, veni răspunsul rapid.

– O s-o rog pe Mae să-ți aducă o gustare. N-ai mâncat nimic de la micul dejun. Vrei să-ți aducă mâncarea aici sau în bibliotecă?

– Aici.

– Nu trebuie să te ascunzi de Quent. Știe de ce nu vrei să mergi cu noi în seara asta.

– Mulțumesc foarte mult, Rainbow, se răsti prietena ei.

– Cred că te porți copilărește, răspunse tânăra femeie pe același ton.

Marieth nu răspunse.

– Marcus te așteaptă, continuă prietena ei.

– Poate că n-o să fie chiar atât de dezamăgit.

– Chiar nu vii? făcu Rainbow o ultimă încercare. Ești sigură?

– Sunt sigură.

– În acest caz, ne vedem mâine dimineață. Noapte bună!

Se retrase încet, dezamăgită, închizând ușa în urma ei.

La "Fleur de Mer", Charles îi conduse în sala de mese, unde gazda lor, însoțită de câțiva prieteni, îi așteptau. Se salutară cu atâta căldură, încât părea că nu se mai văzuseră de câțiva ani, nu de o zi.

– Mi-ai lipsit enorm, spuse Rainbow, îmbrățișând-o pe doamna Corbelles.

Când descoperi că grupul care intrase și se așezase la masă era format doar din cei prezenți, o expresie uimită apăru pe figura lui Marcus, care, ducându-se la Rainbow, o întrebă:

– Unde este Marieth?

– Nu vine. Nu se simte bine.

– Ce-a pățit? se îngrijoră el.

– Boala se numește mândrie rănită. Nu e mortală, dar doare foarte tare, veni răspunsul ironic al tinerei femei.

– Ce vrei să spui?

– Am fost azi la Brendan's, pentru masa de prânz. Nu mai e nevoie să-ți explic de ce n-am rămas…

Marcus observă mânia lui Rainbow și încercă s-o calmeze:

– Cred că amândouă ați tras concluzii greșite, spuse el pe un ton defensiv.

– Mai bine i-ai spune asta lui Marieth.

– O s-o fac. Scuză-mă.

Bărbatul părăsi camera, dar se întoarse după câteva minute. Când îi văzu figura, Rainbow remarcă:

– N-ai avut noroc.

– I-a spus lui Tom că se duce la culcare. O s-o văd mâine dimineață.

– Of, mi-aș dori să nu fi propus azi să luăm masa în oraș, oftă tânăra femeie.

– Și eu, fu Marcus de acord.

Lady Anne se apropie de ei.

– Ei, dar unde este Marieth? întrebă ea.

– Nu se simte bine, răspunse Rainbow, un pic prea repede.

– Biata de ea, clătină femeia din cap cu simpatie.

Marcus părea nefericit. Cina fu plăcută pentru toată lumea, mai puțin pentru el, cu toate că reuși să-și mascheze starea de spirit neplăcută. Până și Peter își recăpătase o bună parte din firea lui veselă, iar Alphonse nu lăsă lovitura la cap să-l împiedice să ia parte la conversație.

Seara se desfășură într-o atmosferă relaxată și amicală. Lady Anne, Tilly, ambasadorul și doamna Corbelles se retraseră repede, lăsându-i pe restul să stea de vorbă. În cele din urmă, grupul de invitați hotărî să pornească spre Tallagera.

Capitolul 9

– Cum te-ai simțit seara asta? Sper că singură, îi spuse Rainbow lui Marieth, în timp ce se dezbrăca.

– Într-un fel, da.

– Îmi pare foarte bine. Marcus s-a simțit îngrozitor de prost.

– Ar fi trebuit s-o invite pe Isobel. Au fost perfecți împreună, înainte ca eu să apar în peisaj.

– Uite ce este, se întâmplă să cred că Marcus ține foarte mult la tine, declară tânăra femeie cu hotărâre.

– Poate că eu am fost doar o plăcere de moment.

Rainbow ridică privirile în tavan, exasperată.

– Scutește-mă de declarațiile astea dramatice.

Marieth își puse cartea din care citea pe noptieră și se întinse în pat.

– O să fac o rezervare pentru zborul spre New York de duminică, spuse ea.

– Faci o greșeală, o avertiză prietena ei cu răceală.

A doua zi dimineața, la ora nouă, Marieth o rugă pe Rainbow s-o conducă la Dublin.

Marcus ajunse la Tallagera, descoperind că nu mai era acolo. Știind c-o va întâlni în această seară la cină, hotărî să nu mai aștepte.

Rainbow îl întâmpină în clipa când coborî din mașină.

– Ai face bine să te grăbești cu explicațiile, spuse ea. A plănuit să plece duminică.

Marcus dădu cu pumnul în portieră, urcă fără să spună nici un cuvânt și demară în trombă.

Când Marieth ajunse la Tallagera, după-amiază, vremea se schimbase în rău. Nori întunecați acoperiseră cerul și, chiar în clipa în care ajunse la ușă, picături mari de ploaie începură să cadă cu repeziciune.

– Ai ajuns la timp, o întâmpină Rainbow, privind-o cum își scutură apa din păr și de pe haine.

– Oo, ce torente! râse Marieth.

– Ce-ai făcut toată ziua de una singură?

– Nu prea mare lucru. Am făcut o rezervare la avion pentru duminică.

– Încântător, făcu prietena ei o grimasă.

– Rainbow, serios acum, nu locuiesc aici, știi foarte bine. Ar fi trebuit să plec de mult. Inspectorul a spus că e aproape gata, spuse ea, privindu-și prietena rugător.

– Prostii, ridică aceasta din umeri.

– Ești foarte vehementă azi, fără să faci risipă de cuvinte.

Marieth începu să urce scările spre camera ei.

– O să avem oaspeți la cină, strigă Rainbow după ea.

– Înțeleg, dădu Marieth din cap.

Știa foarte bine ce însemna acest lucru: îl va avea de înfruntat pe Marcus.

Își acordă timp din belșug pentru baie și îmbrăcat. Rămase întinsă în cadă, lăsându-și mușchii tensionați să se relaxeze. Revăzu de mai multe ori în minte scena pe care o planifica: o să-l salute pe Marcus cu indiferență totală. După baie, își perie părul până când începu să strălucească. Obrajii ei erau roz, iar buzele le coloră ușor cu un ruj deschis la culoare și perlat, care le făcea să pară umede și senzuale.

Când ajunse în salon, fusta albă și lungă îi marca silueta, potrivindu-se de minune cu puloverul pufos, de angora. Dacă intrarea ei plină de strălucire fu ignorată de unii dintre membrii grupului, Marcus nu făcea parte dintre aceștia.

– Bună seara tuturor, spuse tânăra femeie, străduindu-se să se păstreze calmă și controlată.

Când privirea ei se încrucișă cu cea a lui Marcus, simți că inima i se oprește în piept.

– Lady Anne, făcu ea o mică plecăciune, luând mâna femeii cu căldură.

Rainbow o urmărea cu admirație, în timp ce-și juca rolul demn de un Oscar.

Când ajunse la Marcus, tânăra femeie zâmbi rece și artificial:

– Bună seara, Marcus.

– Bună seara, Marieth, o salută el la fel de rece, conștient de rolul pe care-l juca.

Trecu pe lângă el cu indiferență, oprindu-se lângă ambasador și soția lui. Privirea bărbatului care o urmărea era rece ca gheața.

În această seară li se alăturară și alți invitați, ceea ce însemna că lucrurile se întorc încet dar sigur la normal la Tallagera. Ploaia grăbită se transformase într-una măruntă dar insistentă care continua și în clipa în care oaspeții se pregăteau să plece.

Marieth observă că mașina lui Marcus avea șofer. Acesta îi conduse pe mama lui, pe Tilly și pe membrii familiei Corbelles la mașină, ținând o umbrelă pentru doamne. Bărbatul spuse "Noapte bună!", apoi închise portiera. Mașina porni, iar Marcus se întoarse în hol.

– Hai să bem ceva înainte de culcare, ce părere aveți? propuse Quent.

Alphonse și Peter erau deja cu câte un pahar în mână, în clipa în care restul intrară în salon.

– Ei bine, Quent bătrâne, se pare că lucrurile revin la normal, ridică Peter paharul spre el.

– Într-un fel, da, răspunse Quent mulțumit.

Marieth și Marcus stăteau cât de departe posibil unul de celălalt, evitând cu mari eforturi să se uite unul la altul. Rainbow, care nu dăduse niciodată dovadă de prea multă delicatețe, observă:

– Ce ciudat! Nimeni nu ne mai trimite la culcare în seara asta.

Marcus se înroși, iar Marieth fixă cu privirea paharul din propria mână. Quent îi aruncă o privire tăioasă lui Rainbow, dar ea îi zâmbi dulce, apoi îl ignoră.

– Te trimit eu la culcare, spuse Peter, dar mai întâi trebuie să stai la colț o oră.

– Eu cred că mă voi duce la culcare, interveni Marieth.

– Nu, te rog, nu sparge încă petrecerea, o opri Alphonse, punându-i mâna pe braț. E o seară atât de plăcută! Las-o să mai dureze încă puțin.

– Da, nici eu nu sunt pregătit să mă duc la culcare, dădu din cap și Peter. Îmi e tare dor de iubita mea din Londra. Sper totuși că încă îmi mai vorbește, deși mă îndoiesc, ridică el din umeri.

– Deci nu e de mirare că ai fost atât de arțăgos! exclamă Rainbow, privindu-l compătimitor. Problemele inimii, iată ce-l neliniștea pe dragul nostru Peter.

Quent se ridică repede și o luă de braț.

– Vino, draga mea, e timpul să te duci la culcare. Cred c-ai băut cam prea mult vin.

– Problema e că n-am băut destul, cu toții, îl înfruntă ea sfidătoare. Sunt niște țepeni aici care au nevoie de mult mai mult vin pentru a se relaxa puțin.

– Eu cel puțin știu pe cineva care nu mai are nevoie să mai bea nimic, declară Quent, luându-i paharul de pe masă.

– Hai să mergem, Rainbow, o să urcăm împreună, propuse Marieth.

– Așa îți planifici tu evadarea? o acuză prietena ei.

– Rainbow, ești imposibilă. Hai să mergem.

– Da, măria ta. Vin.

Tânăra femeie porni în pas de vals după prietena ei.

Marcus stătea lângă foc, fixându-și paharul.

– Îmi pare rău pentru această scenă, Marcus, își ceru Quent scuze, în numele lui Rainbow.

– Nu contează. Rainbow are intenții bune. O s-o scot eu la capăt.

– Hm, această seară a fost întreruptă cam brusc, comentă Iris.

– Să mergem, Iris, spuse Nicholas. O să te conduc în camera ta.

– Cred că putem urca și noi, ridică Peter din umeri.

Urcară cu toții în șir indian, oprindu-se la ușa camerei proprii și spunând "Noapte bună!" celorlalți.

Quent bătu ușor la ușa camerei lui Marieth și a lui Rainbow. Marieth fu cea care deschise.

– Totul e în ordine? întrebă el.

– Da, deja a adormit, răspunse ea, apoi îl zări pe Marcus în spatele lui.

– În acest caz, noapte bună! îi trimise Quent o bezea.

Privind-o din spatele prietenului lui, Marcus se întoarse și porni spre camera lui, fără să spună nici un cuvânt.

Rănită, Marieth închise ușa.

– N-am adormit, spuse Rainbow. Și nici nu sunt ametită.

– Nici nu credeam că ești. Știu că era doar un rol pe care-l jucai ca să transmiți o anumită idee, oftă Marieth.

– Draga mea, ești foarte perceptivă, zâmbi prietena ei. Știi că Marcus este foarte supărat, iar această încurcătură strică un lucru care ar fi putut fi minunat pentru amândoi. Ești o gâscă. Isobel încearcă să-l prindă de ani întregi. E foarte insistentă, dar Marcus n-o bagă prea mult în seamă.

– Da, asta e chiar vizibil, o ironiză Marieth.

– Dacă ar fi fost intenții serioase, s-ar fi întâmplat ceva de mult timp, înainte de sosirea ta.

Rainbow se ridicase în pat, pregătită să poarte o discuție serioasă cu prietena ei.

– Viața e destul de complicată, continuă ea, aruncându-i o privire ciudată, fără să mai fie nevoie să mai pui paie pe foc. Nu crezi?

– Rainbow, ce vrei să spui? clătină tânăra femeie din cap, cu senzația că prietena ei voia să-i transmită un anume mesaj.

– Ei bine, Quent m-a rugat să rămân. Cred că știi foarte bine ce înseamnă asta…

Marieth se apropie de ea și o strânse cu căldură în brațe.

– Rainbow! Mă bucur atât de mult pentru tine!

– Mă gândeam c-ar fi foarte plăcut dacă tu ai rămâne la Marcus. La urma urmei, o să fiu prințesa dintr-un castel rece și întunecat, de ce n-ai fi și tu la fel?

Marieth își privi prietena cu dragoste.

– Oh, Rainbow! exclamă ea. Ești îngrijorată pentru mine. E foarte drăguț din partea ta, sunt foarte mișcată, dar nu-i poți schimba punctul de vedere lui Marcus.

– Știi, sunt destui bărbați mai răi decât Marcus Somerset, draga mea.

– Sinceră să fiu, mi-e teamă că nu voi găsi niciodată unul mai bun, clătină tânăra femeie din cap cu tristețe.

– În acest caz, de ce vrei să strici totul purtându-te copilărește? O privi prietena ei rugător.

– Nu știu ce să fac, Rainbow. Nu pot rămâne aici ca un oaspete permanent al lui Quent, nu-i așa?

– Crede-mă, Quent a avut câțiva invitați care i-au devenit oaspeți permanenți. Nu există nici un motiv real pentru care să te grăbești să pleci duminică.

– Rainbow, trebuie să plec, crede-mă.

Marieth se ridică agitată și se duse la foc, rearanjând bușteni.

– Oare mai plouă? aruncă ea o privire pe fereastră. Nu, e doar ceață.

Lăsă draperiile să cadă, privindu-le mișcarea lină.

– Aș bea o cafea, spuse Rainbow.

– Și eu, dar toți servitorii dorm la ora asta.

Prietena ei se ridică din pat și-și puse halatul.

– Nu vrei să mergem să facem noi?

Marieth își luă și ea halatul, bucuroasă că are ceva de făcut. Știa că nu-i va veni prea repede somnul. Când ieșiră pe coridorul întunecat, nici una nu simți teamă.

În bucătărie, Rainbow se ridică pe vârfuri, deschizând și închizând ușile dulapurilor până când găsi ce căuta. În timp ce cafeaua fierbea, cele două femei își continuară conversația.

– Ar trebui s-o vizitezi pe Anne în Antibe, spuse Rainbow. Are o căsuță minunată pe un deal. Nu ți se pare minunat? oftă ea visătoare. Ai putea să te întorci cu ea în Franța.

– Rainbow, râse prietena ei, insiști în continuare să rezolvi lucrurile în direcția pe care o vrei. Cred că mai bine te oprești.

– Cafeaua e gata! anunță Rainbow, ridicându-se și turnând în două cești. Vrei frișcă și zahăr?

– Nu, o prefer neagră.

Conversația lor continuă pe un ton lejer, până când Rainbow încremeni, părând atentă.

– Ai auzit ceva? întrebă ea.

Simțurile lui Marieth se treziră la viață și ascultă atentă.

– Nu, nu cred, șopti ea, dar tăcerea copleșitoare o făcu să se înfioare. Poate ar fi mai bine să ne întoarcem în cameră, propuse ea.

– Da, o să golesc ibricul.

Făcură repede ordine în bucătărie, amintindu-și deodată că ucigașul era încă în libertate, apoi ieșiră încet din cameră. Ajunseră pe hol, scrutând cu privirea întunericul.

Când începuseră să urce scările, o figură întunecată ieși din umbră și se aruncă asupra lor. Țipară amândouă, iar persoana le împinse la podea.

Marieth rămase o clipă ameţită. Când îşi reveni, văzu o figură acoperită de umbre stând în locul în care ar fi trebuit să fie ea şi Rainbow. Se ridică cu greutate şi fugi spre uşa de la ieşire, care părea singura cale de scăpare.

În agitaţie, zări părul blod şi răvăşit al persoanei care încerca s-o prindă. Ajunse la uşă şi o deschise. Se aruncă afară, păşind pe nisipul care scârţâia.

"Oh, Doamne! îşi spuse ea, e Marcus!"

Piciorul îi lunecă pe o piatră dar, înainte ca bărbatul s-o prindă, reuşi să-şi recapete echilibrul, prinzându-se de un tufiş. Alergă spre grădină, lovindu-se de crengile ude. Unele o loveau fără milă peste faţă. Unul dintre papucii moi, uzi şi alunecoşi, se agăţă de o rădăcină şi-i ieşi din picior, dar nu se opri să-l recupereze. Era udă până la piele, dar această neplăcere nu făcea prea mare diferenţă pe lângă gheaţa care-i paraliza corpul amorţit.

Auzi un zgomot de crengi rupte şi se trezi în braţele lui Marcus.

– Marcus, nu! ţipă ea.

De undeva din apropiere răsună vocea inspectorului:

– Somerset!

Marcus îi dădu drumul, aproape aruncând-o la pământ, apoi fugi în tufiş.

Marieth alunecă încet pe pământ. Lacrimi fierbinţi îi alunecau pe obraji, iar părul ud îi căzuse pe faţă, împiedicând-o să vadă ceva. N-avea nici cea mai mică idee unde se află.

Cu un efort supraomenesc se ridică în picioare, bântuind fără ţintă prin zona împădurită, până când ajunse la debarcader. Văzu barca în care se aflau Iris şi Nicholas în ziua în care începuse coşmarul. Fără să ştie ce face, se aşeză pe un buştean şi rămase nemişcată, cu privirea în gol.

I se păru că rămăsese în această poziție o eternitate, când auzi voci agitate în preajmă. Recunoscu vocea lui Peter, care o striga. Nu făcu nici o încercare să răspundă. O vor găsi curând. Nimic nu mai conta.

În cele din urmă ușa fu dată de perete și un grup îngrijorat de persoane se adună în jurul ei. Marieth se simțea de parcă stătea într-o vale cu munți de persoane care o fixau cu privirea.

– Ne-ați speriat, doamnă Clair, spuse inspectorul. V-am căutat peste tot.

Tânăra femeie nu ridică privirea spre ei. Privi în pământ, fixând podeaua prăfuită cu privirea și clătinându-se ușor.

Vocea blândă a lui Peter i se adresă:

– Vino cu mine, Marieth. Haide, draga mea, o rugă el, dându-i părul ud de pe față.

Marieth nu făcu nici un efort să se miște. Deodată, ușa se deschise cu violență și o persoană înaltă intră, luând-o repede în brațe.

– Să o ducem de aici, înainte să răcească de tot, spuse vocea cunoscută.

Tânăra femeie închise ochii și nu mai văzu nimic. Era conștientă de mișcările din jurul ei, că era dusă departe și pusă în cele din urmă într-un pat cald. Mae îi scoase pe bărbați afară din cameră, iar femeile începură s-o trateze repede. Fu uscată cu un prosop aspru, care-i puse sângele în mișcare, apoi îmbrăcată într-o cămașă de noapte groasă, pe care n-o văzuse niciodată. Capul îi fu ridicat cu blândețe, iar un pahar de coniac cald îi fu adus la buze. Înghiți o parte din lichid, înainte să tușească violent. Capul îi fu apoi pus pe pernă.

– Biata copilă, o auzi pe Mae șoptind, printr-o ceață care o cuprindea din ce în ce mai strâns. Alunecă încet, incapabilă să reziste…

***

Bătaia ploii în geam și trosnetul lemnelor o smulseră dintr-un somn profund. Undeva în spatele norilor întunecați care trimiteau cascade de ploaie spre pământ, soarele răsărise, pentru că văzduhul căpătase o culoare cenușie.

Pentru o clipă, Marieth nu știu unde se află și privi în jur cu nedumerire. Strălucirea focului arunca umbre lungi în cameră. Era singură.

Se întinse după halat, descoperind lângă pat o pereche de papuci ai lui Rainbow. Când ieși pe coridor, descoperi cu surprindere că toate luminile erau aprinse. Auzea voci venind de la parter și zgomote dinspre salon.

Urmărind zgomotele, le întâlni pe Iris, Rainbow și Mae. Mae era ocupată cu o tavă cu cești de cafea și coniac. Peter intră și el în cameră, imediat după Marieth. Când Rainbow își văzu prietena, exclamă:

– Ei, Frumoasa din pădurea adormită, ai dormit foarte puțin!

Peter o întrerupse:

– L-au prins! exclamă el.

– O, nu! strigă Marieth, începând să plângă.

– Oh, știu c-a fost o noapte îngrozitoare, șopti liniștitor Rainbow, luând-o în brațe, dar mulțumesc lui Dumnezeu c-a luat sfârșit.

Lacrimile continuară să curgă pe obrajii lui Marieth.

– Știu că nu-i plăcea Veronica, spuse ea, iar în dimineața în care a fost omorâtă l-am văzut de la fereastră ducându-se spre lac. Iar în noaptea expoziției de artă haitiană, l-am văzut certându-se cu ea…

Tânăra femeie se opri, nedumerită.

– Îl aduc, spuse Peter, privind pe fereastră.

– Nu vreau să-l văd! Trebuie să plec! strigă Marieth, îndreptându-se spre ieșire.

Dar era prea târziu. Ușa se deschise și trei bărbați răvășiți intrară, urmați de patru polițiști. Inspectorul, Marcus și Alphonse erau primii.

– Te rog să iei loc, i se adresă inspectorul lui Alphonse. Sergentul îți va nota mărturia.

– N-am nimic de spus până nu-mi consult avocatul, răspunse bărbatul cu ostilitate.

– Foarte bine, domnule. În acest caz, vom reconstitui faptele cum putem mai bine.

– Cum vreți.

Privirea lui Marieth era plină de uimire și de bucurie, în timp ce privea de la Marcus la inspector și apoi la Alphonse.

Marcus o privi cu tristețe. Știa că îl crezuse vinovat, capabil de crimă. Privi în altă parte, incapabilă să-i susțină privirea pătrunzătoare. Pentru prima oară, Rainbow înțelese motivul fricii și lacrimilor ei.

– Ești o gâscă, clătină ea din cap.

– Inspectore, ne spui și nouă ce-a fost la baza coșmarului acestuia? îl grăbi Peter.

Inspectorul își fixă pentru o clipă vârful pantofilor, apoi se îndreptă spre locul în care se oprise Marcus.

– Dacă vă aduceți aminte, începu el, un grup dintre dumneavoastră ați petrecut un sfârșit de săptămână nefericit la proprietatea lordului

Gantlyn, în Wiltshire. Șoferul a fost ucis. Cu toții ați presupus că ucigașul era cunoscut doar de șofer. Așa că ați trecut cu vedere această sumbră întâmplare, deși i-a făcut mari probleme lordului Gantlyn. Dar trebuie să vă spun că n-a fost uitată și de lordul Somerset. Avea un motiv întemeiat să se afle la lac în acea dimineață în care l-ați zărit, doamnă Clair.

Marieth își privi mâinile, incapabilă să susțină privirile celorlalți.

– Și trebuie să adaug că ați găsit de cuviință să-l protejați pe lordul Somerset. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, ați fi pus foarte multă lume în pericol, clătină bărbatul din cap. Uneori mă întreb pentru ce cred oamenii că există poliție, oftă el. Aș fi vrut ca dumneavoastră, lady Iris și dumneavoastră, lady Whittley, să vă aduceți aminte orice eveniment care v-ar fi pus viața în pericol. Dar, din câte se poate vedea, capacitatea de aducere aminte a fost destul de slabă.

Inspectorul se ridică pe vârfuri, apoi își puse mâinile la spate, încălzindu-și palmele înainte să continue:

– Această poveste a început ca un sfârșit de săptămână foarte plăcut, petrecut la Wiltshire. Dar, înainte de a se încheia, a pus în mișcare răutatea calculată a unui om care a lăsat o urmă însângerată pe unde a trecut. Ironia este că acest criminal a urmărit persoane care nu-l suspectau în nici un fel. Doamne inocente…

– Cred că și dumneavoastră erați pe listă, doamnă Clair, continuă inspectorul după o scurtă pauză. Vedeți, de fapt, domnul Burtrem v-a văzut la fereastră în seara de dinaintea crimei. Din nou, o ironie a sorții. Ați crezut, doamnă Clair, că persoana care se certa cu Veronica Jamerson era domnul Somerset. Acesta este motivul pentru care v-am găsit lângă lac făcând pe detectivul. Apropo, știm că dumneavoastră ați găsit acel fragment din haina lordului Somerset. Doamnă Clair, nu

v-ați dat seama? Domnul Burtrem este un pic peste un metru șaptezeci, pe când lordul Somerset are peste un metru nouăzeci? Trebuie să constat că lumea este foarte norocoasă că nu v-ați decis să intrați în poliție.

Marcus zâmbi mohorât.

– Nici nu mi-a trecut prin cap că moartea Veronicăi are vreo legătură cu sfârșitul de săptămână petrecut la Wiltshire, spuse Rainbow. N-aș fi făcut niciodată o legătură între Alphonse și șoferul ucis. Iris nici măcar n-a făcut parte din acel grup. A venit acasă doar pentru că se certase cu Nicholas.

– Da, iar lady Iris și-a parcat mașina pe laterala casei și a intrat pe ușa de acolo, la care se poate ajunge direct de la garaj. Când lady Iris se îndrepta spre casă, domnul Burtrem a ieșit din garaj, unde tocmai îl împușcase pe șofer, concluzionă inspectorul privindu-l pe Alphonse.

– Nu te-am văzut, Alphonse! exclamă Iris. Aveam ochii plini de lacrimi și n-am văzut nimic.

– Dar te-ai uitat direct la mine.

– Nu te-am văzut, repetă ea.

– Veronica se lăuda că știe ceva, dar nu prea vorbeam cu ea, adăugă Rainbow, ridicând din umeri.

– Dar de ce voiai să omori pe cineva, Alphonse? întrebă Marieth, uluită.

Bărbatul o ignoră.

– Avea ceva de-a face cu dorința de a candida pentru postul de prim-ministru, răspunse inspectorul în locul lui. Nu-i așa, domnule Burtrem? Lordul Somerset îl bănuia, dar n-avea nici o dovadă cu care să poată dovedi.

Inspectorul se îndepărtă de foc. Marcus se scuză și ieși din încăpere.

– Doamnă Clair, reluă inspectorul, să vă explic ce anume făcea lordul Somerset lângă lac. Și-a amintit că lady Whittley a făcut într-o seară, când vă întorceați acasă, un comentariu. Și anume că, dacă mergeai direct prin tufișuri, fără să ocolești, puteai ajunge acasă în zece minute. Voia să vadă dacă este adevărat. I-a luat puțin sub opt minute. Așa a procedat domnul Burtrem: a împrumutat de la lordul Marth cea mai mică mașină, care poate fi ușor ascunsă, apoi s-a furișat înapoi, a ucis-o pe Veronica și a încercat s-o ucidă pe lady Iris.

Rainbow se cutremură.

– Dar de ce-a vrut să-l omoare pe șofer? întrebă ea.

– Știm cu toții despre aspirațiile domnului Burtram de a deveni prim-ministru. Dar, fără să știe nici unul dintre domniile voastre, în acel sfârșit de săptămână la Wiltshire, a avut o aventură cu doamna Jamerson. Șoferul i-a descoperit, a făcut niște fotografii foarte puțin flatante cu ei doi și s-a oferit să le vândă cui dă mai mult. Când domnul Burtram s-a dus la el, încercând să le cumpere, șoferul deja nu le mai avea. Ca să-l sperie, l-a amenințat cu pistolul și, când a descoperit că nu le mai are cu adevărat, s-a enervat și l-a împușcat. I-a luat vreme să descopere că le cumpărase doamna Jamerson, care intenționa să-l șantajeze cu ele.

Bărbatul făcu din nou o pauză, supraveghindu-i pe cei care-l ascultau cu atenție.

– Dar de ce a vrut Veronica să facă una ca asta? întrebă Iris.

– Vă amintiți că n-am reușit să-l găsim pe domnul Jamerson. Motivul este acela că era cu femeia cu care dorește să se căsătorească în curând. Doamna Jamerson a fost o persoană răsfățată, căreia îi plăcea să fie în centrul atenției. De fapt, se baza pe averea faimosului ei soț, care nu mai era dispus să plătească pentru capriciile ei. Așadar,

s-a gândit c-ar fi mai bine să încerce cu un politician. Ce-ar fi putut fi mai bine decât atât? Să fie soția unui superpolitician. Simplu: să fie soția primului ministru. Din nefericire, planurile ei nu se potriveau cu cele ale domnului Burtram. Fosta soție a unui star rock nu este cea mai potrivită soție pentru un prim-ministru. Nu sunteți cam demodat, domnule Burtrem? se întoarse inspectorul spre Alphonse.

– Veronica nu era altceva decât o imitație nereușită a ceea ce trebuie să însemne o doamnă. Era o prostituată, șuieră Alphonse printre dinți.

– Alphonse, nu știai că lucrurile s-au schimbat? îl ironiză Peter. Nimănui nu-i mai pasă pe cine iei în pat… Dar mi-e teamă că nu sunt la fel de înțelegător în ceea ce privește crima.

Marcus se întoarse în cameră, purtând bastonul Veronicăi.

– Cred că asta căutai, Alphonse, spuse el, ridicând bastonul și scoțându-i partea de sus, încrustată cu diamante.

Din micul orificiu scoase o rolă de film, pe care o ridică spre Alphonse.

Acesta nu spuse nimic, dar începu să suspine violent. Marieth închise ochii la vederea acestui bărbat care, căzut din înălțimea mândriei și demnității, suspina acum, doborât și umilit.

Marcus se întoarse spre Rainbow.

– Tu și Marieth aproape ne-ați stricat cursa. Chiar dacă rezolva sau nu cazul, inspectorul nu vă mai putea ține aici prea mult. Dar știam că Alphonse a ajuns pe culmea disperării. Trebuia să găsească filmul. Făcuse bucăți camera ta și cea a Veronicăi, știind că fusese ascuns undeva în preajmă. Noaptea trecută era ultima oară când hotărâse să încerce să-l găsească. Dar tu și Marieth ați vrut să faceți un drum la bucătărie. M-ați speriat la culme; credeam că Alphonse are complici.

Cred că pentru o clipă ne-am pierdut mințile cu toții, zâmbi Marcus, amintindu-și întâlnirea cu cele două femei, pe hol.

O privi pe Marieth, dar ea își plecă repede privirea.

– M-am întâlnit cu Isobel McPherson la cină, continuă el. Ea și Veronica fuseseră prietene și m-am gândit că i-a spus ceva. S-a dovedit că Isobel era cea mai importantă verigă. Veronica își lăsase bastonul la ea, iar când i-a dat telefon, să-i amintească de el, aceasta a rugat-o să-l păstreze o vreme. Aparent, îl lăsase acolo pentru a găsi un loc sigur unde să-l ascundă.

După o pauză în care privi gânditor la bărbatul de pe scaun, Marcus continuă:

– A trebuit să-l facem pe Alphonse să se manifeste în vreun fel, pentru că ironia era că, deși erau foarte multe fotografii, în nici una dintre ele nu se vedea clar figura bărbatului.

Alphonse îl privi uluit câteva secunde, apoi izbucni într-un râs incontrolabil.

Ușa salonului se deschise și un polițist în uniformă se îndreptă spre inspector:

– Au sosit, domnule, spuse el.

– E timpul să mergem, domnule Burtrem, dădu din cap inspectorul.

Se ridică și stătu lângă Alphonse, care se ridică și el cu greutate. Cei doi se îndreptară spre ușă, urmați de Quent și de Marcus.

– Ei, fir-ar să fie! explodă Peter. Ce săptămână de coșmar!

– Oare ce l-a făcut să-și închipuie că Anglia are atâta nevoie de el, încât să fie imun la consecințele unor crime? întrebă Rainbow.

– În mod sigur, n-a fost original, declară Peter cu cinism. A mai fost făcută și de alții, uneori mai bine.

– Presupun că tata a scăpat de orice suspiciune și se poate întoarce în Parlament, spuse Iris, ștergându-și lacrimile.

– Doamne, nu cred că voi trece vreodată peste asta, clătină din cap Rainbow, trecându-și mâinile prin păr. Acum știu de ce era atât de supărat Marcus în ziua în care ai fost cu Alphonse să culegi crenguțe de lavandă, îi spuse ea lui Marieth. Cred că și-a imaginat că te-a atacat. A plecat de acasă ca o furtună.

Tânăra femeie se lăsă pe spate pe scaun, fixând tavanul.

– Doamne! exclamă ea brusc. Dar cine l-a atacat pe Alphonse? Inspectore, așteaptă, strigă ea după bărbații care ajunseseră la ușă.

– Stai, Rainbow, o opri Peter. Lasă-l pe inspector să plece. Știu ce s-a întâmplat.

– Știi? îl privi ea cu ochi mari.

– Da, inspectorul ne-a explicat cum a făcut, spuse el, luând vătraiul de lângă șemineu și ridicându-l deasupra capului. S-a lovit singur cu un băț greu. A fost găsit în apropiere– fără amprente, desigur. S-a lovit destul de puternic încât să curgă sânge, dar n-a fost nici un pic inconștient. E destul de ușor să te prefaci și, când medicul a sosit, și-a recăpătat cunoștința într-un mod miraculos de convenabil. Oricum, nu l-ar fi putut păcăli pe doctor. Asta este.

– Fir-ar să fie! șuieră Rainbow, uluită.

Capitolul 10

Sosirea dimineții de sâmbătă aduse o stare de tristețe asupra lui Marieth. Pentru prima oară de la sosirea ei, în urmă cu ceva timp, micul dejun fu servit în sala specială, numită "Sala Micului Dejun", și nu în pat, ca de obicei.

Pe mese fusese așezată o largă varietate de feluri de mâncare din care se putea alege. Cana cu cafea fierbinte era primul ei interes. Așteptă liniștită până când Tom îi turnă în ceașcă.

Marieth stătea lângă ambadasorul Corbelles.

– Marieth, dacă vii vreodată la Londra, trebuie neapărat să stai la noi, îi spuse el. O să-ți scriu adresa înainte de plecare.

– Mi-ar face mare plăcere, răspunse ea cu căldură.

Prietenia cu acești doi oameni era prea strânsă, încât i-ar fi părut rău să se încheie odată cu plecarea de la Tallagera.

Peter era îmbrăcat și nerăbdător să plece. Rainbow se aplecă spre el, tachinându-l ca de obicei:

– Hm, trebuie s-o cunosc pe această prietenă a ta, Pete.

– O s-o cunoști, desigur… Asta dacă mai vorbește cu mine, râse el.

– Păi nu i-ai dat un telefon, prostănacule?

– Ba da, dar n-a fost prea prietenoasă, mai ales pentru că aveam o întâlnire fixată pentru joia trecută. Așadar, poți sau nu s-o întâlnești. Presupun că foarte multe vor depinde de cât de mult farmec mai am.

Micul dejun luă sfârșit și toată lumea se adună în salon pentru câteva minute, pentru a-și lua rămas-bun în liniște.

Tilly era strălucitoare, iar ochii îi luceau ca două stele; râsul ei răsuna puternic, fără urmă de frică. Tallagera era din nou o casă fericită.

Bagajul era deja încărcat în portbagajul mașinii lui Quent, iar Patrick deschise ușa pentru ambasador și soția lui. Cei doi Corbelles păși înăuntru. Peter se așeză în față, lângă șofer. După multe sărutări și îmbrățișări, autoturismul se puse în mișcare.

– Quent, anunți tu să mi se aducă mașina? întrebă Tilly. Voi pleca în curând. Asta a fost cea mai fenomenală săptămână din viața mea. Cu toate astea, îmi pare rău că ia sfârșit și trebuie să mă întorc la caii mei. O să ne mai vedem cu toții, nu-i așa?

John aduse mașina lui lady Grant-Montgomey și puse valizele în portbagaj. Înainte să urce, femeia se îndreptă spre Marieth.

– Trebuie să-mi faci o vizită, spuse ea. Sunt niște ținuturi minunate, pe jumătate sălbatice.

– Mi-ar plăcea foarte mult.

Se îmbrățișară, iar Tilly urcă în mașina ei roșie. Cu un semn din mână, luă o curbă strânsă pe lângă un grup de rododendroni și dispăru. Numai zgomotul mașinii mai tulbură o vreme liniștea peisajului.

– Numărul nostru se împuținează văzând cu ochii, nu-i așa? oftă cu regret Quent. Sper că nu vrei să ne părăsești și tu, aruncă el o privire plină de speranță spre Marieth.

– Îmi e teamă că trebuie să plec mâine, răspunse ea cu tristețe.

– Și de ce, mă rog? întrebă gazda, cu o privire nemulțumită.

– E timpul s-o fac. Trebuie să mă duc acasă.

Marieth și-ar fi dorit să-i ofere lui Quent un răspuns mai bun. Bărbatul știa cu siguranță că pleca din cauza lui Marcus.

Rainbow era ciudat de tăcută. Mergea încet pe alee, privindu-și picioarele. Iris și Nicholas intraseră deja în casă.

– E destul de singuratic, nu-i așa? spuse Rainbow, ridicând privirea spre iubitul ei.

– Cam așa, fu el de acord.

– Să ne întoarcem la normalitate nu va fi deloc ușor, continuă ea gânditoare.

– E întotdeauna trist când prietenii pleacă, interveni Marieth, dar te vei obișnui curând să stai fără ei. Numai că trebuie un pic de timp.

Marieth știa că prietena ei va fi tristă când va trebui s-o părăsească.

Când intrară în hol, tânăra femeie se scuză, spunând:

– E cazul să încep să-mi fac bagajele. Ne vedem ceva mai târziu.

Când ajunse în apropiere de camera ei era atât de emoționată, încât abia reuși să nu izbucnească în plâns înainte de a deschide ușa. O bătaie în ușă o anunță pe Mae, care intră fără să aștepte răspuns.

– Lordul Marth s-a gândit că poate aveți nevoie de un ajutor la împachetat, spuse ea.

– Oh, nu! Mulțumesc, Mae, dar mă pot descurca singură, răspunse tânăra femeie, dorind să rămână singură.

Până la urmă, această excursie s-a dovedit nefastă, își spuse ea, în timp ce scotea din dulap rochia pe care o purtase la bal. Fusese mai mult decât nefastă pentru Veronica.

Biata Veronica și bietul Alphonse! Două persoane animate de ambiții, care au ajuns în mari probleme, atât de inutil! Marieth își aminti ce spusese Marcus îm seara în care o condusese acasă la el– Veronica nu era una dintre cele mai drăguțe persoane din lume.

Tânăra femeie nu înaintă prea mult cu împachetatul. Până acum, singurul lucru pe care-l scosese din dulap fusese rochia de bal. Încercă un ultim efort, să pună câteva haine în valiză fără să fie distrasă de gândurile care-i zburau la întâmplare prin cap. Dar îi tot dădeau târcoale, ca niște spectre transparente și, cu rochia în brațe, se așeză pe marginea patului, visând cu ochii deschiși la Marcus.

După o sumă de eforturi îndelungi și concentrare, reuși să-și pună toate lucrurile în bagaje. Își dădu părul de pe față cu degetele și se uită în jur să vadă dacă a uitat ceva. Satisfăcută că nu uitase nimic, își dădu cu ruj și coborî la parter, în căutarea lui Rainbow.

– Ai terminat? o întrebă aceasta, în clipa în care deschisese ușa bibliotecii.

– Da, cred că da, răspunse ea.

– Îmi e teamă că masa de prânz și cina vor fi mai liniștite decât ne-am obișnuit. Quent a plecat la Dublin. Îi va întâlni pe Marcus și pe inspectorul O'Leary. Vai, ce-mi lipsește restul lumii! oftă Rainbow.

– Marcus, murmură prietena ei. Nici măcar n-a încercat să dea un telefon.

– Apropo, o să fim singure la masa de prânz, interveni repede Rainbow.

– Vrei să rămânem aici?

– De ce nu?

Marieth era mai degrabă încântată să aibă o masă liniștită. Totul fusese foarte măreț, dar uneori ai nevoie de momente de singurătate, în care să te reculegi.

După masă, cele două femei se plimbară prin apropiere, urmând o potecă pietruită ce ducea la un pod de lemn; un pârâu repede izvora de sub stânci și se rostogolea la vale. În drumul lor, întâlniră câțiva oameni care lucrau pământurile lui Quent. Erau prietenoși și le salutară cu căldură.

– Îmi pare bine c-am văzut și această parte a domeniului înainte să plec, spuse Marieth.

– Sper că te vei mai întoarce, o ironiză prietena ei, surprinsă de melancolia din voce.

– Și eu sper, Rainbow… și eu sper.

– Îmi pare bine să aud acest lucru. Pentru o clipă, a sunat de parcă nu te vei mai întoarce niciodată. Sper că ne vei vizita destul de des.

– Rămâne de văzut cât de des, râse Marieth.

Rainbow își puse mâinile pe spate.

– Am început să obosesc, spuse ea. Vrei să ne întoarcem?

– Da, sigur.

Marieth încercă să memoreze peisajul din jurul ei, ca să aibă un colțișor liniștit unde să se retragă când îi va fi greu.

Drumul înapoi nu păru să ia la fel de mult. Când intrară în holul castelului, Tom le anunță că lordul Marth nu va ajunge în această seară la cină și că lady Iris și lordul Beardsley vor lua cina la Dublin, la mama celui din urmă.

– Asta înseamnă că vom fi din nou doar noi amândouă, spuse Rainbow. Oh, Doamne, Quent deja vine acasă târziu și nici măcar nu ne-am căsătorit!

– Arată promițător! o ironiză prietena ei.

– Da, asta constat și eu, se strădui tânăra femeie să pară jignită, dar izbucni în râs. Ce să facem?

– Dacă îți convine și ție, eu aș dori o gustare ușoară și să mă duc repede la culcare, spuse Marieth. Mâine voi avea o zi foarte lungă.

– Dacă insiști să pleci mâine, presupun că n-am ce face, declară Rainbow cu solemnitate.

– Pentru numele lui Dumnzeu, Rainbow, mă voi întoarce, iar tu și Quent puteți oricând să mă vizitați la New York. Este secolul vitezei, draga mea, nu sunt decât șase ore de zbor. S-au terminat zilele vapoarelor cu aburi.

– Presupun că ai dreptate, zâmbi prietena ei, apoi rămase gânditoare, întinzându-și picioarele lungi pe canapea.

– În acest caz, n-are rost să facem scene, nu-i așa? o certă Marieth.

– Cred că nu. O să-i spun lui Tom că vom lua cina în bibliotecă. Mă simt într-un fel abandonată, oftă Rainbow, strecurându-se afară.

"Dar eu cum crezi că mă simt?" își spuse Marieth în gând.

Își petrecu cea mai mare parte a nopții alunecând între vis și trezie. Numai pentru câteva clipe alunecă în vise tulburi, – vise care o duceau dincolo de uși de ceață unde stătea Marcus, dar când încerca să-l atingă, el se îndepărta, fără să spună vreun cuvânt.

Noaptea trecu greu, dar dimineața sosi prea repede. Marieth nu se simțea în stare să înfrunte plecarea din Irlanda. Făcu o baie cu apă rece, dorind să-și recapete energia și stropind obrajii palizi și ochii sub care se desenau cearcăne adânci.

Se îmbrăcă și aruncă o privire în oglindă. "Arăt îngrozitor" își spuse ea, clătinând din cap.

Auzi o bătaie la ușă și Mae intră, fără să aștepte răspuns.

– Am venit să vă ajut să vă pregătiți, spuse ea. John va veni să ia bagajele. Iar lady Whittley vă așteaptă în salon.

Marieth coborî s-o vadă pe Rainbow.

– Rainbow, spuse ea, am nevoie de niște plicuri, ca să las ceva pentru servitori, spuse ea.

– O să-ți fac rost de ele. Putem să luăm micul dejun, apoi să plecăm.

– Unde este Quent? întrebă tânăra femeie, surprinsă că nu-l văzuse stând ca de obicei lângă prietena ei.

– A plecat devreme, răspunse aceasta. O să-l întâlnim la aeroport. Știi bine că n-o să te lase să pleci fără să-ți spună rămas-bun.

Servitorii așteptau în holul de la intrare, ca s-o salute. Marieth era foarte emoționată de acest semn de afecțiune din partea oamenilor care-i serviseră cu atenție și bună dispoziție pe oaspeții lordului Marth.

Patrick o aștepta lângă mașină. Îi ținu ușa deschisă, iar ea urcă.

– Ce dimineață frumoasă! exclamă Rainbow, urmând-o. Am plecat destul de devreme, așa că poți conduce încet, Patrick. Doamna Clair va putea astfel să arunce o ultimă privire meleagurilor irlandeze. Poate că frumusețea lor o va face să se întoarcă repede la noi.

Patrick zâmbi și răspunse:

– Da, doamnă.

– Nu mi-am luat rămas-bun de la Iris și de la Nicholas, își dădu seama deodată Rainbow.

– Este în regulă. Vor fi la aeroport cu Quent. Cred că această poveste cu Alphonse a luat sfârșit, iar Iris, ca una dintre victimele lui, va trebui să apară la proces.

– Mulțumesc lui Dumnezeu că s-a terminat, oftă Marieth.

– Nu e chiar gata. A mai rămas procesul, răspunse Rainbow, privind pe geam șirul de copaci, în timp ce mașina urma drumul pietruit.

Prietena ei își aminti prima zi în care urmase același drum, împreună cu Cleary. Atât de multe se întâmplaseră de atunci, dar

copacii arătau la fel, mătăsoși și verzi, aplecându-se peste drum. Zidurile acoperite de iederă arătau la fel. Patrick părea că strecoară mașina la câțiva centrimetri de ele. Tânăra femeie oftă adânc.

"Ce diferit este drumul de întoarcere, oftă ea. Atunci eram plină de speranțe, acum sunt copleșită de disperare. Lucrurile vin și pleacă foarte repede. Este într-adevăr secolul vitezei". Oftă din nou, clătinând din cap cu cinism.

Ținutul înverzit rămăsese în urma lor, locul lui fiind luat de clădiri din cărămidă. În locul zonei rurale se instalau suburbiile Dublinului.

Patrick întoarse mașina pe drumul Tarmac, ce ducea spre aeroport. În câteva minute ajunseră și fură întâmpinați de portar. Funcționarul din fața ghișeului de bilete era foarte prietenos:

– Ah, nu plecați din Irlanda, spuse el. Mai rămâneți, spuse el, în timp ce verifica biletul de avion.

Îi restitui biletul, împreună cu numărul locului și cu tichetul de bagaje.

– Dar, dacă tot trebuie să plecați, continuă el, întoarceți-vă curând.

– Vă mulțumesc, sunt sigură că vă voi urma sfatul, îi întoarse Marieth zâmbetul.

Marieth și Rainbow se așezară la coadă, mișcându-se încet spre poarta de îmbarcare.

– Vrei să-i spui tu lui lady Anne rămas-bun din partea mea? o rugă Marieth pe prietena ei. În condițiile pe care le știi și tu, am crezut că e mai bine să nu dau telefon.

– O să-i spun, promise Rainbow.

– Mulțumesc. Apreciez foarte mult ceea ce faci pentru mine, Rainbow.

– E în ordine. Pe mine nu mă deranjează, dar știu că Anne va fi foarte dezamăgită.

Patrick aștepta în apropierea porții s-o ducă pe Rainbow acasă. Ea părea neliniștită, aruncând priviri dese spre intrare.

– Sper că Iris și Quent ajung înainte de plecarea avionului, observă Marieth, puțin agitată.

– Și eu, răspunse prietena ei, neatentă.

Marieth își privi ceasul, apoi ridică privirea spre cel mare de pe aeroport.

– Crezi că vor ajunge? întrebă ea.

– Oh, mulțumesc lui Dumnezeu, au reușit deja, răspunse prietena ei.

Părea că grijile de ceva mai devreme o părăsiseră în totalitate. Ridică brațele, făcând un semn.

Marieth ridică privirea, sperând să-i vadă pe Quent, Iris și Nicholas, dar în locul lor zări un bărbat blond și înalt, care înainta cu pași mari. Clătină nedumerită din cap, sigură că ochii încep să-i joace feste.

În cele din urmă, Marcus ajunse lângă ele.

– De ce-ai întârziat atât de mult? se răsti Rainbow.

– Inspectorul O'Leary, răspunse el scurt, apoi se întoarse spre Patrick. Ia-i bagajele înapoi.

Patrick privi de la Marieth la Marcus, fără să știe ce să creadă.

– Dă-le jos! insistă bărbatul.

Marieth rămase nemișcată, fixându-l cu o privire nedumerită.

– Să mergem, draga mea, spuse el.

– Marcus! Ce crezi că faci? întrebă ea în cele din urmă, după ce-și recuperase vocea.

– Îl pun pe Patrick să ducă bagajele la Tallagera, unde vei sta câteva zile, până când mama și tatăl tău ajung de la New Orleans. Mama deja le-a dat telefon. O să facem o nuntă în toată regula, dar trebuie să se desfășoare repede, pentru că nu vreau să risc să fugi din nou.

– Marcus, trebuie să iau un avion, spuse ea, fără să înțeleagă ce spusese. O să mă faci să pierd avionul!

– N-o să iei nici un avion, răspunse el calm.

– Marcus, este prea mult! exclamă ea, neștiind ce să spună.

El făcu câțiva pași spre ieșire, apoi se întoarse și o privi. Tânăra femeie era încă nemișcată. În cele din urmă, se întoarse la ea.

– Draga mea, șopti el, nu-mi pot imagina Irlanda sau pe mine fără tine.

Punându-i mâna în jurul taliei, o trase spre el și o sărută cu pasiune. Braț la braț, se întoarseră spre mașină și de acolo spre Tallagera. Curând, urmau să se stabilească la "Fleur de Mer".

Sfârșit